

Vụ bí ẩn bức di chúc khó hiểu

Contents

Vụ bí ẩn bức di chúc khó hiểu	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03 + 04	8
4. Chương 05	13
5. Chương 06	15
6. Chương 07	17
7. Chương 08	20
8. Chương 09	23
9. Chương 10	27
10. Chương 11 + 12	29
11. Chương 13 + 14	33
12. Chương 15 + 16	40
13. Chương 17	43
14. Chương 18	46
15. Chương 19	49
16. Chương 20	53
17. Chương 21	56
18. Chương 22 (Hết)	59

Vụ bí ẩn bức di chúc khó hiểu

Giới thiệu

CÂU ĐỐ CỦA NGƯỜI QUÁ CỐ Thông cáo cùng bạn đọc Tôi ký tên dưới đây là Alfred Hitchcock,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-buc-di-chuc-kho-hieu>

1. Chương 01

THÁCH THỨC CỦA DINGO

Hôm đó là ngày thứ tư ở Rocky, trên bờ biển Californie.

Cuối buổi chiều. Bob Andy, thám tử phụ trách lưu trữ nghiên cứu đang miệt mài viết bản tường thuật cuộc điều tra cuối cùng nhất của Ba Thám Tử Trẻ, chuyện về một viên kim cương bị thất lạc. Bên ngoài, trẻ con hàng xóm đang chơi đùa ồn ào dưới trời hoàng hôn. Có tiếng cửa xe đạp lại: ba của Bob đi làm về...

Một hồi sau, ông Andy mỉm cười bước vào phòng Bob, tay cầm một tờ giấy.

- Con và các bạn thám tử của con có thích tìm lại một gia tài và giữ lấy nó không? - ông hỏi.
- Ủa, có người bị mất gia tài hả ba? - Bob ngạc nhiên hỏi.
- Không mất. Mà giấu.
- Có lẽ gia tài ông ta không đáng giá bao nhiêu. Hoặc ông ta bị điên mất rồi.
- Không biết nữa - ông Andy trả lời - Nhưng ông bạn Alfred Hitchcock của các con có dính líu đến vụ này, nên có lẽ cũng không “điên khùng” gì lắm đâu. Này, con đọc đi.

Ông Andy đưa cho con trai tờ giấy, hoá ra là một tờ in thử.

- Bài này sẽ được đăng lên báo ngày mai - ông nói rõ - nhưng ba nghĩ có khi các con thích biết tin trước mọi người.

Bob cầm lấy tờ giấy đọc:

”MỘT NHÀ TRIỆU PHÚ KỲ QUẶC ĐÃ ĐỂ LẠI GIA TÀI CHO NGƯỜI NÀO BIẾT CÁCH TÌM RA

Một bức di chúc “điên khùng” như thế chứng tỏ rằng tác giả bị tâm thần, luật sư của gia đình này khẳng định.

Ông Marcus Towne quá cố, còn gọi là Dingo, kẻ sống ản dật bí ẩn của thành Rocky, dường như đã để lại toàn bộ gia tài cho bất cứ người nào tìm ra được!

Mọi người đã bị bất ngờ khi Jack Dillon, bạn lâu đời của người quá cố, cho biết nội dung bức di chúc mà ông Towne đã giao cho. Ông Marcus Towne là một nhân vật kỳ quặc sống trong một ngôi nhà lụp sụp tại Rocky hai chục năm nay. Mặc dù mức quần áo cũ mèm, ông vẫn có tiếng là triệu phú.

Ông Roger Callow, là luật sư của ông Marcus Towne, đã tuyên bố rằng bức di chúc bí mật này chứng tỏ tác giả không còn trong tình trạng tâm thần bình thường nữa khi thảo di chúc. “Ta biết rằng có một bức di chúc hợp pháp, theo đó con dâu và cháu nội sẽ thừa hưởng gia tài”. Ông Roger Callow nói rõ.

Bức di chúc bất ngờ được viết bằng tay và có chữ ký người thảo, chữ ký ông Dillon và chữ ký một chị bạn khác của người quá cố, là chị Sadie Jingle, để làm nhân chứng.

Tiếp sau đó là nội dung bức di chúc. Bob đọc say sưa.

- Ba ơi, con cho Hannibal và Peter xem cái này được không? - Bob hỏi - Con sẽ về kịp ăn tối.

Ông Andy gật đầu cười. Bob gọi điện thoại cho bạn, rồi nhảy lên xe đạp, phóng đi nhanh như tên bắn về hướng Thiên Đường Đồ Cổ.

Muốn tránh gặp thím Mathilda, là một người rất tốt bụng chỉ có một mục đích: bắt bọn con trai làm việc càng nhiều càng tốt, Bob không dừng ở cổng chính, mà ra góc đường. Cửa vào Xanh lục số 1 nằm ở đó.

Sau khi đẩy hai tấm ván hàng rào sơn màu xanh lá cây, Bob đến cái xưởng sửa chữa vật ngoài trời của Hannibal. Xưởng không có ai. Bon dựng xe đạp, đẩy tấm lưới sắt kê vào bàn thợ của Hannibal. Phía sau là miệng một cái ống to bằng thép mạ kẽm. Đó chính là “Đường số Hai” chạy dưới kho bãi đồ linh tinh dẫn lên bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ.

Bộ tham mưu nằm trong một xe lán mà chú Titus đã cho Hannibal khi thấy không thể bán được. Ngoài trừ đồ nghề để trong xưởng, toàn bộ thiết bị của Ba Thám Tử Trẻ nằm trong bộ tham mưu: bàn viết, điện thoại, máy ghi âm, phòng toilet để rửa hình, phòng thí nghiệm mini và đủ thứ đồ khác mà ba bạn đã bỏ công sửa chữa. Bên ngoài, xe lán bị chôn vùi dưới một đống đồ linh tinh không có giá trị và vô hình; thật ra không còn ai nhớ đến xe lán nữa.

Bob bò trong đường hầm, chui lên xe lán từ phía dưới qua cửa sập. Hannibal và Peter đang chờ.

- Cậu nói về một bức di chúc à? - Hannibal hỏi.

Hannibal chính là bộ não của bộ ba và thích chứng tỏ điều này.

- Bob có nói đến gia tài - Peter nói.

Thám tử phó cao hơn, mạnh hơn và “thoải mái” hơn. Cậu cúi ra phía trước để nghe cho rõ hơn. Hannibal đọc lớn tiếng tờ giấy của Bob đưa.

“Tôi ký tên dưới đây là Marcus Towne, còn mình mẫn và khỏe mạnh hơn đa số đồng loại, đặc biệt là hơn gia đình bạn bè, do đã tích lũy tiền của nhờ sức lao động và trí óc của chính mình, nên không thấy lý do gì phải để lại số tiền của này cho những kẻ đã không yêu thương gì tôi mà lại yêu thích số tiền của tôi hơn.

Do đó tôi để lại cho con dâu, cháu nội, cháu gái và cháu trai tôi số tiền là \$1.00 (một đô-la) mỗi người. Toàn bộ tiền của còn lại của tôi sẽ thuộc về người nào tìm ra kho báu của tôi.

Để giúp những ai thông minh nhất - hay những ai đỡ dốt nát nhất - trong số những người sẽ tìm kiếm, sau đây là vài câu đố. Chỉ cần giải những câu đố này để lấy gia tài của tôi”.

Gần chuồng con chó hoang con bò sát

Chỉ đường đến cây thông Sác

Phía trên những quả mận vàng, cô đơn

Người đẹp Hoa Súng trở về từ tình bạn

Đến vườn thượng uyển thứ mười, có mào gà

Trực thẳng cái mo kéo dài

Cái mà mày ghét, thì tao ưa

Hãy theo cái mũi cho đến chỗ mà

Đàn ông đi mua của nợ

Mây hãy bước ra nếu ra được

Ở chỗ lão Đường trên đồng hội hoàng gia

Hãy nghỉ ngơi thật sáng suốt, thì sẽ chiến thắng

Ai ngờ lão già có nhiều tiền đến thế?

Đúng là mọi người không ngờ điều này.

Người thi hành di chúc: ông John Dillon là người rất quý tôi ; hai ông Sink và Waters, là người rất thích tờ xanh; ông Alfred Hitchcock, là người thích những vụ bí ẩn!”

Hannibal - xưa kia từng đóng vai trẻ em trên truyền hình - đọc những lời cuối cùng bằng một giọng đầy chất kịch.

- Úi chà! - Peter kêu - Bức di chúc - câu đố! Mà lão điên kia muốn nói gì khi nói tờ xanh vậy?

- Đô la: tiền đô-la được in trên giấy xanh - Hannibal trả lời.

- Cậu nghĩ đây là bức di chúc thật... hay trò đùa?

- Mình nghĩ là thật. Nghĩa là mình nghĩ rằng người nào giải được mọi câu đố này sẽ tìm ra kho báu. Nhưng mình không biết một bức di chúc như thế này có hợp pháp hay không: sợ người tìm ra kho báu không được quyền giữ lấy nó. Dù gì, chắc chắn gia đình sẽ kiện và ra sức hủy bức di chúc bằng cách khẳng định rằng ông Marcus Towne không ở tình trạng tâm thần bình thường khi thảo di chúc. Nhưng thử tìm xem lão giấu cái gì và ở đâu sẽ vui lắm.

Mắt Hannibal sáng lên. Hannibal không thể cưỡng lại nổi một vụ bí ẩn.

- Có lẽ bác Alfred Hitchcock biết bức di chúc có hợp pháp hay không? - Bob nhận xét.

- Rất đúng, ta hãy gọi điện thoại cho bác - Hannibal nói.

Thám tử trưởng quay số điện thoại của nhà đạo diễn lừng danh. Ông Alfred Hitchcock đang ở văn phòng. Hannibal trình bày lý do gọi.

- Trời đất quỷ thần ơi! Cả thế giới sẽ quấy rầy tôi vì chuyện này sao?

Giọng nói của nhà điện ảnh vang lên từ cái loa, nhờ vậy cả ba thám tử theo dõi được.

- Lão kia không hề được phép chỉ định tôi làm người thừa hành. Tôi có quen biết gì lão đâu!

- Dạ, bác nói đúng - Hannibal trả lời - nhưng tụi cháu chỉ muốn biết xem bức di chúc có hợp pháp không. Nếu tụi cháu tìm ra kho báu...

- Chỉ vì cái cớ rằng hấn đã cố vấn cho tôi trong một bộ phim! Cho một bộ phim duy nhất! - ông Alfred Hitchcock vẫn đang phẫn nộ - Cậu nói sao? Hợp pháp không hả? Tất nhiên là hợp pháp, và còn ngu xuẩn nữa. Bất cứ toà án nào cũng sẽ phá và hủy được ngay. Nếu các cậu muốn mất thời gian, thì xin mời, nhưng đừng làm mất thời gian tôi.

Rồi vĩ nhân gác máy đột ngột.

- Uống quá - Peter nói - Số tiền này lớn quá, ai mà dám bỏ qua.

- Có lẽ ông Towne đã lẩm cẩm mất rồi - Bob nhận xét - Gia đình sẽ được quyền thừa kế thôi.

- Thì đã sao nào? - Hannibal hỏi - Cho dù toà án có quyết định rằng kho báu thuộc gia đình, ta vẫn cứ tìm ra kho báu trước đã. Vậy là phải giải mấy câu đố!

Điện thoại reng. Ba thám tử giật mình. Hannibal nhắc ống nghe.

- Trời đất quỷ thần - giọng nói ông Alfred Hitchcock lại gầm lên - Rốt cuộc, có lẽ các cậu nên lo vụ này. Người ta vừa mới cho tôi biết rằng gia đình rất lo lắng. Chắc chắn sẽ hủy được lời di chúc, tôi không nghi ngờ điều này nhưng việc này sẽ mất thời gian và người ta rất lo sợ. Tôi đề nghị họ đi gặp các cậu.

- Lo sợ hả bác? - Hannibal ngạc nhiên hỏi lại - Tại sao vậy?

- Không mất thời gian nữa! - Nhà đạo diễn ngắt lời - Có thể gia đình Towne sẽ gọi các cậu. Nhưng cũng có thể không. Đó là chuyện của họ. Bắt đầu từ giờ phút này, tôi không quan tâm đến vụ việc nhố nhăng kia nữa.

Rồi ông lại gác máy đột ngột y như lần đầu, nhưng lần này Ba Thám tử Trẻ mỉm cười nhìn nhau: một vụ điều tra mới luôn tạo tâm trạng phấn chấn cho ba bạn. Ba thám tử quyết định họp ở bộ tham mưu ngày mai trước khi đến trường. Còn Hannibal thì sẽ ở bên điện thoại suốt buổi tối.

2. Chương 02

CHUÔNG CHÓ HOANG

Sáng sớm ngày hôm sau, sau bữa ăn sáng vội vàng, Peter lao đến Thiên Đường Đồ Cổ. Khi đến gần Cửa Xanh Lục số 1, Peter nhìn thấy Bob đang ngồi chồm hổm bên hàng rào.

- Babal có gọi điện thoại cho cậu không? Peter hỏi. Mình thì không.

- Mình cũng không, Bob thì thăm. Nhìn kia, có một tên gián điệp gần bộ tham mưu.

Peter ngồi xuống, liếc nhìn qua lỗ. Phía bên kia xưởng, có kẻ đang đi lại giữa đồng đồ linh tinh che giấu xe lán. Do ánh nắng buổi sáng không chiếu rõ chỗ này, nên không thể nhìn rõ kẻ lạ, nhưng hẳn dám kéo đồ vật đi để nhìn phía dưới.

- Có Babal trong đó không? Peter hỏi. Hay bọn mình báo cho Babal hay đi...

- Nhìn kia!

Bob chỉ miệng Đường Hầm số 2, dưới bàn thợ. Khuôn mặt tròn và tái của Hannibal vừa mới xuất hiện phía sau tấm lưới.

- Babal nghe thấy hết rồi, Bob nói khẽ.

Hannibal đặt ngón tay lên môi, hất đầu ra hiệu chỉ phía sau Thiên Đường Đồ Cổ.

- Babal muốn bọn mình đi vòng ra ngã đó, Bob kêu khẽ. Bọn mình sẽ lừa tên lạ vào xưởng rồi sẽ tóm lấy hắn.

Bob và Peter chạy nhanh vòng ra kho bãi đồ linh tinh, bước vào bằng một lối bí mật khác. Hai bạn lên giữa những đồng đồ linh tinh, đến một khu máy giặt cũ được dùng làm chốt quan sát. Kẻ lạ vẫn còn đó, cố tìm đường giữa đồng đồ phế thải. Peter đột nhiên phóng ra:

- Đứng yên tại chỗ! Peter ra lệnh.

Kẻ lạ quay lui, trượt phải một cái gì đó, té ngã rồi đứng dậy: hắn chỉ là một cậu bé.

- Bắt lấy nó! Bob la lên.

Hai thám tử lao tới. Thằng bé hét lên khiếp sợ, quay gót chạy vào xưởng, đâm thẳng vào vòng tay Hannibal đang phóng ra khỏi ống.

- Thả ra! Thả ra! Thằng bé giãy giụa hét lên.

Mảnh khảnh, gân guốc, tóc đen, mắt cũng đen và to, thằng bé khoảng chừng tám tuổi. Nó mặc quần jean, áo thun đen, giày thể thao đen.

- Tại sao em rình rập bọn anh? Hannibal hỏi.

Thằng bé đột nhiên không giãy giụa nữa. Bob và Peter chạy đến. Thằng bé tròn mắt nhìn ba bạn.

- Các anh có phải Ba Thám Tử Trẻ không? Thằng bé hỏi. Các anh làm em sợ quá.

- Em tìm gì trong đồng đồ kia? Hannibal nghiêm trang hỏi.

- Em biết bộ tham mưu của các anh giấu dưới đó - thằng bé trả lời và nở một nụ cười tự hào. Em biết hết về các anh. Nhà em ở Rocky, em cũng là thám tử.

Rồi nó nhìn xuống đất, dùng đầu chân động dẩy cát bụi:

- Đúng hơn là một ngày nào đó em muốn sẽ làm thám tử, nên em đang luyện tập.

- Em tìm bọn anh à? Bob hỏi.

- Phải, để thuê các anh. Chính mẹ em...

Đúng lúc đó, giọng một phụ nữ vang lên:

- Billy ơi, con lại đây ngay! Mẹ đã cấm con không được đến đây mà!

Một người phụ nữ trẻ mặc áo đầm xanh chói xuất hiện. Bà có mái tóc đen dài, mắt nâu sáng và vẻ mặt lo âu. Bà chạy đến thằng bé. Một người đàn ông trẻ nước da rám nắng đi theo bà. Ông có mái tóc nâu khá dài và mặc bộ lễ xanh dương kiểu cổ điển. Mặt ông có vẻ bức bối.

- Tôi là Nelly Towne, người phụ nữ mới xuất hiện nói. Chồng tôi đã mất. Đây là Roger Callow, vừa là vị hôn phu vừa là luật sư của tôi. Billy ơi, bây giờ con về nhà ngay! Con chưa ăn sáng xong nữa kìa.

- Vậy cô không cần tội cháu giúp à? Peter thất vọng hỏi.

- Có chứ, Billy kêu. Để tìm lại gia tài của ông nội.

Roger Callow phá lên cười.

- Khoan đã cháu ơi. Chưa chắc gì ta sẽ nhờ đến bất cứ ai giúp, mặc dù ông Alfred Hitchcock đã gửi gắm hết lời. Di chúc kia là một trò hề và ta sẽ hủy nó. Thừa kế của Dingo sẽ thuộc về Billy, đúng theo luật Californie, hoặc thuộc về Nelly và Billy nếu ta tìm được bức di chúc thật.

- Nếu tìm ra được à? Hannibal ngạc nhiên hỏi lại. Thế bức di chúc cũ không có ở văn phòng luật sư của chú sao?

- Chúng tôi từng có giữ nó, Roger Callow nói. Nó đã biến mất. Có lẽ ta sẽ tìm ra trong nhà của Dingo thôi.

- Nhưng ta vẫn chưa tìm ra, Billy bắt bẻ. Còn kho báu, nó ở đâu? Không ai biết! Thậm chí chú có nói rằng rất có thể có kẻ tìm ra được và lấy trộm mất.

- Anh Roger à, bà Towne nói, Billy nói đúng. Ăn cắp tất cả là một chuyện quá dễ dàng.

- Dễ dàng à? Tại sao vậy? Hannibal hỏi.

Bà Towne và Roger Callow nhìn nhau. Ông luật sư thở dài.

- Ông già Dingo là một người tính khí khác người - luật sư nói. Ông sở hữu những ngôi biệt thự rất đẹp, nhưng để cho Nelly và Billy sống ở đó, còn ông thì ở trong một ngôi nhà lụp sụp nằm trên cùng một khu đất. Ông ăn mặc rách rưới, không xài gì, vậy mà ông có gia tài kếch sù. Ông không đầu tư tiền: ông giữ tất cả tiền mặt và gửi ngân hàng. Ít nhất mọi người nghĩ thế. Hôm chủ nhật, khi ông qua đời, chúng tôi đã lục soát nhà ông và không tìm thấy gì. Cả quyển ngân phiếu cũng không có. Rồi hôm qua chúng tôi mới hay tin ông đã chuyển toàn bộ tiền bạc ra đá quý. Một triệu đô-la toàn xa-phia, ngọc bích, hồng ngọc và ngọc mắt mèo!

- Bởi vì đá quý không choán chỗ, Hannibal nhận xét. Dễ giấu và đúng là dễ ăn cắp.

Roger Callow rầu rĩ gật đầu.

- Nếu chúng tôi không phải là người đầu tiên tìm ra số châu báu kia, thì rất có thể sẽ không bao giờ thấy chúng. Nhất là nếu bọn Percival tìm ra. Bọn chúng không cần biết rằng gia tài thuộc về Nelly và Billy.

- Bọn Percival là ai vậy chú? Bob hỏi.

- Cháu trai và cháu gái của lão Dingo. Người Luân Đôn. Con một người chị của ông Towne, đã mất cách đây mấy năm rồi. Lão Dingo không yêu mến gì họ và không bao giờ gặp họ. Nhưng hai ngày sau khi ông qua đời, họ lại xuất hiện ở Rocky. Và họ đòi chiếm kho báu.

Hannibal suy nghĩ.

- Tại sao ông Dingo lại thảo một bức di chúc kỳ lạ như vậy? Hannibal hỏi.

- Bởi ông là một lão già khùng - Roger Callow trả lời.

- Bởi vì, bà Towne buồn bã tiếp lời, ông không yêu thương người bà con nào cả, kể cả tôi và Billy. Ông thích chơi chúng tôi một cú như thế.

- Cú này, đúng là một vỏ lớn, Peter thừa nhận.

- Vấn đề là phải xem, có đúng như tội cháu nghĩ, mấy câu đó có thật sự dẫn đến kho báu hay không, Hannibal nói. Cô chú nghĩ thế nào?

- Tôi cũng không biết nữa, ông luật sư đáp. Chúng tôi không có chỉ dẫn nào cả. Chúng tôi biết rằng đá quý không có trong nhà, và rất có thể lão Dingo đã giấu đâu đó.

- Tội cháu có thể tìm giúp cô chú, Hannibal đề nghị. Tội cháu là thám tử kinh nghiệm, mà...

- Không cần đâu, cảm ơn các cháu, bà Towne ngắt lời. Cô định tìm một hăng thật...

- Thì các anh này cũng có hăng thật vậy, mẹ à - thằng bé Billy xen vào. Anh Hannibal, anh đưa danh thiếp ẹ xem đi!

Hannibal rút danh thiếp ra khỏi túi, đưa cho bà Towne đọc:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

? ? ?

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

- Hay lắm, nhưng mà...

- Cậu cho xem giấy chứng nhận của cảnh sát nữa đi, Peter nói.

Hannibal rút thêm một tấm thẻ màu xanh lá, trên đó có ghi:

GIẤY CHỨNG NHẬN

Tôi ký tên dưới đây là Samuel Reynolds, cảnh sát trưởng, xin xác nhận rằng người mang thẻ này là trợ lý tình nguyện của cảnh sát thành phố Rocky. Xin mọi cơ quan có thẩm quyền và nhà chức trách giúp đỡ hỗ trợ người cầm thẻ.

Ký tên: SAMUEL REYNOLDS

Cảnh sát trưởng.

Bà Towne mỉm cười.

- Xin lỗi các cháu. Cô nhận thấy các cháu là thám tử thật.

- Và thậm chí có khi đúng là loại thám tử mà chúng tôi cần, ông Callow nói thêm. Theo Billy, các cậu đây từng giải quyết thành công nhiều vụ điều tra lạ lùng và khó khăn. Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu ba cậu này tìm ra lời giải của những câu đố kia nhanh hơn một người lớn. Chính tôi thừa nhận mình không hiểu gì. Sao Nelly, em nghĩ thế nào? Ta thuê Ba Thám Tử Trẻ nhé?

- Thuê, bà Towne quyết định.

- U-ra! Billy reo lên. Con sẽ giúp các anh mẹ nhé?

- Không được. Con mới bảy tuổi, Billy à. Con còn quá nhỏ để săn lùng kho báu.

- Kìa mẹ! Con gần tám tuổi rồi mà...

- Các cậu ơi, ông Roger Callow nói, các cậu bắt đầu càng sớm càng tốt. Nhanh nhẹn và bảo mật là điều tối quan trọng.

- Dạ phải, Peter cầu nhàu, nhưng tụi cháu còn phải đến trường nữa.

- Còn về chuyện bảo mật, Bob nói thêm, thì hôm nay báo chí sẽ đăng bức di chúc của lão Dingo.

- Đại họa! ông Callow kêu. Tất cả những kẻ săn kho báu trên đất nước này sẽ nhúng tay vào. Ta phải nhanh chân lên!

- Vận tốc, Hannibal nói, mang tính chất tương đối thôi.

Hannibal già trước tuổi và cung cách nói chuyện uy nghi của Hannibal trấn an được ông luật sư.

- Sẽ cần phải nghiền ngẫm mấy câu đố một thời gian, thám tử trưởng nói tiếp. Sẽ không có ai giải ra khi làm việc hấp tấp. Cháu đã nghiên cứu kỹ bức di chúc và cháu tin chắc chỉ giải được từng câu đố một. Sau khi tan học, cháu sẽ nghiên cứu thêm, và chiều nay cháu hẹn gặp mọi người ở địa điểm nêu trong câu đố đầu tiên.

- Địa điểm nào? ông Callow ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, thì gần chuồng con chó hoang.

Hannibal rút một tờ có ghi bản di chúc ra khỏi túi rồi đọc:

Gần chuồng con chó hoang, con bò sát

Chỉ đường đến cây thông Sác.

Rồi thám tử trưởng mỉm cười nói tiếp:

- Ở Úc, con chó hoang gọi là con dingo. Mà ông Towne sống rất lâu ở Úc. Nên cháu đoán vì vậy mà ông có biệt danh đó. Thế, ta hẹn gặp nhau gần nhà ông nhé. Ta sẽ tìm một con bò sát chỉ đường đến một cây xanh nào đó. Có lẽ chính là điều mà lão Dingo muốn nói khi viết cây thông Sác.

3. Chương 03 + 04

HANNIBAL TÌM RA CHÌA KHOÁ

Sáng hôm sau, Peter chờ đến sau khi ăn sáng. Rồi do không thấy Hannibal gọi điện thoại, Peter gọi cho Bob

- Hannibal cũng chưa điện thoại ỉnh - Bob nói.

Bob và Peter quyết định ghé qua Thiên Đường Đồ Cổ trước khi đến trường. Không có ai ở bộ tham mưu. Hai bạn gõ cửa nhà ông bà Jones.

Chú Titus đang tắt bật quanh một chiếc xe tải nhẹ:

- Hannibal ra đi sớm lắm. Ăn sáng sơ sài, rồi đi ngay, bảo là có việc quan trọng...

- Bọn mình sẽ gặp Hannibal ở trường vậy - Bob nói.

Ở trường cũng không thấy Hannibal đâu cả. Thầy giáo bắt đầu điểm danh, thì Hannibal hỏn hển và tươi cười bước vào lớp. Bob và Peter không có dịp nói chuyện với Hannibal trước giờ ăn trưa, vì lúc đó chỉ gặp nhau được có vài giây, và Hannibal phải chủ trì cuộc họp ở Câu lạc bộ Khoa học.

- Mình có chìa khoá rồi - Hannibal nói nhanh - Hẹn gặp nhau ở bộ tham mưu sau khi tan học.

Thứ sáu, Bob và Peter ra khỏi trường sau Hannibal một tiếng. Nóng lòng tò mò, hai bạn nhảy lên xe đạp chạy về Thiên Đường Đồ Cổ. Bob và Peter đi vào Đường hầm số 2 rồi chui vào xe lán. Hannibal đang chờ trong đó.

- Tiếng lóng có vắn! - Hannibal thông báo.

Hannibal đang ngồi ở bàn viết phủ đầy giấy nháp.

- Tiếng lóng gì? - Peter hỏi.

- Vắn. Những gì các cậu nói hôm qua đã làm ỉnh nghĩ. Peter hỏi người Cockney là gì, còn Bob thì nói về giọng nói, tức là về âm. Nên mình nghĩ đến tiếng lóng vắn. Nhưng mình không chắc. Thế là mình muốn kiểm tra, và mình đã nghĩ đúng.

- Vậy tiếng lóng vắn là gì vậy? - Bob hỏi.

- Là một loại tiếng lóng đặc biệt, các từ mà người ta nói có vắn với những từ mà ta muốn nói. Ý nghĩa của từ vắn không hề quan trọng: chỉ cần nó có vắn với từ mà người ta đang nghĩ. Chẳng hạn như thay cho từ trắng, cậu có thể nói bộ áo nắng. Cậu hiểu không?

- Còn thay vì nói lạc đà, mình có thể nói úi chà hả? - Peter hỏi vì cậu đặc biệt thích từ này.

- Chính xác.

- Còn thay vì nói đá banh, mình có thể nói ném banh hả?

- Không được, vì từ banh giống nhau ở cả hai.

- Thôi được rồi, mình đã hiểu - Bob nói - Nhưng có liên quan gì đến Cockney và lão Dingo?

- Có lẽ lão Dingo thích kiểu nói đó - Peter nhận xét.

- Chắc chắn rồi - Hannibal thừa nhận - Hôm qua mình đã đến thư viện Los Angeles và mình đã tham khảo một quyển sách nói về tiếng lóng vắn. Mình đã học được vài điều.

Hannibal xem những ghi chép.

- Thứ nhất, mạn vàng có nghĩa là cái thang.

- Cái thang hả? - Peter nói - Làm sao mà đoán ra nổi.

- Mình cũng không đoán nổi - Hannibal thú nhận - Mái nhà nghĩa là tách trà. Cửa nợ, là suy nghĩ của dân Cockney về người vợ. Còn lão Đường nghĩa là cái giường. Các cậu hiểu chứ?

Mặt Hannibal sáng rỡ.

- Vậy là vụ bí ẩn đã giải quyết xong rồi hả? - Peter hỏi.

- Đâu có! - Hannibal kêu - Đâu dễ thế. Lão Dingo khôn hơn nhiều. Đúng là có vài manh mối được viết bằng tiếng lóng vắn. Nhưng ta còn phải xem những manh mối này dẫn ta đi đâu và sau đó làm thế nào hiểu được những câu khác.

- Có từ điển vắn của tiếng lóng vắn à? - Bob hỏi.

- Rất tiếc là không có - nhất là khi người nói lại liên tục sáng tác ra vắn mới.

- Ủi chà! - Peter kêu.

- Vậy thì làm sao người ta biết người ta đang nói gì nổi? - Bob hỏi.

- Phải đoán theo ngữ cảnh - Hannibal trả lời - Ta sẽ đoán ra những gì lão Dingo muốn nói bằng cách đi đến những nơi theo vắn trong câu đó và nhìn xung quanh. Chẳng hạn như mạn vàng có nghĩa là thang. Vậy ta hãy tìm những bậc thềm. Khi ta tìm ra rồi, các bậc thềm đó sẽ dẫn ta đến cô đơn cùng vắn với Người đẹp hoa Súng.

- Vậy thì làm đi - Bob nói - Bọn mình đã tìm được chuồng con chó hoang rồi. Bắt đầu đến lượt con bò sát. Bò sát là gì vậy?

- Có thể lão rắc rối kia tự chế, thì sao? - Peter nói.

- Không - Hannibal nói, mắt sáng rỡ - Vắn này có trong mọi từ điển. Mọi tên tội phạm đều biết rằng bò sát nghĩa là cảnh sát. Vậy ta phải tìm một viên cảnh sát gần nhà lão Dingo.

- Vậy thì đi tìm! - Peter hăng hái nói.

Hannibal gom giấy tờ lại, dặn Bob và Peter lấy bộ đàm. Peter đang kéo cửa sập lên, thì chuông điện thoại reng. Hannibal trả lời:

- A-lô! Ba Thám Tử Trẻ nghe đây.

Giọng nói khó nghe vang lên:

- Đây là cảnh cáo. Đừng xía vào chuyện người khác nữa. Có thể sẽ bị... rắc rối đấy.

Tiếng cạch, rồi hết.

Bob nuốt nước miếng.

- Giọng nữ phải không? - Bob nói.

- Không chắc - Hannibal trả lời - Nhưng mình có cảm giác là thế. Và mình đã nhận ra giọng Anh.

- Winifred Percival! - Bob kêu.

- Nhưng bọn mình chưa bao giờ nói chuyện với mũ Winifred mà - Peter nói - làm sao mụ biết bọn mình được? Làm sao mụ biết số điện thoại của bọn mình được? Chẳng lẽ mẹ con Towne báo ụ biết.

- Nếu không phải bà Percival, thì là ai? - Hannibal tự hỏi - Một nhân vật mới chăng? Một ông người Úc hay một bà người Úc nào đó?

- Có thể bà Towne sẽ biết - Bob nói.

Hai thám tử gật đầu. Ba bạn ra ngoài, leo lên xe đạp.

Qua cổng Thiên Đường Đồ Cổ, ba thám tử nhìn thấy một gã đàn ông mập đứng phía bên kia đường. Ông đeo cà vạt đỏ và có một nụ cười nham hiểm. Đột nhiên ông biến mất như có phép thần. Ba Thám Tử Trẻ nhìn nhau.

- Người hay ma? - Peter hỏi.

- Hẳn rình bọ mình hả? - Bob hỏi.

- Hay hẳn chỉ đi dạo thôi - Hannibal nhận xét - Có lẽ hẳn bước lùi và rút vào bóng tối. Ta có gì mà phải bận tâm về nhân vật kia nào? Ta còn phải giải mã câu đố và tìm ra cả một gia tài.

- Có thể - Peter nói - nhưng thái độ của tên kia khả nghi lắm. Mình sẽ cảm thấy yên tâm hơn nếu có một chục... bò sát quang minh!

Ba Thám Tử Trẻ thám tử phá lên cười, nhưng không được thoải mái lắm...

3. KỂ THÙ RA MẶT

Khi tan trường, ba bạn đi đến nhà lão Dingo. Nhà nằm ở rìa thành phố, gần một công viên lớn.

- Các cậu hãy ghi nhớ rằng ta phải hết sức kín đáo, Hannibal vừa đáp vừa nói. Trong một vụ tế nhị như thế này, ta không được để người khác chú ý đến mình.

- Việc này sẽ rất khó, Babal ơi, Peter đáp. Nhìn kìa!

Ba thám tử vừa mới lên đến một ngọn đồi nhỏ. Phía bên trái và phía dưới là đất nhà ông Towne, được bọc quanh bằng một rào sắt hư và vô số những con bò sát đủ màu đủ dạng... Ở cuối vườn có một biệt thự trắng. Ở giữa là một căn nhà lụp sụp, tường đổ nát hết một nửa. Nhưng đó không phải là cảnh tượng mà ba thám tử đang căng mắt nhìn.

Một đám đông lúc nhúc đã xâm chiếm khu nhà. Tưởng như ổ kiến! Từ thẳng bé nhỏ nhất cho đến bà già nhất, dường như toàn thành phố Rocky có mặt ở đây, giẫm nát các bụi cây.

- Cửa tôi... Không, cửa tôi mà... Có chịu buông ra không?

Những vụ ẩu đả nổ ra. Cảnh sát trưởng Reynolds và người của ông đang hoài công ra sức dẹp đám người điên cuồng kia.

Ba bạn chạy xe đạp đến biệt thự. Bà Towne, Billy và ông Callow đang rầu rĩ quan sát cảnh tượng.

- Sẽ không còn manh mối nào cả! Billy than thở.

- Mấy con bò sát đâu ra vậy? Hannibal bình tĩnh hỏi.

- Lão Dingo sưu tầm tượng và hình bò sát, ông Callow trả lời. Lão có hàng trăm, hàng ngàn bò sát. Bây giờ ta sẽ không bao giờ tìm ra nổi con bò sát mà ta cần.

Cảnh sát trưởng Reynolds lau trán bước đến gần. Một người đàn ông to mập và một người phụ nữ gầy như cây sậy đi theo cảnh sát trưởng Reynolds. Họ nói tiếng Anh theo kiểu Anh, chứ không nói theo kiểu Mỹ.

- Anh cảnh sát trưởng à - cây sậy rên rỉ, anh phải tổng hết đồng người kia ra khỏi nhà này.

- Không, tốt hơn là anh cứ bắt giữ hết! Người đàn ông mập gầm lên.

- Theo di chúc của ông cậu anh chị, cảnh sát trưởng Reynolds đáp, thì mọi người đều có quyền tìm kiếm. Phải gọi đến quân đội và xe tăng mới xua đuổi nổi đám đông kia. Chúng tôi chỉ có thể bảo vệ mấy ngôi nhà mà thôi.

- Cậu chúng tôi tính tình kỳ quặc lắm, người phụ nữ nói. Bây giờ chủ nhà chính là chúng tôi đây.

- Ôi Winifred Percival! bà Towne kêu.
 - Đúng, Nelly Towne à! Người phụ nữ rống lên. Chị không hề có quan hệ máu mủ với cậu Marcus kính yêu của chúng tôi, vậy mà bây giờ chị đã bày ra trò lừa đảo này để cướp của chúng tôi. Ôi! Sao chúng tôi không sắp xếp để qua phụng dưỡng cậu lúc tuổi già!
 - Cậu không thèm cho chị ở cùng nhà, người đàn ông mập nói thêm. Cậu bắt chị sống trong ngôi nhà nhỏ kia.
 - Còn các người, ông Callow đáp, anh Cecil Percival, lão không hề nói chuyện với các người trong mười năm. Các người cũng không được đến nhà lão. Bây giờ chính công lý sẽ quyết định xem ai được quyền hưởng gì, ngoại trừ biệt thự là của bà Towne: ông Marcus đã tặng ngôi biệt thự cho bà Towne cách đây mấy năm rồi, nên xin mời các người rút đi cho nhờ.
 - Quà ăn cắp thì có! Cecil Percival kêu lên.
 - Một khoản tạm ứng trên số gia tài mà chị ta toan ăn cướp với sự giúp đỡ của anh, anh luật sư Callow ơi! Winifred nói thêm. Nhưng chúng tôi biết rằng phải có một bức di chúc nêu rằng người thừa kế duy nhất là chúng tôi đây.
 - Bức di chúc thật chỉ định Billy và Nelly là người thừa kế, Callow nói.
 - Đó là lời anh nói thôi, ông Cecil mập la lên. Do ngẫu nhiên may mắn lạ lùng nào mà tờ di chúc lại bị thất lạc vậy? Có lẽ chính anh là tác giả của bức di chúc-câu đố, nhưng chúng tôi sẽ kiện và cho hủy nó.
 - Được thôi, Callow mỉm cười trả lời. Khi anh cho hủy xong, thì chỉ có mình Billy được thừa kế, vì Billy là người bà con chính.
 - Nhưng chúng tôi là cháu trai và cháu gái mà! Chúng tôi cũng có phần, Winifred la lên.
 - Theo luật Californie thì không. Nếu có một người con cháu chính, thì các người không có quyền thừa kế nào cả.
- Hai người Anh trừng mắt nhìn thẳng bé Billy, nhưng Billy cũng nhìn lại.
- Rồi để xem, ông Percival nói.
 - Mời các người bước ra khỏi nhà tôi, bà Towne nói, mặt tái mét.
- Hai người dòng họ Percival đỏ mặt.
- Chúng tôi sẽ lấy được gia tài! Chúng tôi sẽ không để các người cướp của chúng tôi đâu, nghe rõ chưa? Winifred hét lên.
- Rồi bà bỏ đi cùng người em trai. Cảnh sát trưởng Reynolds nhún vai rồi chạy đi can hai người đang đánh nhau vì một ly sâm banh.
- Úi chà! Peter kêu. Bọn Percival này có vẻ hung dữ quá.
 - Không phải có vẻ, mà là thật sự hung dữ, Roger Callow nói. Bọn chúng là những kẻ vô lương tâm không hề thương yêu gì lão Dingo... cho đến ngày hôm nay. Mà bọn chúng sẽ không được gì đâu. Nay, hay các cậu bắt đầu tìm con bò sát đi.
 - Ta hãy vào nhà trước đã, Hannibal nói.
- Không chờ câu trả lời, thám tử trưởng bước đi. Mọi người theo sau. Hannibal nhìn một vòng phòng khách với cửa sổ mở rộng cho gió chiếu vào.
- Cô chú đã thử tìm trong hai ngôi nhà một con bò sát chỉ hướng đến một cây thông Sácchura? Tức một cây thông đầu gần đây? Hannibal hỏi.
 - Có! Billy vội trả lời, nhưng không tìm thấy.
 - Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, Hannibal nói khẽ, bởi vì làm gì có.
- Hannibal lấy tờ giấy có mấy câu đố ra.

- Lão Dingo muốn ta bắt đầu tìm từ đây, trên đất nhà lão, nhưng lão không chịu nói rõ. Cách nói của lão là gần chuồng con chó hoang. Mà lão đâu phải là chó, nhà của lão đâu phải là chuồng. Như vậy, ta biết rằng ta không nên hiểu theo nghĩa đen, mà phải lấy hình ảnh ẩn dụ.

- Ăn gì? Peter hỏi.

- Ý cậu nói, Bob hỏi lại từ từ, rằng con bò sát không phải là “bò sát”, mà là một cái gì đó trông giống như con bò sát và chỉ đường đến một chỗ đất nhô à?

- Cậu hiểu đúng rồi đó, Babal trả lời.

- Ngoài công viên có một chỗ đất nhô đó - Billy nhận xét.

- Rồi cậu đó còn nói đến mặt vàng nữa. Mà trên chỗ đất nhô đó có trồng cây ăn trái, Bob nói thêm.

- Các cậu ơi, ông Callow nói, dường như ta đi đúng hướng rồi đó!

Đột nhiên tiếng cười khẩy vang lên phía sau cửa sổ.

- Cám ơn lũ ngốc! Làm việc giúp ta là tử tế quá!

Peter phóng ra, có tiếng bỏ chạy vang lên.

- Skinny Norris! Peter kêu.

Một thiếu niên cao nhòng, gầy nhom, với cái mũi to, đang vắt giò lên cổ chạy. Và nó chạy về hướng công viên. Đó là Skinny Norris, một thằng lưu manh khó chịu chỉ có một thú vui trong đời: cản trở những kế hoạch của Ba Thám Tử Trẻ. Vì quê nó ở một bang nơi có thể có được bằng lái xe ở tuổi nhỏ hơn so với bang Californie, nên ba mẹ nó đã mua cho nó một chiếc xe ô tô thể thao: đó là thói quá cưng chiều con. Nó cứ lo chạy xe lầy lội va phá bĩnh những ai thông minh hơn nó: Ba Thám Tử Trẻ và đặc biệt là Hannibal.

- Nó nghe thấy ta rồi! Peter kêu. Lẽ ra ta nên thận trọng.

- Đừng lo, Hannibal nói. Nó sẽ không đi xa. Cây thông Sác có thể là một cây thông, nhưng có thể là một cái gì đó khác. Còn mặt vàng gần như chắc chắn không phải là trái cây đâu: như vậy thì dễ quá, các cậu hãy nhớ rằng lão Dingo dùng cách ngụ ý.

Do không ai có sáng kiến về vấn đề này, Hannibal quay sang ông Callow:

- Nếu tụi cháu biết được nhiều hơn về ông Towne, thì có thể sẽ dễ hiểu mấy câu đố của ông hơn.

- Towne sinh ra tại Úc, ông luật sư trả lời. Là con trai của một phạm nhân. Thời đó, Anh Quốc đầy các phạm nhân sang Úc. Lão Dingo thừa hưởng tính khí từ người cha: ông trở thành một tên cướp và kiếm được rất nhiều tiền, nhưng ông buộc phải trốn xứ ra đi. Ông đến Canada, nơi ông làm lại gần như nghề cũ, sau này ông lấy vợ và có một người con trai. Ông đến Rocky cách đây khoảng hai chục năm. Như các cậu đã biết, ông sống ẩn dật. Rồi khi người con trai mất trong một vụ tai nạn ô tô cách đây năm năm, hai mẹ con Nelly và Billy không biết đi đâu; thế là lão Dingo đón về ở nhưng rất miễn cưỡng. Ông rất đa nghi và không để cho ai vào nhà mình. Ông ghét tất cả mọi người, có thể ngoại trừ cha mình và dân Cockney, vì ông có nguồn gốc là người Cockney. Ông là một tay anh chị rất ghê.

- Nếu dingo là một từ Úc có nghĩa là chó hoang, thì có thể từ mặt vàng cũng có một ý nghĩa nào đó bằng tiếng Canada hay tiếng Úc, Bob nói.

- Theo tôi biết, thì không - ông luật sư trả lời.

Bà Towne cũng lắc đầu.

- Các cậu về nhà đi, ông Callow nói, và thử nghĩ ra sáng kiến khác. Trẻ rồi.

Billy có vẻ tuyệt vọng: ba vị anh hùng của cậu bé vẫn chưa tìm ra được gì! Ba Thám Tử Trẻ cũng không vui vẻ gì. Khi đạp xe về, ba bạn thấy đám đông đang thất vọng tản đi.

4. Chương 05

CON BÒ SẮT

Tại nhà lão Dingo, cảnh tượng không còn giống như hôm qua nữa. Các viên cảnh sát canh gác hiện trường, nhưng không có việc gì làm. Vài kẻ sẵn lòng kho báu tức tối đã vào những con bò sắt đã khiến họ đi lạc hướng.

Bà Towne mời nước ba thám tử, còn ông Callow đón ba bạn bằng một nụ cười.

- Không chỉ mình các cậu là bị điên đầu - ông nói- Cả thành phố Rocky cũng thế thôi. Và những người kia thì giận dữ đến nỗi tưởng như chính chúng tôi ăn cướp mất cửa họ!

- Babal không hề điên đầu! - Peter phản đối.

- À! Con đã nói là Ba Thám Tử Trẻ sẽ giúp được nhà mình mà! - Billy nói khi mang nước ra.

- Các cậu biết châu báu nằm ở đâu rồi à? - Callow hỏi.

- Dạ chưa biết - Hannibal trả lời - nhưng cháu nghĩ mình đã tìm ra được chìa khoá của mấy câu đố. Ít nhất là một chìa khoá.

Hannibal quay sang bà Towne:

- Bố chồng của cô có dính líu gì với một người cảnh sát nào đó không?

- Ông ấy mà dính líu đến cảnh sát à? Ông ấy căm thù cảnh sát!

- Cảnh sát hả? - ông Callow ngạc nhiên hỏi - Có liên quan gì với bò sắt, lưng ngắn và mạn vàng?

Hannibal vừa uống nước vừa giải thích rằng đó là tiếng lóng vắn.

- Nelly ơi, em có nghe nói đến chuyện này bao giờ chưa? - ông Callow hỏi - Tôi thì chưa hề.

- Chưa bao giờ nghe nói đến - bà Towne trả lời - nhưng em không phải là người Úc cũng không phải người Anh. Có thể bọn Percival biết.

- Cháu nghĩ họ không biết đâu - Hannibal nói - Họ không phải típ người giao du với dân Cockney.

Billy xen vào:

- Lâu lâu ông nội và ông Dillon nói với nhau bằng tiếng nói lạ lắm. Có lẽ ta đã giải ra vụ bí ẩn rồi.

- Xem nào - Hannibal nói và mở tờ di chúc ra.

Gần chuông con chó hoang con bò sắt

Chỉ đường đến cây thông Sác

Chuông con chó hoang không vắn với gì cả: chỉ đơn giản có nghĩa là nhà lão Dingo. Con bò sắt, theo mọi quyển từ điển có nghĩa là cảnh sát. Cây thông Sác... trừ phi là một loại cây nào đó thì chỉ có thể là một yếu tố địa hình xung quanh...

- Nelly ơi, đó có thể là cảnh sát nào nhỉ? - Roger Callow nói.

- Em không biết, anh Roger ơi. Em chỉ biết rằng Dingo rất ghét cảnh sát.

Hannibal đọc tiếp:

- Phần này, để xem sau vậy. Tiếp tục.

Phía trên những quả mạn vàng, cô đơn

Người Đẹp Hoa Súng trở về từ tình bạn

- Mạn vàng có nghĩa là thang, bậc thềm, cầu thang. Người Đẹp Hoa Súng là ai? Ta không biết. Trở về từ tình bạn có vẻ không giống vắn: có lẽ đây là một manh mối kiểu khác.

- Nói cách khác - Bob nói tiếp - câu đố thứ nhì cho biết rằng, không xa chỗ đất nhô nêu trên có lẽ ta sẽ tìm thấy những bậc thềm, rồi cao hơn một tí, trong tình thế hết sức cô độc ta sẽ thấy một vật vắn với Người Đẹp Hoa Súng và gợi nên tên của của một người bạn.

- Úi chà! - Peter kêu.

- Không nên vội vã quá - Hannibal nói - Có thể không phải là một người bạn, mà chỉ là sự trở về mà thôi? Đến câu đố thứ ba:

Đến vườn thượng uyển thứ mười, mào gà

Trực thẳng cái mo kéo dài

- Thấy không, bắt đầu phức tạp lên rồi. Mào gà bằng tiếng Cockney vẫn có nghĩa là tách trà, nhưng không thấy từ thượng uyển trong bất cứ từ điển chuyên môn nào, còn cái mo thì cũng không giống vắn tiếng lóng. Câu đố thứ từ càng khó hiểu hơn nữa:

Cái mà mày ghét, thì tao ưa

Hãy theo cái mũi cho đến chỗ mà

Chẳng thấy vắn trong đây.

- Cái mo - bà Towne nói - làm tôi nghĩ đến chết chóc, từ tiếng Pháp, chết là mort.

- Cũng có thể - Bob thừa nhận.

- Ta hãy chuyển sang câu đố thứ năm - Hannibal nói:

Đến chỗ mà

Đàn ông mua của nợ

Mày hãy bước ra nếu ra được

- Cửa nợ có nghĩa là vợ bằng tiếng lóng vắn. Nhưng tại sao lại mua? Bộ dân Úc mua vợ sao?

- Gần đúng như vậy - bà Towne trả lời - Người ta gửi cho họ cả tàu, và họ chỉ việc lựa chọn.

- Vậy Mày hãy bước ra nếu ra được có thể làm cho ta nghĩ đến chuyện ly dị - Hannibal gợi ý - Nhưng tại sao lại có chuyện ly dị ở đây? Ta hãy tiếp tục. Câu đố cuối cùng thứ sáu như sau:

Ở chỗ lão Đường trên đồng hội hoàng gia

Hãy nghỉ ngơi thật sáng suốt, thì sẽ chiến thắng

Lão Đường, thì không có vấn đề gì, chỉ là cái giường ngủ mà thôi. Còn đồng hội có thể là viết nhầm đồng nội. Ý muốn nói những cánh đồng của gia đình nhà vua. Đường như lão Dingo không giỏi về viết lách cho lắm.

- Đúng - ông Callow thừa nhận - Nhưng đồng nội hoàng gia nằm ở đâu?

- Cháu không biết - Hannibal nói - nhưng cháu nghĩ rằng không thể giải từng câu đố riêng lẻ, mà phải theo thứ tự.

- Vậy ta hãy tìm một người cảnh sát có biết một thông sác - Bob kết luận.

- Ông nội quen với cảnh sát trưởng Lopez. Hai ông thường đi câu cá với nhau - Billy đột nhiên kêu lên.

- Một ông cảnh sát trưởng! - Bob reo lên - Gần là một người cảnh sát rồi.

- Thậm chí là sếp của những người cảnh sát - ông Callow thừa nhận - Người mà Billy vừa mới nhắc đến đã về hưu và ông tuần tra ngoài công viên.

- Babal ơi, nhìn kia! - Peter kêu khê - Nhìn ra ngoài kia.

Mọi người nhìn ra. Một người đàn ông khổng lồ đang đứng ngoài đường, tựa lưng vào một chiếc xe xanh đậu sát hàng cây.

- Lại một kẻ hiều kỳ nữa! - ông Callow nói.

Rồi Hannibal kể lại chuyện đã xảy ra trước đây.

- Để ra xem sao - ông luật sư nói.

Ông bước ra cửa. Nhưng ông vừa mới ra ngoài, thì kẻ khổng lồ leo lên xe bỏ đi. Ông Callow quay trở vào.

- Lại một kẻ hiều kỳ nữa, vậy thôi - ông kết luận - Có cả chục người như vậy.

Khi Ba Thám Tử Trẻ ra lấy xe đạp, thì Billy bước theo tuyên bố:

- Em muốn làm việc cùng các anh.

- Không được - mẹ của Billy nói.

- Rõ ràng bọn anh không muốn vừa tiến hành điều tra vừa nuôi dạy trẻ.

- Chính anh mới cần một người nuôi dạy trẻ - Billy hét lên.

- Billy, em bình tĩnh đi nào, em sẽ quấy bọn anh - Hannibal nói.

- Em sẽ quấy à? Vậy thì các anh sẽ thấy!

Thằng bé trở vào nhà chảy nước mắt vì tức giận.

Sau khi chào, Ba Thám Tử Trẻ đi ra công viên. Ba bạn đang chạy theo một lối đi ngoằn ngoèo thì có tiếng xe vang lên phía sau lưng. Peter quay đầu lại, rồi la lên: một chiếc xe đang đâm thẳng đến ba bạn và người lái có vẻ không có ý định đi vòng để tránh.

- Xuống hố đi! - Peter la lên.

Vừa nói vừa làm, Peter ném xe đạp xuống hố bên đường.

Một chiếc xe đua màu đỏ xém làm ngã xe đạp của Bob, nhưng Bob cũng đã kịp lao xuống hố. Người lái quay lại cười ha hả. Chính Skinny Norris.

- Lại nó! - Peter la lên - Nó muốn trả thù vì hôm qua bọn mình cười nó.

- Skinny là một thằng ngu - Hannibal nói trong khi giúp Bob leo ra khỏi hố và kiểm tra xem Bob có bị thương không - Nó luôn đi quá xa: chính vì vậy mà nó nguy hiểm. Ta sẽ phải dè dặt nó.

Ba thám tử đến văn phòng nơi lẽ ra có ông cựu cảnh sát trưởng. Không thấy ai. Ba thám tử đi một vòng quanh công viên.

- Nhìn kìa! - Bob kêu.

Dường như một cơn bão vừa mới ập xuống vườn cây ăn trái. Mọi cây mận vàng đều bị trụi hết lá và thậm chí bị hái cả cành rải đầy dưới đất.

Ba thám tử tiến lên vài bước giữa lá và cành cây, tránh những cái hố đào dưới đất...

- Một đám người tìm kho báu đã qua đây - Peter bình luận rồi lượm một cành cây mận vàng.

- Đứng yên tại chỗ! - một giọng nói giận dữ vang lên.

Ba thám tử quay lại. Một người đàn ông nhỏ và đen thui, mặc đồng phục cảnh sát trưởng, đang trừng mắt nhìn Ba Thám Tử Trẻ.

- Nhân danh pháp luật, các người đã bị bắt!

5. Chương 06

MỘT TRÒ ĐUA NGUY HIỂM

Thái độ Hannibal vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

- Có phải cháu vinh dự được nói chuyện với cảnh sát trưởng Lopez không ạ? - thám tử trưởng hỏi.
- Cháu đang được vinh dự ấy - người đàn ông đáp - Còn tôi thì được vinh dự bắt giữ các cậu vì tội phá bĩnh.
- Nhưng thưa chú - Bob bắt đầu nói - tội cháu không...
- Thưa chú cảnh sát trưởng, xin chú hãy vui lòng nhìn lại cảnh cây mà bạn cháu đang cầm đã héo tàn - Hannibal nói - Cảnh cây đã bị bẻ cách đây lâu rồi, thậm chí cháu dám khẳng định là hôm qua. Tội cháu vừa mới đến thôi và tội cháu không hề có một hành vi phá hoại nào cả.
- Vậy các cậu không tìm kho báu của lão Dingo à? - Lopez đa nghi hỏi.
- Dạ có - Hannibal nói - nhưng tội cháu không quan tâm đến mấy cây mạ vàng của chú, kẻ phạm tội do không biết nên đã tấn công cây. Bà Towne đã thuê tội cháu để tìm lại gia tài của lão Dingo.
- Thuê à? - Lopez không tin hỏi lại.
- Dạ đúng - Peter nói - Tội cháu là thám tử mà.

Hannibal đưa ra giấy chứng nhận của cảnh sát trưởng Reynolds:

- Chú cứ việc điện thoại cho chú Reynolds - Hannibal nói - Hay chú gọi cho bà Towne cũng được.
- Lopez đọc tờ chứng nhận.
- Đúng là chữ ký của ông cảnh sát trưởng Reynolds - Lopez thừa nhận - Vậy các cậu là Ba Thám Tử Trẻ à? Cặp cảnh sát trưởng già đầu.
 - Và các cậu thật sự nghĩ lão Dingo đã giấu một cái gì đó gần đây à? Không phải trò đùa à?
 - Tội cháu nghĩ là có - Hannibal nói - và tội cháu đến nhờ chú giúp.
 - Tôi giúp à? Giúp như thế nào?
 - Chú có thể giúp bằng cách chỉ cho tội cháu biết cây thông Sác nằm ở đâu? - Peter trả lời.
 - Thông Sác? - Cặp cảnh sát trưởng lặp lại - Tôi không hiểu... thông Sác... thông Sác... À! Hay ý các cậu muốn nói thác sông? Thác sông là nơi lão Dingo và tôi thường đến câu cá?

Hannibal dùng nắm đấm đập trán. Thám tử trưởng tức mình vì đã không hiểu ra cách chơi chữ.

- Dạ đúng, thưa chú - Hannibal nói - Thác sông ở đâu vậy?
- Dễ tìm thôi. Cứ việc theo con đường mòn kia. Các cậu sẽ thấy một cái đập tạo thành bể chứa, và một chiếc tàu có cabin mục nát. Chúng tôi thường câu cá ở đó.

Ba thám tử cảm ơn cảnh sát trưởng, leo lên xe đạp chạy theo hướng được chỉ; chẳng bao lâu ba thám tử nhìn thấy một cái đập ở thượng lưu, nước đổ xuống thành thác.

Ba thám tử tiếp tục đạp đến ngang đập. Có một con đường đất đi vòng bể nước. Ba bạn lần theo con đường này và nhìn thấy một chiếc tàu cũ cột ở bờ. Lòng sông ở đây rộng khoảng một chục mét; dòng nước chảy khá nhanh, nhờ có lượng mưa xuân.

- Vậy là giải xong câu đố đầu tiên - Bob vừa nhảy xuống xe vừa nói - Bò sát đã dẫn bọn mình đến thông Sác.
 - Bọn mình hãy qua cầu đồ thứ nhì - Peter nói tiếp - Mạ vàng, tức là thang hả? Thang kia! Có thể đứng thang đó.
- Thật vậy, một cái thang dẫn từ boong tàu lên mái cabin. Peter đầu tiên nhảy lên tàu, leo lên thang. Boong trên cổ lan can rải đầy hộp mỗi câu.

- Hãy tìm một cái gì đó vắn với Người đẹp Hoa Súng - Hannibal ra lệnh - Một cái gì đó vắn và cô lập.

Ba thám tử tiến hành lục soát hộp và thùng. Không có gì. Hannibal giở vài tấm ván lên. Cũng không thấy gì.

- Không có gì vắn với Người đập Hoa Súng - Peter nói.

- Nhưng chắc chắn ta đang tìm đúng hướng - Hannibal ngoan cổ - Lopez là một bò sát. Chú ấy quen biết với lão Dingo và đã chỉ đường cho ta đến thác sông duy nhất trong vùng này.

- Hay lão Dingo muốn rằng có thể nhìn thấy một cái gì đó nằm trên bờ - Bob nói khẽ.

Ba Thám Tử Trẻ đứng tỳ tay ở lan can nhìn khắp. Không có gì vắn với Người đập Hoa Súng.

Rááááááđùùùùù!

Nghe như tiếng một tấm ván nặng rơi xuống đất. Ba thám tử chạy sang bên kia tàu, phía đất liền. Skinny Norris đang đứng trên bờ.

- Cám ơn nữa nhé - Skinny cười khẩy - Mình nghe thấy hết rồi. Bây giờ mình biết đó là thang gì rồi. Lần này chính mình sẽ tìm ra kho báu. Chúc Ba Trẻ Ngốc thượng lộ bình an nhé.

- Babal ơi! - Bob la lên - Tàu đang trôi đi.

Thật vậy, Skinny đã tháo dây ràng và bỏ tấm ván ra.

Ba Trẻ Ngốc chạy xuống boong dưới. Nhưng không kịp: tàu đã trôi cách bờ ba mét rồi.

Peter nắm chặt tay:

- Skinny, tao sẽ...

- Đi chơi vui vẻ nhé - Skinny la với - Khoảng một hai tiếng nữa, thế nào các cậu sẽ cập bến đâu đó.

Rồi Skinny bỏ chạy, vẻ mặt tự mãn.

- Để mình tóm nó! - Peter càu nhàu.

- Các cậu ơi! Đập nước! - Bob la lên.

Cả ba nhìn ra phía trước. Tàu trôi càng lúc càng nhanh. Tiếng gầm gừ khê vang lên, càng lúc càng to dần! Ở ngang đập nước, dòng sông biến thành một cái thác chết người.

6. Chương 07

PETER RA TAY

Tàu vẫn trôi dạt.

- Bơi! - Hannibal la lên.

- Không, cứ đứng yên! - Peter đáp - Dòng nước chảy nhanh quá. Bọn mình sẽ bị cuốn mất. Nhanh, theo mình.

Peter chạy lên boong trên, cùng Hannibal và Bob. Đập càng lúc càng gần.

- Cho tất cả ra đuôi tàu! - Peter ra lệnh.

Ba thám tử hỗn hển đẩy tất cả những gì có trên boong trên ra phía sau tàu. Ba bạn vừa mới làm xong, thì có tiếng cạ sát vang lên trong khi tốc độ trôi chậm lại, vì đáy tàu đã chạm đáy sông.

- Đập nước - Hannibal hỗn hển nói - gần đến rồi...

Thật vậy, trước mặt ba thám tử chỉ còn khoảng không và bụi nước bay lên từ thác. Tuốt ở dưới, nước vỡ vào đá. Bob tái mặt. Hannibal nhắm mắt lại. Tàu đang cân bằng trên bờ đập nước, lắc lư khi bên này khi bên kia.

- Ta đang ngã xuống hả? - Hannibal hỏi.

Không. Sau tiếng cạ cuối cùng, chiếc tàu lơ lửng giữa trời và nước.

- Ổn rồi - Peter nói - Bọn mình bị mắc kẹt. Như vậy là hay nhất.

Hannibal mở mắt ra lại, tiến một bước lên phía trước.

- Đứng yên! - Peter la - Chính trọng lượng của bọn mình làm cho tàu ngã ra phía sau và giữ yên tàu.

Gần như không dám thở, ba thám tử nhìn xung quanh. Hơn một nửa tàu đã vượt qua đập, bờ nằm cách tàu khoảng ba mét, phía bên này cũng như phía bên kia.

- Bây giờ làm gì? - Bob hỏi.

Peter có vẻ bình tĩnh.

- Bơi à? Không thể được, vì dòng nước xiết quá, cho dù có bám vào khúc cây nào đó cũng không nổi. Nhảy? Cũng không được: bọn mình không nhờ vào những cành cây kia được xa quá. Di chuyển khỏi đây... ? Có thể, nếu bọn mình muốn bị gãy cổ.

- Nhưng nếu loại trừ giả thuyết này... - Hannibal bắt đầu nói.

- Cậu muốn loại trừ gì thì cứ loại trừ - Peter nói - Còn mình, mình sẽ làm một việc có ích hơn. Mình thấy một đoạn dây thừng ở boong dưới và một gốc cây trên bờ có thể giúp ích. Bob ơi, cậu nhẹ nhất: cậu đi lấy dây đi.

Bob bước đến thang. Tàu kêu cọt kẹt và xem ngã ra phía trước.

- Không phải ngã đó - Peter hét lên - Cậu trèo qua lan can, nhưng vẫn ở phía sau.

Bob làm theo, bước qua lan can, thả mình xuống boong dưới. Bob lượm dây lên, đưa cho Peter. Peter làm một thông lọng rồi tìm tư thế thuận lợi ném về hướng gốc cây.

Peter ném hụt một mét.

Peter kéo dây về, làm lại. Lần này dây rơi trúng gốc cây, nhưng rơi ra ngoài. Tàu lắc lư một cách nguy hiểm. Ba thám tử phải vịn lan can để không té. Hannibal nhìn về thượng lưu, tái mặt:

- Peter ơi - Hannibal kêu - có khúc cây đâm thẳng về hướng ta. Nếu nó chạm tàu, thì ta sẽ ngã.

Peter liếc nhìn khúc cây, kéo dây thông lọng về, ném lần thứ ba. Lần này ôm được gốc cây. Peter cẩn thận kéo căng dây, cột vào lan can boong trên.

- Bob, cậu đi trước.

Bch đu đưa ở dây, tiến về bờ, lắc lư trên không. Một hồi sau, Bob đã chạm đất liền. Bob cột chặt dây hơn vào gốc cây và giữ dây.

- Babal, đến cậu - Peter nói.

Hannibal lưỡng lự. Hannibal không mạnh lắm và sợ bị té dọc đường. Nhưng Hannibal chỉ cần liếc nhìn khúc cây đang đến, là quyết định ngay. Hannibal lao trên dòng nước sôi sục. Thám tử trường nặng quá, dây xém đứt; chân Hannibal bị ướt và vai đau nhức. Tuy nhiên sau nhiều nỗ lực, Hannibal cũng đến bờ an toàn.

Bob và Hannibal không còn đề đuôi tàu nữa, nên tàu như sắp ngã sang bên kia bất cứ lúc nào. Ngoài ra còn khúc cây sắp đến... Peter nắm chặt dây, đu đưa như người rừng Tarzan. Peter như bay trên mặt nước. Cậu vừa mới chạm chân xuống đất thì khúc cây đụng vào tàu.

Khi đó con tàu ngã qua đập, vỡ xuống đá!

Khi tiếng vỡ nát, ba thám tử rùng mình.

- Trời! - Bob kêu khi nghe tiếng vang vực hém dội lại tiếng vỡ.

- Thằng Skinny sẽ biết tay mình - Peter lầm bầm.

- Thằng ấy sẽ không biết gì - Hannibal đáp - Nó đã biết thang ở đâu. Đến lượt ta phải tìm ra.

Khi qua nguy hiểm, mặt thám tử trường đã sáng lên lại: Hannibal chỉ còn nghĩ đến vụ bí ẩn phải giải ra.

- Chắc là thang phải nằm đâu đó gần đây - Hannibal nói - Ta hãy tách nhau ra, mỗi đứa tìm một hướng. Liên lạc với nhau bằng bộ đàm. Nếu thấy bậc thềm, thì hãy báo cáo lại.

Ba thám tử băng qua bề nước nhờ cây cầu, rồi tiến hành tìm kiếm dọc theo bờ nước. Ba bạn vẫn giữ liên lạc bằng bộ đàm... nhưng không tìm thấy gì.

- Có điều gì đó không ổn - cuối cùng Hannibal nói bằng bộ đàm.

- Bọn mình tìm khá lâu rồi - Peter trả lời.

- Hay bọn mình lý luận sai - Bob nói - Không chắc thông sách là thác sông.

- Ít nhất hai âm nói ngược lại phải có nghĩa gì đó - Hannibal nói thêm - Thác sông nói ngược là sao?

- Thông sách - Peter nói.

- Một chỗ nước động - Bob đề nghị.

- Lòng sông cạn khô - Hannibal gợi ý - Các cậu ơi, đây sẽ là giả thiết để làm cơ sở tìm kiếm. Ta hãy tìm một lòng sông cạn đưa ta đến một cái thang.

Ba Thám Tử Trẻ không tìm được lòng sông, chỉ thấy một con kênh xi măng không còn giọt nước nào. Ba thám tử quyết định lần theo đó cho đến cùng, hy vọng thấy một cái thang. Bob đi một bên con kênh, Peter đi bên kia, còn Hannibal đi trong lòng kênh.

- Kia! - Peter chỉ tay.

- Đâu? Gì? Mình không thấy gì - Bob nói.

- Ta hãy chạy theo Peter! - Hannibal kêu.

Khi đã lên cùng một bên kênh giống như Peter. Bob và Hannibal nhìn thấy một cầu thang gỗ giữa bụi cây. Nay đã bị hư nhiều, có lẽ xưa kia cầu thang dùng để leo núi. Vài bậc thềm còn nguyên đượm vàng dưới ánh mặt trời lặn. Cầu thang bắt đầu ở đỉnh và dừng ngay nửa dốc.

- Có lẽ lũ đã cuốn đi phần dưới - Hannibal nói - Hay gỗ mục đi, vậy thôi.

- Nếu không biết trước, không thể nào tìm ra cầu thang này nổi - Peter nói - Và dù biết trước phải tìm gì, mình cũng rất khó tìm.

- Hy vọng mắt Skinny không tinh bằng mắt cậu - Hannibal trả lời - Đi!

Ba thám tử lao đến cái mà ba bạn gọi là “núi”. Sau khi leo lên dốc, ba bạn lên đến sườn, thấy một ô vuông cỏ xanh trải dài trước mặt, và đường chính băng qua công viên bên dưới. Có cả trạm dừng xe buýt. Ngay giữa bãi cỏ có một bức tượng đồng.

- Tượng kìa, Hannibal ơi! Bob kêu.

Đó là tượng một người cao bồi đứng trên cái đế bằng đá hoa cương. Người cao bồi đang nhắm một ai đó bằng khẩu s-ú-n-g...

- Súng! - Peter kêu - Thằng cầm súng và người đẹp hoa súng: có vắn!

- Nhắm ai hay nhắm gì? - Hannibal hỏi.

Peter leo lên đế tượng, kê mắt vào điểm nhắm của khẩu súng, rồi lắc đầu.

- Không có ai, mà cũng không có gì - Peter trả lời.

Đến lượt Bob leo lên và nói khẽ:

- Tượng nhắm cây.

Hannibal xem xét chỗ nổi tượng và đế.

- Hừm - Hannibal kêu - Tượng không dán xi măng mà chỉ nối với đế bằng cây sắt đâm ngay giữa. Chỉ cần động đất nhẹ, như thỉnh thoảng ta hay bị, thì đủ để xê dịch tượng. Mà chắc chắn tượng đã bị xê dịch: chỗ nối rất lỏng.

- Nhưng từ lâu đã không bị động đất mà - Peter bắt bẻ.

- Thì đó - Hannibal nói - Mà dấu vết còn rất mới. Thậm chí có bụi đá hoa cương quanh cây sắt. Tượng vừa mới bị xoay.

- Và kẻ xoay là Skinny chứ gì - Peter nói.

- Chắc chắn rồi - Hannibal gạt đầu - Nó đã tìm ra tượng, và xoay đi để ta không biết tượng nhắm cái gì.

- Vậy thì làm sao giải được câu đố tiếp theo? - Bob hỏi.

- Bằng cách tìm lại Skinny - thám tử trưởng tuyên bố.

Khi sắp xuống ba thám tử nhìn thấy một hình bóng động đậy sau cây, hình bóng biến đi thật nhanh vào hoàng hôn bên đường.

- Có kẻ theo dõi bọn mình - Bob nói.

- Theo hẩn! - Hannibal kêu.

Ba thám tử chạy đến khóm cây. Có tiếng xe nổ máy trên đường. Khi ba thám tử kịp thấy, thì không thể nhận ra được nữa.

- Chắc chắn một điều: không phải xe Skinny - Peter nhận xét.

Ba thám tử Trẻ trở lại đường cũ, lần theo con kênh, băng qua bể chứa, tìm ra xe đạp. Ba bạn vừa đạp vừa thảo luận:

- Có thể là tên khổng lồ? - Bob hỏi.

- Hình bóng ngắn quá - Hannibal trả lời - Có thêm một kẻ quan tâm đến hành vi của ta.

Peter lo sợ nhìn xung quanh, nhớ lại lời cảnh cáo qua điện thoại.

- Sao - Bob nói - bọn mình sẽ tìm Skinny ở đâu? Chưa chắc gì nó sẽ nói ra cho bọn mình biết tượng cao bởi nhắm cái gì.

- Nó sẽ không nói - Hannibal thừa nhận - Nhưng không sợ gì, vì nó là một tên nói khoác: nó sẽ muốn “nổ”: và thế nào cũng để lộ một manh mối. Trước tiên, hãy xem nó có ở nhà hay không. Ta đã bị trễ giờ ăn tối rồi: trễ thêm vài phút cũng không ảnh hưởng gì.

Skinny không có ở nhà. Theo mẹ nó, thì nó đã đi cùng ba suốt buổi tối.

- Bây giờ làm gì? - Bob hỏi.

- Không rời nó nửa bước - Hannibal trả lời - Tối nay, nó không kịp đi lòng kho báu đâu, nhưng ngày mai ta phải theo nó sát gót. Nó đã nghe ta nói chuyện trên tàu và đã hiểu ra vụ tiếng lóng vắn. Cho dù nó có ngu đến mấy, nó cũng sẽ cố giải ra mấy câu đố.

- Làm sao mà theo nó nổi! - Peter bắt bẻ - Bọn mình không có ô tô.

- Không cần - Hannibal đáp - Ta đã có Trạm tiếp âm ma.

7. Chương 08

KHÁCH BÁT NGỒ

Vài tiếng sau, Peter gác máy điện thoại xuống thông báo:

- Xong. Con gọi a xong rồi.

- Bây giờ con gọi điện thoại a nữa à? - Ba của Peter hỏi - Con có bị sốt không đó?

- Ba không nhớ trạm Tiếp âm Ma của tụi con nữa à? Phát minh của Hannibal Jones. Khi nào tụi con cần tìm một người nào đó hay một cái gì đó thật nhanh, mỗi đứa tụi con gọi cho năm đứa bạn, cho biết cái tụi con đang tìm, rồi nhờ mỗi đứa gọi thêm cho năm đứa bạn, mỗi đứa sẽ gọi thêm cho năm đứa khác nữa, v.v. Theo Hannibal thì đây là cấp số cộng. Dù gì, thì mọi bạn trẻ ở thành phố Rocky, hay gần như thế, làm việc cho tụi con. Ba thấy có hay không?

Ông Crentch có vẻ khâm phục.

- Chắc là hữu hiệu lắm - ông thừa nhận.

Peter mỉm cười. Skinny sẽ biết tay. Ngày mai Ba Thám Tử Trẻ sẽ được thông tin về mọi hành vi của nó. Tất cả sẽ cảnh giác tìm chiếc xe đồ của Skinny hay cái mũi dài của nó. Mọi thông tin thu thập được sẽ được tập trung về bộ tham mưu.

Sáng hôm sau, Peter dậy sớm, mặc dù hôm đó là thứ bảy, và gọi điện thoại cho Hannibal trước khi ăn sáng.

- Sao, mấy con ma đến đâu rồi?

- Đến nay, thì có hai cú gọi - thám tử trưởng trả lời - Quan sát viên thứ nhất lằm xê, còn đứa thứ nhì nhìn thấy xe của Skinny trong sân nhà gia đình Norris.

- Hay quá. Ít nhất cũng biết được rằng nó không ra khỏi nhà. Sau khi ăn sáng xong, mình sẽ đến ngay.

Peter quá vội, nên chỉ ăn có ba quả trứng và sáu lát bacon, uống hết ly sữa, rồi phóng lên xe đạp ngay.

Hannibal chỉ có một mình ở bộ tham mưu.

- Bob đi công chuyện ẹ - Hannibal giải thích - Còn mình, thì nghiên cứu mấy câu đố cho kỹ hơn. Cậu có để ý câu đố thứ nhì nói sao không: Người Đẹp Hoa Súng trở về từ tình bạn?

- Trở về hoài, chắc là đã đến nơi rồi.

- Phải, nhưng khẩu súng nhắm về hướng một vật. Nó gợi nên sự chuyển động theo một hướng nào đó, chứ không phải sự quay lại. Chắc là có điều gì đó ẩn giấu đây. Toàn bức di chúc này được nhồi nhét những điều ẩn giấu mà.

- Đúng. Và đối với mình, như vậy có nghĩa là thật sự có một kho báu, và lão Dingo muốn làm cho việc tìm kiếm thật gian nan.

- Vậy thì lão đã thành công rồi - Peter cầu nhàu - Bây giờ ta lo thẳng Skinny đi!

- Babal ơi! Peter ơi!

Giọng của Bob. Hannibal dán mắt vào kính tiềm vọng mà Hannibal đã tự chế để xem những gì xảy ra quanh núi đồ linh tinh che phủ xe lán. Đó chỉ là một ống có gấp khúc và gắn gương.

- Bob đang đi về hướng xưởng - Hannibal thông báo. Có người đi cùng Bob. Ta hãy ra bằng Cổng số 4. Đường hầm số 2 không được an toàn lắm.

Cổng số 4 là một tấm panô xe lán, chỉ cần kéo lên để tạo một hành lang nhỏ hẹp đi vòng qua kho bãi đồ linh tinh và ra đến xưởng. Bob ở trong đó, cùng với... Winifred Percival!

- Sao... - Peter bắt đầu nói.

- Rốt cuộc cũng gặp lại tất cả - một giọng Anh nói.

Peter và Hannibal quay lại. Cecil Percival vừa mới xuất hiện ở cửa xưởng. Hình bóng đồ sộ của ông chắn lối đi, tay ông cầm cây gậy đen to.

- Chú muốn gì? - Peter hỏi.

- Giọng nói thật hung hăng - ông Cecil mập nghiêm khắc nói - Đúng là không nên ngạc nhiên về trẻ em Mỹ. Chúng tôi cần nói chuyện, đúng không, chị Winifred?

- Tước mắt, thì đúng vậy - bà Winifred nói bằng một giọng lạnh lùng.
- Thôi thôi. Không nên làm mấy cậu bé dễ thương này khiếp sợ. Chúng tôi chỉ yêu cầu một điều: hiểu vấn đề cho rõ, đúng không nào?
- Hôm qua chú đã từng toan dọa tụi cháu rồi - Hannibal nhận xét - Chính chú đã gọi cú điện thoại vô danh để đe dọa.
- Đe dọa? Bằng điện thoại? Tôi không hiểu các cậu nói gì - ông Percival nói - Nếu các cậu có bị ai đe dọa thì tôi khuyên nên hỏi Roger Callow, các bạn nhỏ của tôi à.
- Tụi cháu không phải là bạn nhỏ của chú - Peter trả lời.
- Thì ý chúng tôi là muốn sửa đổi tình thế đáng buồn đó. Các cậu có ý nghĩ sai lệch về chúng tôi. Các cậu đã nghe Nelly Towne và Roger Callow nói xấu về chúng tôi.
- Mẹ của chúng tôi - bà Winifred nói, mặt giận dữ - là người hùn vốn với ông Marcus trong làm ăn. Cậu Marcus đã chiếm đoạt phần vốn hùn của mẹ chúng tôi. Bây giờ tiền là của chúng tôi.
- Các cậu đã chọn nhầm đối tượng thuê rồi - ông Cecil mập nói tiếp - Nếu các cậu làm việc cho chúng tôi, thì chúng tôi sẽ trả hậu hơn nhiều.
- Vấn đề không phải là tiền... - Bob bắt đầu nói.
- Hậu hơn nhiều à? Bao nhiêu? - Hannibal ngắt lời Bob.
- Mười phần trăm số tiền - Cecil trả lời không lưỡng lự - Các cậu thấy không, tôi không hề nhẹ tay.
- Chú thật rộng lượng - Hannibal thừa nhận.
- Bob và Peter ngạc nhiên nhìn thăm tử tử trưởng.
- Chỉ để tìm ra châu báu thôi à? - Hannibal hỏi.
- Tìm ra. Không nói với ai hết và giao cho chúng tôi.
- Nhưng nếu không nói với ai hết, thì như vậy tụi cháu sẽ giúp chú ăn cắp, đúng không? - Hannibal nói bằng một giọng cứng rắn - Mà chú đã biết rõ rằng chú không hề có quyền hạn hợp pháp nào để hưởng gia tài của lão Dingo. Rất tiếc, tụi cháu đã có thân chủ là những người thừa kế thật sự. Thám tử không thể làm việc cho hai thân chủ cùng một lúc.
- Ông Percival sậm mặt lại. Bà Winifred Percival lăm bầm khế một cái gì đó. Người đàn ông mập run lên vì giận dữ, hươu gậy đe dọa.
- Vậy các cậu phải cho chúng tôi biết tất cả những gì các cậu đã tìm hiểu được! - ông ra lệnh - Chúng tôi biết các cậu đang tìm đúng hướng, chúng tôi đã hiểu cái vụ tiếng lóng vắn và đã nhìn thấy các cậu gần bể chứa nước với thằng vô lại kia. Tôi ra lệnh các cậu nói đi.
- Vậy hoá ra chính chú núp gần tượng à? - Bob hỏi.
- Tượng hả? - bà Winifred hỏi lại - Tượng nào?
- Chứ bộ cô chú không gặp Skinny Norris, thằng vô lại kia như chú gọi, gần bức tượng trong công viên sao? Cô chú không thấy những gì nó làm sao?
- Chúng tôi không thấy tượng - Cecil trả lời - nhưng chúng tôi nhìn thấy các cậu bên bờ nước. Chúng tôi đi theo thằng vô lại trước, nhưng nó đã thoát được. Bây giờ các cậu...
- Còn tiếng lóng vắn, ai nói cho cô chú biết? - Hannibal hỏi tiếp - Mà làm sao cô chú biết tụi cháu làm việc cho gia đình Towne?
- Thằng Billy ngốc nghếch kể hết cho chúng tôi nghe - Cecil cười trả lời - Nó quá thèm muốn chứng tỏ rằng chúng tôi không hiểu gì cả nên nó đã giải thích cho chúng tôi nghe hết rồi.
- Tiếng lóng vắn, thật là tục tĩu - Winifred nhận xét.

- Chị im đi, chị Winifred - em trai của bà gầm lên - Đến lượt tôi đặt câu hỏi đây. Còn các cậu, tôi khuyên các cậu hãy nói ra hết đi.

- Thưa chú - Hannibal bình tĩnh trả lời - tụi cháu sẽ không nói gì cho chú nghe cả.

- Không nói gì đâu, chú đừng hy vọng! - Peter nói thêm.

- Vậy tôi sẽ bảo đảm các cậu cũng sẽ không nói cho ai khác nghe - Cecil nói.

Ông hươu gậy lên, tiến một bước về phía trước. Hai con mắt như của ông sáng lên giận dữ:

- Chúng tôi sẽ nhốt các cậu đầu đó, và sẽ giữ các cậu trong đó đủ thời gian để giải các câu đố!

Cecil và Winifred bước tới. Ba thám tử lùi lại...

- Có chuyện gì vậy? - Một giọng khoẻ mạnh vang lên.

Chính thám Mathilda vừa mới xuất hiện sau lưng hai chị em Percival. Cecil quay lại thám, gậy vẫn hươu lên:

- Xin chị hãy lùi lại! - ông ra lệnh.

Thám Mathilda đỏ mặt. Hay đúng hơn, vì mặt thám đã đỏ rồi. Thám bước thẳng đến ông Percival, giật gậy từ tay ông, nện một cú lên đầu ông. Cecil hét lên đau đớn và lùi lại. Winifred hươu móng vuốt ra, lao đến thám Mathilda.

Thám quay lại nói:

- Tôi khuyên chị đứng yên tại chỗ.

Winifred nghe theo lời khuyên khôn ngoan đó. Thám Mathilda vứt cây gậy ra xa.

- Bây giờ cả hai rút đi - thám ra lệnh.

Hans, một trong hai trợ lý người Đức đang làm việc cho chú Titus, xuất hiện, vẻ mặt dò hỏi.

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt các người nữa! - Thám Mathilda nói.

Cecil nhìn Hans, rồi hất đầu về hướng Winifred, cả bỏ đi trong tiếng cười của ba thám tử.

- Có chuyện gì vậy? - Thám Mathilda hỏi.

Hannibal giải thích cho thám nghe chị em Percival là ai và muốn gì. Thám Mathilda khịt mũi.

- Tất cả mấy người đi săn lùng kho báu đều điên khùng hết rồi - thám tuyên bố - Ít nhất hai kẻ điên kia cũng sẽ để cho các cháu yên thân. Giải câu đố của một người chết để lại, nghĩ thử xem!

Thám bỏ đi bằng nhịp bước thật hùng dũng. Ba thám tử mỉm cười. Không nên đụng chạm vớ thám Mathilda.

Đúng lúc đó, bóng đèn đỏ phía trên bàn thợ Hannibal sáng lên: có nghĩa là điện thoại trong bộ tham mưu đang reng. Ba thám tử lao vào Đường Hầm số 2.

Đến nơi, Hannibal nhắc ông nghe.

- Cám ơn - Hannibal nói sau khi đã nói chuyện một lúc rồi gác máy xuống - Skinny đang ở bên xe!

Ba thám tử lao ra xe đạp.

8. Chương 09

TRỞ VỀ TỪ TÌNH BẠN

Có người theo ta - Hannibal nói.

Do quá vội vàng nên cả ba không quay lại quan sát phía sau, chỉ dừng ở đèn đỏ.

- Mình không thấy ai hết - Bob quay đầu tứ phía trả lời.

- Kể theo ta trốn phía sau một chiếc xe đậu bên lề đường - Hannibal nói rõ - Hắn đi xe đạp, đội một cái mũ kết vô duyên. Rẽ phải.

Khi đèn chuyển sang xanh, ba thám tử rẽ sang một đường ngang, đến một con đường nhỏ đầy thùng rác. Cả ba núp vào đó.

Kể đi theo xuất hiện.

Nhỏ con, trông hẩn như một người gù cúi trên ghi đông. Hẩn khoác cái áo choàng rộng đen và đội cái mũ có miếng che tai. Peter thì thầm:

- Y chang mũ của Sherlock Homles.

- Billy Towne! - Hannibal kêu rồi đứng dậy - Em làm gì ở đây?

Thằng bé bị phát hiện đột ngột, lúng túng va vào một chiếc xe, té xuống vướng vào cái áo choàng. Cuối cùng Billy đứng dậy, ưỡn người thật cao.

- Em giúp các anh! - Billy thông báo.

- Ăn mặc như thế à? - Peter ngạc nhiên hỏi.

- Đây là trang phục thám tử - Billy đáp.

- Làm thế nào em tìm ra bọn anh? - Hannibal hỏi.

- Em đi theo các anh - Billy tự hào giải thích - Em dậy thật sớm, em ở gần Thiên Đường Đồ Cổ. Lũ Percival tức giận quá phải không? Còn các anh, các anh làm gì ở đây? Các anh tìm ra được một manh mối à?

- Nếu có ai hỏi em gì, em phải trả lời em không biết - Hannibal nói - Đi tiếp các cậu ơi.

Ba thám tử nhảy lên xe đạp, trở ra ngã tư.

- Ê! Nhưng các anh đi đâu? - Billy la lên và cố đạp theo thật nhanh.

- Bọn anh sẽ đưa em về nhà - Hannibal bực mình nói - Bọn anh không thể nào vừa lo vụ điều tra vừa lo coi chừng em.

- Nhưng em không muốn!

Đúng lúc đó, một chiếc Jaguar rẽ ở góc đường và dừng lại. Ông Callow bước xuống xe.

- À! Billy đây rồi - ông nói - Mẹ cháu đang giận lắm, cháu biết không.

Ông luật sư quay lại mỉm cười với Ba Thám Tử Trẻ.

- Mẹ cháu đã đoán ra cháu đang ở đâu. Còn các cậu, thì cũng may là có nói với bà thím của Hannibal các cậu đi đâu. Nếu không, tôi đã không tìm ra nổi thằng nhỏ này.

- Cháu không muốn về nhà! - thằng bé Billy hét lên - Cháu muốn đi điều tra với các anh cơ!

- Billy à - Hannibal nói - chị em Percival đã biết được rằng bọn anh làm việc ẹ con em, và họ cũng biết được rằng tiếng lóng vẫn chính là chìa khoá mấy câu đố. Do đâu mà họ biết được nhiều như thế? Bởi vì chính em đã kể cho họ nghe. Nếu em muốn làm thám tử thì lẽ ra em phải tuân thủ quy tắc đầu tiên trong nghề này, là không bao giờ được tiết lộ thông tin. Em đã phạm một lỗi lầm chuyên môn rất nghiêm trọng.

- Em xin lỗi, anh Hannibal à. Chính họ đã chọc giận em bằng cách nói xấu mẹ. Em hứa với anh rằng em sẽ không bao giờ phạm lỗi lầm chuyên môn nghiêm trọng nữa mà.

- Anh cũng xin lỗi em Billy à. Nhưng em quấy bọn anh nhiều hơn là em giúp được gì. Em nên về với chú Callow.

Billy cúi đầu đẩy xe đạp về phía xe Jaguar. Ông luật sư vừa bỏ xe đạp vào cốp xe vừa hỏi:

- Cuộc điều tra tiến triển tốt không?

- Khỏi phải nói! - Peter kêu - Tui cháu sắp giải xong câu đố thứ nhì trong sáu câu rồi.

- Tốt lắm. Tôi sẽ đi xin sao cho toà án ra quyết định về bức di chúc. Ta tìm ra châu báu càng sớm càng tốt. Cũng may là phần lớn những người đi săn kho báu đã bỏ cuộc rồi. Ta giữ liên lạc với nhau nhé?

- Vâng, thưa chú - Bob trả lời.

Callow leo lên xe. Billy tức giận và tuyệt vọng nhìn Ba Thám Tử Trẻ.

Đến bến xe, ba thám tử gặp người bạn đã gọi điện thoại. Cậu tên là Fred Markle. Cuộc gặp diễn ra trong hốc cửa, để không bị Skinny nhìn thấy.

- Mình thấy xe của nó cách đây khoảng một tiếng - Fred nói - Theo người bán vé, thằng Mũi Dài đi xe buýt cả buổi sáng. Nó đi hai chuyến xe rồi, cứ mỗi lần đi hết đường. Nó sắp leo lên chiếc thứ ba.

Như để chứng tỏ Fred nói đúng, một chiếc xe buýt chạy ra khỏi bến, đi ngang qua trước mặt ba thám tử. Tất cả áp mình sát vào tường. Skinny đang ngồi trên ghế trước, vẽ mặt bực bội.

- Đường như không được đúng ý nó - Peter nói.

- Chắc là nó không tìm được cái nó muốn - Fred bình luận - Mình có bắt chuyện với hai bác tài mấy xe nó đi, theo hai ông, nó có hỏi xem lộ trình xe buýt có đi ngang qua chỗ nào có vắn với tình bạn không. Mấy bác tài không tìm ra từ nào gần như vậy cả. Thôi chào nhé. Mình phải đi đây. Rất vui được làm việc với các cậu.

- Cảm ơn Fred - Hannibal nói - Nếu nhận được tiền thưởng, bọn mình sẽ gửi phần cho cậu.

Ba thám tử đứng trên lề, dưới nắng, trong khi bạn phụ tá bỏ đi.

- Cái gì vắn với tình bạn? - Peter hỏi - Đạn?

- Ta đã có súng, như vậy đủ rồi - Hannibal nói.

- Babal ơ - Bob nói - mình vẫn thắc mắc không biết khẩu súng của tên cao bồi nhắm vào cái gì.

- Coi nào, hiển nhiên quá mà. Người đẹp Hoa Súng chỉ bến xe buýt. Các cậu có nhớ là có một bến xe gần tượng không? Rồi cộng thêm động từ trở về, chính Skinny cũng đoán ra được rằng lão Dingo nghĩ đến một chiếc xe buýt.

- Nhưng tại sao nó lại đến bến xe? Lẽ ra nó có thể leo lên xe buýt chạy ngang qua công viên.

- Và tại sao nó leo lên nhiều chiếc? - Peter hỏi thêm.

Hannibal suy nghĩ.

- Mình chỉ thấy có một câu trả lời cho hai câu hỏi này. Ta hãy đi xem bản đồ bên trong.

Ba thám tử đi vào - tham khảo bản đồ.

- Đúng như mình nghĩ - Hannibal nhận xét - ba xe buýt khác nhau dừng tại công viên.

- Nên Skinny không thể biết đó là chiếc nào - Bob kêu.

- Thì bọn mình cũng đâu biết - Peter cầu nhàu.

Hannibal chau mày.

- Có lẽ là một trong ba - Hannibal nói - và do nó dẫn ta đến câu đố thứ ba, thì phải có cái gì đó trong câu đố thứ nhì chỉ cho ta biết chiếc xe buýt nào đúng.

- Tình bạn có vắn với con số nào không? - Peter hỏi.

- Chỉ vắn với vắn - Bob trả lời - mà đâu có số xe buýt nào lên đến 10.000. Trở về từ tình bạn không có trong từ điển tiếng lóng vắn hả Hannibal?

- Không có. Có lẽ là một vắn tự chế. Hoặc không phải là tiếng lóng. Có thể cái mảnh của lần này cung cấp cho ta một thông tin theo nghĩa bóng. Nếu vậy, tình bạn là một người bạn, một người bạn mà lão Dingo thường xuyên đến thăm bằng cách đi một trong ba chiếc xe buýt kia. Không hiểu...

Đột nhiên Hannibal ngưng nói. Bà Winifred Percival đang đứng ngay trước mặt ba thám tử. Có lẽ tai bà rất thính, bởi vì bà tuyên bố:

- Tôi nghĩ cậu nói đúng, và tôi nghĩ tôi đoán được người bạn đó là ai. Thậm chí tôi sẽ dẫn các cậu đến gặp người đó và xin lỗi về sự việc xảy ra sáng nay.

- Úi chà! - Peter kêu - Hannibal ơi, có phải đây là...

- Một cái bẫy hả? - bà Winifred nói hết câu - Các cậu có quyền tỏ ra đa nghi. Tôi chỉ có thể nói để tự bào chữa, rằng Cecil buộc tôi phải đi theo. Em trai tôi là một người hung bạo. Cậu ấy làm tôi sợ và tôi phải ngăn cản cậu ấy, vì lợi ích của chính cậu ấy.

- Ngăn cản à? - Hannibal hỏi - Đường như cháu không hiểu cô.

- Tôi phải ngăn cản cậu ấy tìm ra những châu báu không phải là của cậu ấy. Và để làm như vậy, tôi phải nhờ một người khác tìm ra. Tôi đã quay lại Thiên Đường Đồ Cổ để xin lỗi các cậu và đề nghị giúp đỡ. Thím của cậu đã có lòng tốt cho tôi biết các cậu đi đâu: nhờ vậy mà tôi đã tìm ra các cậu. Tôi xin thề là tôi không giúp gì Cecil, mặc dù cậu ấy đe dọa.

- Chẳng lẽ chú ấy hại cả cô nữa sao? - Peter hỏi.

- Cậu ấy dám làm tất cả - bà Winifred rùng mình trả lời - Chính vì vậy mà tôi sẽ giúp các cậu đi nhanh hơn. Các cậu đồng ý chứ? Tôi không biết địa chỉ ông bạn của cậu Marcus, nhưng tôi có thể dẫn các cậu đến nhà ông ấy.

- Tên ông ấy là gì vậy cô? - Hannibal hỏi.

- Pollinger. Cậu Dingo thường chơi cờ vua với ông ấy.

- Và ông ấy dùng xe buýt để đến đó à? - Peter hỏi.

- Đúng, nhưng tôi không biết chiếc nào.

Đến lượt Bob đặt câu hỏi:

- Thế ông Pollinger đó ở đâu ạ?

- Phía đằng sau công viên.

Hannibal gật đầu: ba chiếc xe buýt đều chạy ngang qua khu phố phía sau của công viên.

- ta hãy thử tìm Pollinger vậy - bà Winifred Percival nói - Nếu các cậu tin tôi, tôi có thể chở các cậu bằng xe... Nhưng nếu các cậu dè dặt, thì tôi sẽ hiểu thôi.

- Dạ... ờ... - Hannibal nói.

- Hay để tôi mô tả nhà ông Pollinger thật chi tiết để các cậu tìm ra? - bà Winifred đề nghị - Hoặc tôi có thể đi xe buýt cùng các cậu. Như vậy các cậu sẽ tin chắc tôi không có ý định bắt cóc các cậu.

Ba thám tử nhìn nhau.

- Đi bằng xe nhanh hơn - Peter nói.

- Đồng ý - Hannibal nói - Thời gian có hạn. Tụi cháu xin nhận lời mời của cô.

- Hay quá - bà Winifred mỉm cười nói - Các cậu cứ để xe đạp lại ở đây. Xe tôi đậu ngoài bãi.

Sau khi kiểm tra xe bà Percival không có gì, ba thám tử leo lên xe. Winifred cầm tay lái. Xe rời trung tâm thành phố qua khỏi công viên, đến một vùng gần như nhà quê có những ngôi nhà nhỏ nằm rải rác trên đồi. Có một con đường mòn bên hông.

- Đường như đây.

Trời đẹp, Ba Thám Tử Trẻ rất thích chuyển đi xuống vùng quê. Xe dừng lại trước một ngôi nhà cô độc.

- Tới rồi - Winifred Percival nói.

Ba thám tử xuống xe. Nơi này thật đẹp.

Vẫn còn hơi nghi ngờ, Bob gọi:

- Ông Pollinger ơi! Ông Pollinger ơi! Tui cháu xin phép hỏi ông về Marcus Towne được không?

Có một hồi im lặng, rồi một giọng bị vỡ vang lên:

- Ai?... Cái gì?... Towne hả? A! Tên Dingo! Lão quỷ sứ! Nhưng luôn bị tôi chiếu tướng! Phải, chiếu tướng! Mời vào.

Ba thám tử lao vào nhà. Hannibal hỏi ngay câu hỏi:

- Thưa ông, lão Dingo đến đây bằng xe buýt, phải không? Lão Dingo có bao giờ nói với ông về vườn thượng uyển không?

Một ông già đang đứng gần tủ sách. Ông quay lưng lại phía cửa. Ông từ từ xoay người...

- Chào mừng bọn nhóc quậy phá đã đến đây!

Ông ta không hề già, và ông không phải tên Pollinger.

Ông chính là Cecil Percival và ông đang cười khẩy hươu cây gậy đen lên.

9. Chương 10

TÊN LÁI XE ẦU

Bà Winifred, dù có gầy đến mấy, vẫn chắn hết cửa vào.

- Chẳng lẽ các cậu nghĩ tôi sẽ thật sự trao cho các cậu công của chúng tôi sao? - Bà nói.

Bob và Peter quá sợ sệt nên không trả lời nổi. Hannibal đang run lên vì tức giận, nhưng không nói gì và chờ xem sự việc sẽ diễn ra như thế nào.

- Chị hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, chị Winifred à - ông Percival nói với bà chị.

Bà phá lên cười:

- Chúng nó quá thật thà và quá say sưa với những gì chúng nó làm. Bất cứ ai cũng có thể lừa được chúng nó.

- Việc chế ra một ông Pollinger quả là thiên tài, đúng không nào? - Cecil Percival vừa xoa tay vừa nói.

- Ông... - Peter bắt đầu nói.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh đã! - người đàn ông mập ngắt lời - Tôi đã từng nói các cậu rất ngốc khi cản trở công việc của tôi. Nhưng phải công nhận rằng cho đến nay, các cậu đã giúp chị Winifred và tôi nhiều. Nhưng bây giờ chúng tôi sẽ tìm ra người bạn thật sự, cũng như tìm ra cái gì vẩn với vườn thượng uyển, rồi chúng tôi sẽ giải hết những câu đố còn lại. Trong khi đó, các cậu sẽ có được một kỳ nghỉ dễ chịu ở quê trong ngôi nhà này. Không có gì có thể xảy ra với các cậu. Mặt khác, do chúng tôi không có hàng xóm, thì các cậu đừng phí sức mà kêu cứu. Xin thông báo cho các cậu biết rằng chúng tôi đã thuê nhà từ này một tháng, nhưng hi vọng các cậu sẽ không phải ở lâu đến thế.

- Tán dóc đủ rồi - bà Winifred nói - Ta hãy đưa mấy cậu bé này về nhà giam.

Cecil gạt đầu, rồi hươu gậy lên cao, như để dẫn đường.

Hai chị em Percival đang bước thẳng đến ba thám tử.

- Giải tán! - Hannibal đột ngột la lên.

Bob và Peter tuân lệnh ngay. Ba thám tử phân tán theo ba hướng khác nhau. Khi thì chạy về hướng cửa sổ, khi thì về hướng cửa vào, khi thì về hướng hai chị em, nhưng lúc cuối cùng là phóng sang một bên. Không thể nào bắt nổi ba thám tử! Lúc thì tưởng như có ba thám tử khắp mọi nơi, lúc thì như hoàn toàn không

còn đứa nào nữa. Và chẳng bao lâu, thì đúng như vậy, bởi vì ba thám tử thoát ra, người thì bằng cửa trước, người thì qua cửa sau, người thứ ba qua cửa sổ, bỏ chị em Percival lại hoàn toàn ngơ ngác.

Peter đầu tiên xuống được con đường đất và ra đến đường lớn. Ba thám tử vừa chạy vừa tìm một ngôi nhà hoặc một bụi cây để nấp, nhưng vùng đất này trụi quá, phải tiếp tục chạy.

Có tiếng lốp xe kêu rít phía sau. Bob quay lại. Chết! Xe của Percival vừa mới xuất hiện trên đường.

- Babal ơi! Bọn chúng đuổi theo!

- Tiếp tục chạy mọi địa hình! - Peter ra lệnh.

Ba thám tử nhảy qua hố bên đường, chạy ra cánh đồng. Lại tiếng lốp xe rít lên. Rồi tiếng rơi ồn ào. Ba thám tử quay đầu lại, tưởng sẽ thấy mình vẫn bị đuổi theo. Nhưng không: xe của chị em Percival đang nằm dưới hố, không phải phía bên đường nơi ba thám tử đang đứng, mà phía bên kia.

Kính xe bị nứt; lốp xe trước bị nổ.

Cecil Percival chui ra khỏi xe được, hươu gậy lia lịa về hướng một chiếc xe xanh đang bỏ chạy thật nhanh.

- Ủi chà! Không hiểu bọn chúng bị gì nhỉ? - Peter hỏi.

Cecil đi cà nhắc vòng qua xe, cố lôi bà chị Winifred ra.

Hannibal nhìn theo xe kia:

- Có lẽ tên lái xe ẩu kia vượt qua bọn Percival rồi tấp sang bên phải nhanh đến nỗi bọn chúng buộc phải chạy xuống hố! Các cậu biết không, mình có cảm giác là có thấy chiếc xe này đâu rồi. Ai ngồi trong xe?

- Đường như có hai người - Bob nói - Người lái có vẻ rất cao lớn.

- Lại tên khổng lồ! - Peter kêu.

- Hay chỉ đơn giản là một kẻ điên chạy tốc độ trên đường núi thôi - Hannibal gợi ý.

- Dù sao, hẳn đã giúp ta - Peter nói.

- Lâu lâu cũng phải vậy chứ - Bob nói - Thường những người không biết bọn mình hay muốn chọc gậy bánh xe bọn mình hơn.

- Nhìn kìa ! - Peter la lên.

Winifred và Cecil đang cà nhắc đi ngược lại con đường để trở về nhà. Hai người nhìn lại ba thám tử một lần nữa, người đàn ông mập hươu gậy về hướng ba bạn. Một hành vi uất ức. Bọn Percival đã bị vi phạm.

Ba thám tử nhẹ nhõm cười, tiếp tục đi bộ về hướng thành phố. Thỉnh thoảng ba thám tử nhìn ra sau xem người đàn ông mập và bà chị gầy có tìm được phương tiện vận chuyển nào khác không, nhưng con đường vẫn vắng vẻ.

Hannibal tức tối đá vào những cục đá dưới đất:

- Làm sao mình lại để ụ kia lừa được - Hannibal lầm bầm - Lẽ ra mình phải nhớ điều ông Callow nói: bọn Percival đã không gặp lão Dingo từ nhiều năm nay. Bọn chúng không thể biết gì về cuộc sống của lão tại Rocky.

Hannibal rất ghét bị lừa. Thám tử trưởng cảm thấy bị xúc phạm.

- Ôi! - Peter nói để an ủi bạn - thì nhìn họ có vẻ trung thực quá mà. Và ngôi nhà nằm trong một khu khá cũ nữa. Tóm lại, bọn Percival may mắn, vậy thôi.

- Nhưng bọn chúng hết may mắn rồi - Hannibal tuyên bố - Bây giờ họ không còn xe nữa, ngoài ra họ còn bị rắc rối với hãng cho thuê xe, và họ sẽ không bao giờ tìm ra được người bạn của lão Dingo là ai.

- Tại sao?

- Bởi vì những người duy nhất có thể biết là mẹ con Towne, và chắc chắn cô Nelly hay Billy sẽ không cho bọn Percival biết.

- Nhưng sẽ nói cho bọn mình! - Bob kêu.

- Đúng. Ta hãy tìm một trạm xe buýt rồi đến nhà mẹ con Towne.

Thật ra ba thám tử không cần tìm xe buýt. Người mẹ của một bạn học cùng trường chạy ngang qua đó và dừng lại cho ba thám tử đi nhờ. Không mất thời gian, Ba Thám Tử Trẻ đến nhanh nhà Nelly Towne, chỉ có mình bà Towne ở nhà.

- Anh Roger đi Los Angeles rồi, còn Billy giận hờn bỏ đi đâu mất - bà giải thích - Tôi định ăn trưa đây. Các cậu ăn cùng tôi nhé? Vừa ăn vừa kể chuyện.

Bon vừa gặm khúc bánh mì vừa báo cáo lại mọi việc.

Bà Towne nổi giận.

- Hai tên kia thật hết sức tham lam! - Bà la lên - Các cậu đừng nên tin họ.

- Cô đừng lo. Tụi cháu sẽ không mắc lừa nữa đâu - Peter hứa.

- Cháu nghĩ rằng phải hiểu từ tình bạn theo nghĩa bóng - Hannibal nói - Lão Dingo có thể đi gặp người bạn nào vậy cô?

- Lão Dingo chỉ có hai ông bạn thân - bà Towne trả lời - Jack Dillon và Sadie Jingle. Sadie ở gần đây; vậy phải là Jack. Lão Dingo đi gặp ông hai lần một tuần. Lão đi chuyển xe buýt ngay trước nhà.

- Và ông Dillon cũng chính là người được lão Dingo giao cho bức di chúc - Hannibal nhắc lại - Vậy chắc là ông này thôi. Nhà ông ấy ở đâu ạ?

- Cách đây khoảng hai ba cây, qua khỏi công viên, trong một nhà chòi. Không thấy chòi từ ngoài đường, nhưng có tấm biển phía trước - một tấm biển rất dễ thấy từ xe buýt số 8.

Ba thám tử cảm ơn bà Towne rồi chạy ra bến xe buýt số 8. Đột nhiên Hannibal đứng lại như bị hoá đá.

- Babal ơi, cậu bị sao vậy? - Bob phản đối vì xem chừng vào bạn.

Mắt Hannibal sáng lên.

- Thám tử pho ơ! Lưu trữ viên ơ! - Hannibal trịnh trọng nói - Mình đã hiểu ra phần đầu của câu đố thứ ba rồi!

10. Chương 11 + 12

Chương 11: VƯỜN THƯỢNG UYỂN THỨ MƯỜI

Ui chà! - Peter kêu - Vậy thì đó là gì?

Hannibal đọc lại câu đố thứ ba:

Đến vườn thượng uyển thứ mười, có mào gà

Trực thẳng cái mo kéo dài

Có cái gì có thể nhìn thấy từ một chiếc xe buýt mà lại vẫn với vườn thượng uyển? - Thám tử trưởng mỉm cười hỏi - Bà Towne vừa mới nhắc đến.

- Mình không nhớ! - Peter nói - Bà chỉ nói rằng không thể nhìn thấy nhà chòi của ông Dillon...

- Nhưng có thể nhìn thấy tấm biển! - Bob kêu - Tấm biển-vườn thượng uyển.

- Chính xác - Hannibal nói - Lão Dingo đi cùng một chuyến xe buýt đến nhà cũng một người bạn đó hai lần một tuần; và manh mối tiếp theo là vườn thượng uyển thứ mười mà ta có thể nhìn thấy từ chiếc xe buýt đó. Ta chỉ việc đếm mười tấm biển kể từ điểm xuất phát.

Ba thám tử nóng lòng chờ xe buýt số 8 sẽ dừng trước nhà ông Towne. Ngay khi ngồi trên xe rồi, ba thám tử bắt đầu đếm tất cả những tấm biển xuất hiện trước mặt. Xe buýt chạy dọc theo công viên, vào trong công viên, băng qua đó, rồi ra vùng đồng quê.

Tấm biển thứ tám mang dòng chữ như sau:

Jack Dillon

Nhà riêng

- Không khớp rồi, Babal ơi! - Bob nói.

- Phải - thám tử trưởng thừa nhận.

- Cái gì không khớp? - Peter hỏi - Chưa đến tấm biển thứ mười.

- Đúng Peter à - Bob giải thích - Do lão Dingo xuống xe buýt tại đây, thì tại sao lão lại đề cập đến tấm biển thứ mười?

- Thêm mười cents, các cậu ơi!

Người soát vé vừa mới dừng trước mặt Ba Thám Tử Trẻ, yêu cầu:

- Sao ạ? - Peter hỏi.

- Xe sang khu vực khác - người soát vé giải thích - Nếu muốn đi xa hơn, mỗi hành khách phải trả thêm mười cents nữa.

- Dạ không - Peter nói - Tụi cháu xuống xe ngay.

Peter định đứng dậy, nhưng Hannibal kéo lại, rút ba mươi cents từ trong túi ra trả cho người soát vé. Rồi Hannibal giải thích:

- Ta cứ thử đến tấm biển thứ mười xem sao. Chưa chắc gì lão Dingo xuống chỗ nhà ông Dillon, đúng không?

Xe buýt chạy tiếp. Tấm biển thứ mười lại là tấm biển “ngược chiều”. Hannibal lắc đầu định kéo chuông xin xe dừng, nhưng Peter cản:

- Dừng. Xem kia!

Thám tử phó chỉ một chiếc xe mới toanh đậu ngay trước tấm biển “ngược chiều”. Một người đàn ông mập và một người đàn bà rất gầy đang đứng bên xe cãi cọ dữ dội. Cuối cùng người đàn ông đá chân thật mạnh vào cột tấm biển rồi nhảy cò cò bỏ đi, hai tay ôm chân.

- Bọn Percival lại nhập cuộc! - Bob rên rỉ.

- Nhưng bọn chúng không tìm được đúng tấm biển - Peter thích thú cười nói.

- Có lẽ bọn chúng đã đoán ra được vườn thượng uyển nghĩa là gì - Hannibal giả thiết - Và có lẽ bọn chúng cũng đoán ra được rằng Jack Dillon là người bạn bởi vì ông là một trong những người được chỉ định để thi hành di chúc. Ta sẽ xuống ở bến sắp tới. Rồi ta phải bắt đầu làm việc tích cực hơn.

Bến dừng kế tiếp ngoài tầm nhìn của bọn Percival. Ba thám tử xuống xe.

- Bây giờ bọn mình làm gì? - Peter hỏi.

- Làm rất nhiều chuyện - Hannibal trả lời - Tấm biển thứ mười không có nghĩa gì, nhưng lẽ ra ta phải biết. Người đẹp Hoa Súng trở về từ tình bạn: chứ người đẹp đâu có đi đến. Vậy có lẽ là tấm biển thứ mười trên đường đi về!

- Dĩ nhiên rồi - Bob kêu - Tấm biển thứ mười phía bên kia đường! Ta nãy chờ chuyến xe tới đi.

Trên xe buýt, ba thám tử lại phải trả thêm phụ thu, bởi vì xe đang ở khu vực giá cao hơn.

- Đúng là cật cổ! - Bob phẫn nộ trong khi lục tìm thêm một đồng xu - Lẽ ra bọn mình phải về bến xe lấy xe đạp.

- Hệ thống tuyến xe được tổ chức theo khu vực, phải chịu thôi - Hannibal nói - Bây giờ ta hãy để mắt đến bọn Percival và... đến các tấm biển!

Khi xe buýt chạy qua trước tấm biển “ngược chiều”, thì bọn Percival không còn đó nữa. Sau khi tìm thấy tấm biển nhà ông Dillon, ba thám tử bắt đầu đếm những tấm biển thấy được.

Theo hướng này có nhiều tấm biển hơn. Tấm biển thứ tám nằm trong công viên, cách không xa “Người đẹp Hoa Súng”; tấm biển thứ chín yêu cầu xe phải chạy chậm lại vì sắp đến đập nước và bể chứa.

- Mình dám chắc tấm biển thứ mười vẫn còn trong công viên - Peter nói.

- Có lẽ vậy - Hannibal thừa nhận.

Xe buýt chạy xuống thung lũng. Ba thám tử cúi ra phía trước, tranh nhau xem ai sẽ nhìn thấy trước tấm biển sắp tới. Cả ba nhìn thấy cùng một lúc. Nhưng làm gì được với một tấm biển như thế? Nó đánh dấu điểm vào thành phố và chỉ đề:

CHÀO MỪNG ĐẾN ROCKY

- Ủi chà! - Peter kêu.

- Trời! - Bob cầu nhàu.

- Không hiểu nổi - Hannibal nhận xét.

Bob nói tiếp:

- Chắc chắn không phải tấm biển mà lão Dingo muốn nói.

- Đúng - Hannibal thừa nhận - Có lẽ ta bị nhầm đâu đó.

- Không chỉ mình bọn mình thôi đâu - Peter nói - Nhìn kia.

Một chiếc xe đua đồ đang đậu bên đường và Skinny Norris đang đào lỗ bên chân tấm biển. Xung quanh tấm biển đã có vài cái lỗ rồi, và dường như Skinny đã làm việc từ lâu. Cái mũi dài thòn của nó đồ kè do thất vọng. Trong khi xe buýt chạy đi tiếp, nó vút xéng xuống đất, trừng mắt nhìn tấm biển.

- Nó không tìm thấy gì - Bob nói - Biết vậy cũng hay.

- Nhưng không bị trễ so với ta - Hannibal nhận xét - Bọn Percival cũng vậy. Không nên phí thời gian nữa.

- Không hiểu bọn mình nhầm ở điểm nào - Bob nói.

- Mình cũng không biết nữa - Hannibal thừa nhận - Nhưng chắc chắn có một cái mẹo rất đặc biệt của lão Dingo. Phải trở lại câu đố thứ nhì và làm cái việc mà lẽ ra ta đã nên làm trước: gặp ông Jack Dillon.

Hannibal kéo chuông cho xe buýt dừng. Chỉ còn chờ xe dừng, rồi chờ chuyển xe buýt tiếp tục chạy theo hướng ngược lại.

Nửa tiếng sau, ba bạn bước đến nhà chòi của Dillon. Nhà chòi lụp sụp nằm giữa một cái sân bằng đất nện

- Núp đi! - Peter đột nhiên kêu.

Một vật lạ lừng, hơi giống một con chim to, đang bay trên trời... trước khi bay vào đầu Ba Thám Tử Trẻ, như thể nó chọn đó là mục tiêu.

Chương 12: LÃO NGƯỜI RỪNG

Vật hình chữ V lấp lánh dưới ánh nắng đâm thẳng xuống ba thám tử. Nhưng rồi nó đột nhiên đổi hướng, vẽ một đường parabol, rồi bay mất vào phía sau nhà chòi.

- Cái-cái-cái gì vậy? - Peter cà lăm.

Tiếng cười vang lên, rồi một ông già thấp nhỏ gân guốc, tóc bạc thưa xuất hiện. Ông mặc áo nhiều túi, quần nhung, đi ủng. Tay ông cầm cái vật lạ lừng vừa mới làm ba thám tử sợ.

- Tôi làm các cậu khiếp hãi? - ông nói - Cái này có thể hạ một chú Kangguru ở xa năm chục mét!

- Cái boomerang! - Bob kêu - Đó là cái boomerang.

- Tụi cháu đâu phải là Kangguru, lỡ bác làm tụi cháu bị thương thì sao? - Peter phẫn nộ.

- Không sợ! - Người đàn ông nhỏ trả lời - Jack Dillon đây là người ném boomerang giỏi nhất thời mình. Đôi mắt xanh của ông long lanh vì thích thú.

- Nó thật sự trở về tay bác à? - Bob hỏi.

- Về tay tôi thôi. Nhưng phải biết ném nó.

- Mà nó chỉ trở về nếu nó không trúng mục tiêu - Hannibal nói thêm - Lúc ban đầu, cái boomerang chỉ là một khúc cây để ném mà thôi. Dân bản xứ ở Úc dùng nó trong săn bắn và chiến tranh.

- Rất đúng, thẳng mập - Dillon nói - Sao, các cậu muốn gì ở tôi?

Bob và Peter tiến hành tự giới thiệu mình là ai. Nhưng ông già ngắt lời.

- Biết rồi, biết rồi. Các cậu là lũ nhóc được Nelly Towne và Roger Callow thuê để tìm gia tài của lão Dingo. Nhưng tại sao các cậu đến tìm tôi? Làm sao tôi biết kho báu của lão ở đâu. Mà nếu có biết, tôi cũng sẽ không nói cho các cậu biết. Hiểu không thẳng mập? - Lão Jack nói câu cuối cùng với Hannibal

Thám tử trưởng rất ghét nghe bình phẩm về vóc dáng.

- Thưa bác - Hannibal sẵn giọng nói - quan điểm của tụi cháu, là bác đang giữ chìa khoá của một câu đố, có thể bác biết mà bác không biết.

- Còn quan điểm của tôi, thẳng mập à, là nếu muốn để lại gia tài cho Nelly thì lão Dingo đã làm như thế rồi. Nhưng nếu lão bỏ công ra thảo bực di chúc mới và yêu cầu tôi đưa ra nếu lão lỡ có bị qua đời đột ngột...

- Ý bác nói rằng lão Dingo biết mình có thể qua đời đột ngột à? - Bob hỏi.

- Điều này thì tôi không biết. Lão bị đau tim. Uống đủ thứ thuốc men... Nói chung, lão đã già rồi. Nhưng lão và tôi từng cùng nhau sống qua nhiều nguy hiểm. Chúng tôi từng ở rừng với nhau, từng làm thợ mỏ, từng đi tìm vàng... và chắc chắn tôi sẽ không giúp bất cứ ai hiểu được bực di chúc của lão.

- Bác nghĩ bực di chúc không phải là trò đùa chứ? - Hannibal hỏi.

- Làm sao mà trả lời được, hả thẳng mập? Lão Dingo rất thích các trò đùa, trò lừa. Nhưng nếu có cái gì đó khác phía sau, thì tôi sẽ không nói cho các cậu đâu.

- Hay bác muốn giữ kho báu cho riêng bác! - Peter kêu - Bác rành tiếng lóng vắn quá mà! Phải không?

- Mày cần thận trọng cách nói nghe! - Dillon đáp - Kho báu có hay không, thì bạn vẫn là bạn. Tôi chẳng cần gì đến tiền của lão Dingo! Mà tôi biết tiếng lóng, chứ không biết hết những vắn có trong bực di chúc.

- Có lẽ bác biết một điều gì đó rất quan trọng - Hannibal nói tiếp - Về những chuyến thăm đều đặn đến nhà bác.

- Tôi đã nói rồi, thẳng mập ơi, tôi không muốn giúp Nelly Towne.

- Thưa bác - Hannibal bình tĩnh nói - cháu nghĩ rằng ông Towne muốn bác giúp tất cả những ai đến gặp bác. Trò chơi chỉ vui khi mọi người áp dụng cùng quy tắc như nhau và bị trở ngại như nhau.

- Thẳng mập, có lẽ mày nói đúng. Lão Dingo cáo già kia rất có thể đã muốn tạo điều kiện giúp mọi người, nhưng rồi vẫn thắng mọi người. Lão già thích đùa kia sẽ rất thích như thế. Đường như tôi nghe lão đang cười khúc khích! Thôi được, muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Mấy câu đó đã dẫn tụi cháu đến nhà bác, và ngoài ra, tụi cháu đã đoán được rằng vườn thượng uyển có nghĩa là đầm biển. Chắc đó phải là một đầm biển trên con đường mà xe buýt chạy từ đây về thành phố...

- Rất logic. Tôi, thì tôi không biết vườn thượng uyển-đầm biển, nhưng lão Dingo rất thích tự chế ra vắn mới, hoặc dùng một vắn mà lão từng nghe một lần, cách đây năm chục năm, ở đâu đó tại rừng đồng cỏ Úc. Mào gà, nghĩa là tách trà, của nợ, nghĩa là người vợ chính thức, lão Dương, nghĩa là chỗ ngủ. Mặn vàng và bò sát, thì ai cũng biết rồi. Còn những cái khác, thì không thể nào biết có phải là vắn hay không.

Jack Dillon phá lên cười. Đường như ông rất thích thú khi thấy ba thám tử rơi vào tình thế như vậy. Hannibal thì không thích thú tí nào.

- Thưa bác, tất cả những gì bác nói đều rất chính xác. Nhưng tội cháu tin chắc ông Towne muốn tội cháu đi chuyến xe buýt mà chính ông ấy đi khi trở về từ nhà bác và tội cháu phải chú ý đặc biệt đến tấm biển thứ mười mà tội cháu sẽ thấy.

- Các cậu đâu cần đến tôi để làm chuyện này.

- Nhưng tội cháu đã đi thử rồi - Peter nói - mà tấm biển thứ mười không phải là gì cả. Theo cả hai hướng.

- Có gì ngạc nhiên đâu! - Dillon nói và cười to hơn nữa - A! Lão Dingo khôn ranh lắm mà! Lão rất xảo trá!

- Tội cháu đồng ý với bác - Hannibal vẫn nói - Vậy phải có một chi tiết đặc biệt nào đó về cách ông Towne đi xe buýt, vì ông ấy khôn ranh và xảo trá mà. Và chắc chắn chỉ có mình bác biết.

- Sao lại nghĩ thế! - Dillon kêu, mắt long lanh tinh ranh - Tôi chẳng hiểu cậu muốn nói chi tiết đặc biệt nào.

- Không đúng, bác à, bác đã biết rồi - Hannibal nói.

- Thành mập này không ngốc chút nào - ông Dillon nhận xét - Đúng, lão Dingo không đi xe buýt như mọi người. Nếu các cậu biết lão, thì các cậu đã hiểu tại sao rồi.

- Thế lão làm thế nào hả bác? - Bob hỏi.

Dillon vẫn đang cười.

- Các cậu bé ơi, lão Dingo là người biết giữ tiền. Chính vì vậy mà lão đã tích lũy được nhiều như thế. Đây, khi các cậu về thành phố, thì trạm dừng chỗ tôi là trạm dừng cuối cùng của khu vực tăng giá gấp đôi. Cho nên để không bị tổn thêm mười cent, lão Dingo đón xe buýt ở trạm kế tiếp.

- Nghĩa là phải tính từ trạm kế tiếp? - Peter hỏi.

- Ủ - Dillon trả lời - Theo tôi, đó có ý nghĩ trong đầu lão cướp kia.

Dillon vẫn còn cười khi ba thám tử trở ra đường cái.

- Lẽ ra ta phải đoán được, vì chính tại đây mà người soát vé đòi thêm mười cents. Chúng ta tệ quá - Hannibal cầu nhàu.

- Mình đề nghị bắt chước lão Dingo đi - Peter nói - Đi bộ đến trạm dừng kế tiếp và tiết kiệm ba chục cents.

- Hay - Bob nói.

Giữa hai trạm dừng chỉ có một tấm biển.

- Vậy tấm biển mà ta quan tâm sẽ đến sau tấm «Chào mừng đến Rocky» -Bob kết luận.

Không phải chờ xe lâu quá. Ba Thám Tử Trẻ tiến hành đếm các tấm biển. Skinny không còn đào lỗ dưới tấm biển quảng cáo về lòng hiếu khách của thành phố quê hương nữa. Sau đó không còn tấm biển nào cho đến đường nhà lão Dingo. Không có gì lạ, bởi vì xe đang chạy qua công viên. Cuối cùng, tấm biển thứ mười xuất hiện và mang dòng chữ như sau :

TRUNG TÂM THƯƠNG MẠI FAIRVIEW

- Cả một Trung tâm thương mại hả? - Peter ngạc nhiên hỏi - Đó không thể là manh mối được!

- Ta sẽ tìm thấy manh mối trong chính trung tâm thương mại - Hannibal nói rồi kéo chuông yêu cầu xe buýt dừng.

11. Chương 13 + 14

Chương 13: NGUY HIỂM!

Bọn mình lại nhầm tấm biển nữa rồi! - Bob than thở.

Bob nhìn khoảng rộng mênh mông của trung tâm thương mại: siêu thị, cửa hàng, nhà hàng, quán uống nước... Làm sao mà tìm ra nổi một manh mối nào trong cái thế giới nhỏ kia!

- Tiếc quá - Peter nói - cuộc săn lùng kho báu đã kết thúc.

- Hay bọn mình bị nhầm lúc đếm - Bob nói - Có thể bọn mình đã bị sót một tấm biển nhỏ giữa cái thứ chín và cái này.

- Vậy chắc phải là một tấm biển mini - Peter nói mỉa.

- Ta không hề bỏ sót tấm biển nào cả. Tấm biển này là đúng. Ta đã tìm ra những thói quen đặc biệt của lão Dingo và ta đã đếm rất kỹ. Vậy không nên nản lòng. Manh mối tiếp tục phải có tại đây.

- Tại đây, nhưng ở đâu? - Bob hỏi và nhìn các biển hiệu đèn đầy trước mặt.

- Cho đến nay, ta đã giải mấy câu đố mà không bị lầm - Hannibal nói - và ta đã để ý được một điều: khi một manh mối chỉ dẫn đến một nơi, thì manh mối kế tiếp cho biết cái mà ta phải tìm. Tình bạn - tức bác Dillon - đã giúp ta tìm đến được vườn thượng uyển. Vậy, manh mối tiếp theo trong câu đố thứ ba sẽ cho ta biết những gì ta có thể hy vọng tìm thấy nơi này.

Thám tử tưởng đọc lại câu đố thứ ba:

Đến vườn thượng uyển thứ mười, tại mào gà

Trực thẳng cái mo kéo dài

- Mào gà bằng tiếng lông vằn có nghĩa là một tách trà - Bob nói.

- Thì có được thêm gì đâu nào! Bộ các cậu có thấy tách trà bay trên trời không? - Peter nói.

- Không - Hannibal trả lời - nhưng mình nhìn thấy một phòng trà nơi ta có thể vào uống một tách trà.

Thám tử trưởng đặc thẳng chỉ biển hiệu bằng kiểu chữ gô-tíc. Giữa một tiệm bán phô-mai và cửa hàng bán thảm, PHÒNG TRÀ STRATFORD có mặt tiền mái vòm và cửa kính bày nhiều loại bánh.

- Ở đây không xa nhà lão Dingo lắm - Bob lưu ý.

- Đúng - Hannibal nói - Mình dám cá thỉnh thoảng ông đến đây uống tách trà.

Ba thám tử bước vào. Có nhiều gian nhỏ nối tiếp nhau, giống như phòng trà kiểu Anh thật. Đầu thú và cá do một nghệ nhân nhồi da thú thực hiện, tranh ảnh Rocky trang trí đầy tường. Nhiều bàn có khách đang ngồi uống trà và ngón nghiêng bánh. Một cô phục vụ xinh đẹp bước ra đón ba thám tử.

- Các cậu dùng gì?

Hannibal ra vẻ thật nghiêm trang.

- Xin phép được hỏi thăm chị xem có ông nào tên Marcus Towne thường đến phòng trà này không?

-Ồ! Có! Khoảng ba bốn lần một tuần.

- Ông ấy có bao giờ nói với chị về cái mo không? Hay về cái chết gì không?

- Chết hả?

- Dạ phải, một cái gì đó liên quan đến tử vong...

- Không, không bao giờ. Đây là phòng trà, chứ không nhà mai táng. Mà ông ấy cũng đâu làm gì dính líu đến chết chóc đâu.

- Thế ông ấy làm gì khi đến đây? - Bob hỏi khi thấy sếp bối rối do thất bại và không biết phải hỏi gì nữa.

- Làm gì hả? Thì đến vào khoảng giờ này, uống hai ba tách trà Oolong, dùng một hai cái bánh rồi đi về.

- Trà Oolong là trà gì vậy chị? - Peter hỏi.

- Oolong à? Là loại trà Trung Hoa - cô phục vụ giải thích - Loại trà ngon nhất. Khách rất hay dùng.

- Ông Towne có thường ngồi đúng một bàn không chị? - Bob hỏi tiếp.

- Thường thì ông thích bàn số 6. Nếu chưa có khách ngồi, thì ông đến bàn đó.

- Tụi em có thể xem bàn đó không? Hannibal đã trấn tĩnh lại và hỏi.

- Có gì khó đâu! Hiện không có ai ngồi.

Ba thám tử đi theo cô phục và đến một bàn nằm trong một góc. Có một con cá đuối cửa to tướng treo trên tường. Peter ngồi xuống và có vẻ không hài lòng về những gì mình nhìn thấy.

- Mình chẳng thấy gì kéo dài, ngoại trừ bức tượng, chắc chắn không có cái mo nào.

Bob cũng ngồi xuống theo.

- Babal ơi, mình chỉ nhìn thấy bức tường mà thôi. Tường, đầu hươu, gương và hai tranh ảnh.

- Nhưng con hươu có cái mũi! - Peter kêu - Trong câu đó tiếp theo có nói đến một cái mũi!

Hannibal đọc lại câu đó thứ tư.

Cái mà mày ghét thì tao ưa

Hãy theo cái mũi cho đến chỗ mà

- Đúng là có người thích săn bắn, người thì không thích - Hannibal nói - Lão Dingo từng sống ở rừng, thì có lẽ lão thích săn thú.

- Đúng - Bob thừa nhận - nhưng nếu nhìn theo mũi con hươu, thì chỉ gặp được cái bàn mà thôi.

- Ta hãy xem hình đi - Hannibal nói nhưng không hy vọng gì.

Ba thám tử băng qua gian phòng nhỏ, xem xét kỹ hai tranh ảnh. Một hình là cái khách sạn bị đập phá đã hai năm rồi, còn hình kia là vũ hội hoá trang. Hannibal rầu rĩ lắc đầu.

- Hay có cái gì đó giấu dưới bàn? - Bob gợi ý.

Ba thám tử bò xuống bàn. Cô phục vụ nhìn đồng hồ.

- Giờ này phòng trà bận lắm - cô nhận xét - Nếu các cậu không định dùng gì, thì xin các cậu đi cho.

Ba thám tử thất vọng bước ra khỏi phòng trà. Đã trễ rồi, gần đến giờ ăn tối.

- Mình đói lắm rồi - Peter tuyên bố - Hôm nay tạm ngưng tại đây. Đi lấy xe đạp rồi về nhà, được không?

- Có lẽ chỉ còn làm được vậy mà thôi - Hannibal buồn bã thừa nhận - Nhưng ta hãy ghé qua bà Towne trước. Có thể phòng trà sẽ gọi cho bà Towne một ý hay nào đó.

Ba thám tử đi bộ khoảng vài trăm mét đến biệt thự của Nelly. Bà vẫn ở nhà một mình. Bà đứng gần cửa sổ lơ đãng nghe những gì ba thám tử kể lại cho bà.

- Tôi không biết phòng trà đó - bà trả lời đơn giản.

- Hay Oolong có nghĩa gì không? - Peter hỏi.

- Oo gì? Xin lỗi, tôi không chăm chú nghe các cậu lắm. Tôi đang lo cho Billy. Nó bỏ đi mấy tiếng rồi mà chưa thấy về. Oolong hả? Đó là tên một loại trà mà lão Dingo rất thích. À! Billy về với anh Roger kia!

Bà chạy ra mở cửa. Billy có vẻ buồn bực.

- Tình cờ bắt gặp được nó - Roger nói - Nó đang đi lang thang ở trung tâm thương mại.

- Lại rình rập ta! - Peter kêu.

- Em có quyền đi chơi đâu tùy ý - Billy nói.

- Billy, không được cãi - mẹ của Billy nói - Con thừa biết con không được phép bỏ đi ra ngoài một mình.

- Sự việc đã rồi - ông Callow thở dài - Các cậu kể cho tôi nghe xem chuyện gì đã xảy ra. Tôi đi vắng cả ngày.

Trong khi ba thám tử nói chuyện, ông luật sư bước dọc, bước ngang.

- Từ mô không làm cho cô phục vụ kia nghĩ đến gì cả à? - ông hỏi.

- Dạ không. Cô ấy trả lời rằng đây không phải là nhà mai táng - Hannibal trả lời - Hay lão Dingo dùng này theo nghĩa là “cái mỏ”? Ở đó cũng thấy nhiều thú vật nhồi da treo tường lắm.

- Cũng có thể, lúc này không nhớ trong số thú treo tường có loài chim nào hay không? - Peter nói.

Billy cố chạy đi lấy một con chim nhồi rơm rất cũ từ tầng mái xuống, tưởng sẽ giúp được gì. Nhưng chú chim đã cũ mèm và trụi lông nhiều, và rõ ràng không phải là manh mối bởi vì không có liên quan gì đến phòng trà Strafford.

- Tào lao! - ông luật sư tức giận la lên.

Ông vứt con chim xuống đất, đập nát dưới gót giày.

- Tôi xin lỗi - ông nói sau một hồi - Tôi không giữ được bình tĩnh. Nhưng ta nhất định phải tìm đồng đá quý kia. Trước khi bọn Percival hay thằng Norris lấy được!

- Mẹ ơi - Billy xen vào - ông nội thường nói...

- Đến giờ con đi ngủ rồi - mẹ của Billy ngắt lời con - Con lên phòng nhanh đi.

Cậu bé tức giận chạy vào nhà tắm.

Ông Callow vẫn đi đi lại lại trong phòng khách.

- Hay mô vờ với một cái gì đó đó - ông lầm bầm - Nho, rượu nho, thị kho, phốt-pho, ẩm no, rủi ro, co ro, thơm tho, nhỏ to, tro...

- Thưa chú, trong phòng trà không hề có tro - Hannibal nói.

- Vậy thì các cậu lo mà tìm ra cho nhanh lên đi! - ông Callow lại mất bình tĩnh quát lên - Hay tôi sẽ phải thuê một hãng thám tử chuyên môn

Sau khi bị mắng, Ba Thám Tử Trẻ xấu hổ bước ra. Khi đến gần trạm xe buýt, Bob giật mình:

- Xe xanh!

Thật vậy, chiếc xe xanh đang đậu phía bên kia đường, và một hình bóng đồ sộ hiện dưới cây.

- Lần thứ ba - Hannibal thì thầm - Không thể có chuyện trùng hợp nữa. Hắn theo dõi ta, hoặc...

- Babal ơi - Peter nói khẽ - tên khổng lồ không đi một mình.

Thật vậy, một hình bóng nhỏ hơn đã ra đứng cùng hình bóng đầu tiên.

- Ta hãy thử nghe xem bọn chúng nói gì! - Hannibal quyết định - Ta hãy giả vờ bỏ đi, rồi lén lút quay lại.

Ba thám tử leo lên đồi rồi sau khi vượt qua đỉnh đồi, và không còn bị thấy nữa, ba thám tử trốn sau cây quay lại. Khi đến gần chỗ mà lẽ ra bọn người lạ đang đứng, Peter ngẩng đầu lên:

- Tên khổng lồ chỉ có một mình! - Peter thông báo khẽ.

Tiếng cây kêu rắc vang lên phía sau lưng ba thám tử. Ba bạn quay lại đột ngột. Một gã đàn ông gầy mắt sáng đang đứng đó, mũ đội sụp xuống mắt, áo vét hé mở để lộ khẩu súng nhét sau thắt lưng quần.

- Bọn nhóc làm gì ở đây? - Hắn hỏi bằng một giọng dữ dằn.

Tên khổng lồ xuất hiện phía bên kia. Hắn cao gần hai mét, mũi gãy, vành tai như lá su lợ, hai cánh tay như hai cái đùi thịt heo muối.

- Tại sao các ông theo dõi chúng tôi? - Peter hỏi.

- Ai bảo chúng tao theo dõi mày? Tên khổng lồ gầm lên.

- Chứ các ông đang làm gì? - Bob vặn hỏi.

- Chúng tôi có chuyện của chúng tôi, và chúng tôi khuyên các cậu cũng nên làm như thế - gã đàn ông gầy đáp - Nào, các cậu cút đi.

Ba thám tử bỏ đi ngay. Một chiếc xe buýt đang đến. Ba thám tử chạy đến trạm dừng để không bị lỡ xe. Khi xe chạy được gần một cây số, ba thám tử mới hoàn hồn.

- Hai tên quái kia là ai nhỉ? - Bob hỏi.

- Mình không biết. Tên nhỏ có vũ khí - Hannibal nhận xét - Vậy hoặc chúng là cảnh sát, hoặc là cướp. Có thể chúng được ai đó thuê để tìm châu báu.

- Bọn Percival à? - Bob nói thử.

- Cũng có thể - thám tử trưởng thừa nhận - Trước mặt, ta phải tìm cho ra nghĩa của: trực thăng cái mo.

- Trực thăng - Peter nói - mình chỉ thấy toàn là trở ngại và nguy hiểm không hà.

Chương 14: PETER TÌM RA CÁI MO

Peter tấn công cái bánh kẹp thứ năm. Ngày chủ nhật, gia đình Crentch luôn ăn bánh kẹp. Ông bà Crentch đã chia nhau tờ báo đọc. Còn Peter thì nằm mơ thấy những từ vắn vỏi “mo”.

Cục điều tra đang ở điểm chết. Buổi sáng, ba thám tử đã gọi điện thoại đi các nơi nhưng không được kết quả gì.

- Ba ơi, cái mo là gì vậy ba? - Peter hỏi.

Ông Crentch bỏ báo xuống.

- Mo là mo thôi - ông Crentch trịnh trọng nói - Nhưng con muốn nói mo gì? Thầy mo? Mặt mo? Quạt mo? Mo cau?

- Ôi, sao ba biết nhiều quá! Con chỉ muốn hỏi cái mo.

- Vậy ba thấy con có cái mặt mo buồn cười lắm.

- Sao?

- Ba nói hai ba ngày nay con có cái mặt mo trông rất buồn cười.

- Hết xảy! Đó chính là lời giải - Peter reo lên.

- Con nói gì vậy? - ông Crentch hỏi rồi lại cúi đầu trở xuống tờ báo.

Peter không trả lời ba. Peter đang quay số điện thoại bộ tham mưu. Không có ai bắt máy. Peter gọi về nhà ông bà Jones. Hannibal nhắc ông nghe.

- Cái mo! - Thám tử phở kêu - Mình tìm ra rồi. Gọi cho Bob đi.

Xe đạp. Thiên Đường Đồ Cổ. Các đường hầm mật. Bộ tham mưu. Hannibal đang có mặt trong đó.

- Bob sắp đến - thám tử trưởng nói - Cái mo đâu?

Peter mỉm cười nhìn bạn.

- Thì mình đang nhìn nó đấy - Peter tuyên bố.

- Cậu nhìn cái gì?

- Cái mo của cậu.

Hannibal nhìn xung quanh.

- Ở đâu?

Đúng lúc đó chuông điện thoại reng. Bà Towne gọi.

- Billy lại bỏ đi đâu mất tiêu nữa rồi - bà nói - Sáng nay nó cứ lải nhải về “mo” suốt. Rồi nó lại đi đến cái phòng trà kia. Nó đi lâu quá rồi, tôi lo cho nó. Nhất là tôi thấy những người khả nghi rình rập quanh nhà, và tôi còn thấy xe của bọn Percival.

- Trong số những người khả nghi, có tên nào khổng lồ không?

- Có. Chúng tôi đã thấy tên này rồi. Tôi gọi cho anh Roger, nhưng anh ấy không có ở nhà.

- Thưa cô, tội cháu sẽ đến phòng trà ngay. Em Billy có cho cô biết cách em hiểu từ “mo” không ạ?

- Không, nó không nói gì cả. Hannibal ơi, cậu làm nhanh đi nhé.

Hannibal cố hết sức để trấn an bà mẹ đang lo sợ.

Thám tử trưởng vừa mới gác máy, thì Bob đến. Hannibal kể lể nhanh cho Bob hay sự việc rồi rầu rĩ nói thêm:

- Nếu Billy có bề gì, thì bọn Percival sẽ hưởng gia tài.

- Đúng. Nhưng còn cái mo mà Peter tìm ra, nó ở đâu?

- Ngay trước mặt mình - thám tử phó nói và vẫn ngồi yên trên ghế - Phải công nhận là nó không đẹp lắm, nhưng nó có ngay đó.

- Ai có ngay đó?

- Thì cái mo của cậu ấy.

- Nhưng ở đâu?

- Nay thám tử phó - Hannibal nghiêm khắc nói - không phải lúc giỡn nghe.

- Mình có thấy - Bob liệt kê - bàn viết, tượng đầu Shakespeare, gương...

- TỐp! - Hannibal la rồi mặt đỏ lên như trái cà chua. Cái mo kéo dài, kéo dài bởi vì... À, lão Dingo tinh ranh quá sức!

- Các cậu nói gì vậy -? Bob bực mình hỏi.

- Nói về gương - Hannibal trả lời - Trong một tấm gương, ta nhìn thấy cái “mặt mo” của mình! Và trong cái gương không phẳng lắm, thì cái mặt mình bị kéo dài ra. Các cậu nhớ không, ở phòng trà có tấm gương đối diện bàn số 6.

- Vậy ta hãy đi xem tấm gương - Peter kết luận.

Phòng trà đang mở, nhưng rất ít khách. Trong số khách, không thấy Billy đâu. Cô phục vụ xinh đẹp nhớ mặt ba thám tử và chịu khó trả lời mấy câu hỏi của ba bạn:

- Có - cô trả lời - có một thằng bé vào đây lúc nãy. Nó ngồi bàn số 6, và đi rồi.

- Chị có để ý thấy những người khách nào khác không? - Hannibal hỏi.

- Có. Một người đàn ông mập và một phụ nữ rất gầy đến trước thằng bé. Họ hỏi ông Towne thường ngồi đâu, tôi chỉ bàn số 6. Họ ngồi vào đó, nhưng có vẻ không vui, ngược lại, thằng bé thì cười một mình.

- Cảm ơn chị - Hannibal nói.

- Cậu nghĩ bọn Percival bắt cóc Billy hả? - Bob hỏi.

- Dù sao bọn chúng có vẻ như đang theo dõi Billy.

- Bây giờ còn phải tìm lại Billy nữa! - Peter nói.

- Dường như nó đã đoán ra được nghĩa từ mo và theo như chị này nói, thì nó có vẻ phấn khởi. Như vậy ta có thể giả thiết Billy cũng tìm ra được bí mật trong câu đố kế tiếp. Vậy ta chỉ cần làm theo Billy để tìm ra!

Thám tử trưởng ngồi xuống bàn số 6, nhìn chăm chăm vào gương đối diện mình. Bob và Peter nhìn qua vai bạn. Thành ra có ba cái mặt mo.

- Được rồi - Hannibal nói - Mình nhìn thấy chính mình, cá đuối trên tường phía trên bàn, bản thực đơn cũ, hai tấm ảnh... vậy thôi.

- Đọc lại câu đố thứ tư xem - Bob nói.

Cái mà mày ghét thì tao ưa

Hay theo cái mũi cho đến chỗ mà

Hannibal đọc.

- Lão Dingo không thể biết cái mặt mo nào sẽ tự soi mình trong gương - Bob lưu ý - Nên không hy vọng tìm ra gì từ những bộ mặt của bọn mình đâu.

- Hai tấm hình là hình cặp. Có thể có người thích, và có thể có người không thích, nhưng mình không hiểu sẽ được gì - Peter bình luận.

- Còn có cái thực đơn cũ nữa - Bob nói.

- Đường như mình có ý kiến hay hơn - Hannibal vừa nói khẽ vừa véo véo môi dưới như cậu hay làm khi suy nghĩ nhiều - Mình nghĩ mình đã hiểu ra được manh mối rồi, nhưng mình muốn kiểm tra cho chắc. Ta đi.

Ba thám tử bước ra khỏi phòng trà. Hannibal dẫn Bob và Peter đến một buồng điện thoại, rồi gọi cho Jack Dillon.

- Lại thẳng mập nữa! - ông già cười khẩy.

- Thưa bác, hôm qua bác có nói là bác không biết tất cả những vần có trong bức di chúc-câu đố. Nhưng bác nghĩ sao về một vần ngược?

- Vần ngược hả?

- Thường thì lão Dingo thể một từ bình thường bằng một từ lóng vần. Nhưng cũng có thể thể một từ lóng bằng một từ bình thường. Câu đố thứ tư bắt đầu như thế này:

Cái mà máy ghét, thì tao ưa

Trong tiếng lóng vần, động từ ưa có thay thế một từ khác không? Chẳng hạn như khi cần nói thưa, người ta có thể nói ưa được không ạ?

- Ha ha! - Dillon cười - Các cậu cũng tìm ra được câu này nữa rồi hả ?

- Tụi cháu nữa à?

- Ủ. Thăng nhỏ Billy Towne đã gọi điện thoại cho tôi cách đây chưa đầy một tiếng. Nó hỏi tôi chữ “ưa” và “thưa” có phải cùng một thứ bằng tiếng lóng vần không? Đúng, nhóc à - tôi trả lời nó như thế, cũng như nhau. Có phải cậu muốn nghe câu trả lời này không, hả thăng mập?

Hannibal cảm ơn rồi rít, rồi gác máy, trở lại phòng trà. Bob và Peter đi theo mà chưa hiểu gì.

- Thưa là sao vậy? - Peter hỏi.

- Con cá treo trên tường là loại đuối thưa - Hannibal trả lời.

- Hiểu rồi - Peter nói khẽ - Cái mũi này, thì không nên đụng vào.

Cô phục vụ không hề vui vẻ khi thấy ba thám tử tái xuất hiện. Ba bạn chạy đến chỗ cá đuối thưa, rồi Bob kê mắt vào cây thưa là cái mũi của con cá bị nhồi da.

- Cá hướng về một tấm hình... Hình toà thị chính - Bob thông báo.

- Toà thị chính! - Peter kêu - Người ta lấy vợ tại đó. Đó chính là nơi mà người ta có được của nợ! Và do phải trả phí mới được cưới nhau, nên lão Dingo nói đúng khi viết là phải mua của nợ.

- Lý luận hết sức tài tình - Hannibal thừa nhận - Có lẽ Billy đã giải được câu đố này trước ta. Và chắc Billy đang ở toà thị chính. Ta hãy chạy ra gọi điện thoại cho bà Towne.

Buồng điện thoại nằm gần một trạm xăng đóng cửa ngày chủ nhật. Hannibal vừa mới bắt đầu quay số, thì một tiếng động lạ lùng vang lên: tưởng như có một cái gì đó hay một ai đó đang cào trên nền sắt.

- Cái gì...? - Peter bắt đầu nói.

- Ở đâu vậy? - Bob hỏi.

Tiếng động xuất phát từ trạm xăng. Chẳng bao lâu Ba Thám Tử Trẻ nghe thêm một tiếng động khác: một giọng rất khê đang kêu: “Cứu với!”

12. Chương 15 + 16

Chương 15: MÀY HÃY BƯỚC RA NẾU RA ĐƯỢC

Bên trong trạm xăng không có ai.

“Cứu... cứu...”

- Tiếng kêu xuất phát từ phía sau nhà.

Ba thám tử chạy ra đó. Có ba chiếc ô tô và một xe tải nhẹ đậu ở đó. Tiếng động lại vang lên nữa, tiếng cào, tiếng cạ...

- Trong xe tải nhẹ! - Peter kêu.

- Cứu - giọng nói vang lên khê

- Billy đó! Mở thùng xe ra! - Hannibal ra lệnh

Thùng xe tải nhẹ không khoá. Khi mở ra, ba thám tử thấy một đồng quần áo bảo hộ lao động. Đồng này giầy dũa và kéo một cái pu-li treo trên mái xe tải nhẹ, gây tiếng cọ sát vào thành xe. Đó chính là tiếng mà ba thám tử đã nghe.

Ba Thám Tử Trẻ kéo quần áo bảo hộ lao động ra và cuối cùng tìm ra được thằng bé bị trói tay chân, đầu thì bị chụp mũ. Ba thám tử giải thoát cho Billy. Thằng bé đứng dậy ngay, mặt tái xanh nhưng vẫn rất hiếu chiến.

- Billy bé bỏng của anh ơi, em bị làm sao vậy? - Bob hỏi.

- Em không phải là Billy bé bỏng của anh. Em là Billy Towne. Em nhớ ông nội luôn miệng nói về mặt mo của mọi người: thằng này có cái mặt mo xấu xí quá! - Đúng là cái mặt mo! - Tao mà có cái mặt mo như hần, tao mang đi bán đấu giá... Thế là em đoán ra cái mo là gì khi thấy mấy bộ mặt ủ rũ của các anh. Rồi em nhìn thấy cá đuối cửa trong gương, em phát hiện ra rằng mũi nó chĩa vào toà thị chính Rocky. Em gọi điện thoại cho ông Dillon. Em vừa mới gác máy xuống, thì có kẻ túm lấy em từ phía sau; kẻ đó trùm cái bao này lên đầu em, rồi trói em lại. Khi em bị tống dưới đồng quần áo bảo hộ lao động kia, em bắt đầu hét lên, nhưng em không kịp nhìn mặt kẻ tấn công em.

- Ai nhĩ? - Peter hỏi.

- Em nhìn thấy bọn Percival và Skinny Norris lẫn quần ở trung tâm thương mại - Billy thừa nhận - lẽ ra em phải dè chừng. Có lẽ em nói chuyện điện thoại to tiếng quá. Em lại cư xử ngốc nghếch quá.

- Không hần thế - Hannibal nói - Em đã một mình giải được câu đố, em không hề bị hoảng sợ... Dù sao, ai cũng có lần phạm sai lầm. Lần sau, em sẽ thận trọng hơn.

- Vậy thì kể từ bây giờ, em có thể làm việc chung với các anh được không? Em hứa là em sẽ hết sức chú ý và sẽ nghe lời các anh.

- Thì... - Hannibal bắt đầu nói.

- Sao lại không? - Peter nói - Thằng bé đã chứng tỏ là biết đối phó với nguy hiểm, và đã giải ra được một câu đố nhanh hơn bọn mình. Babal, cậu nên nhận Billy.

- Mình không phản đối - Bob nói thêm.

- Vậy - Hanmba nói nhưng không hăng hái lắm - Nếu mẹ em cho phép, thì bọn anh sẽ để cho em thử giúp bọn anh...

Bà Towne an tâm khi biết Billy đã được tìm ra, nhưng qua điện thoại tỏ ra dè dặt về chuyện Billy hợp tác với Ba Thám Tử Trẻ.

- Dù sao, em Billy rất thông minh - Hannibal nói - và cứ để em tự do tung hoành mà không có ai theo dõi, thì có thể rất nguy hiểm.

- Có thể cậu nói đúng - bà Towne thừa nhận - Nhưng các cậu hãy để ý sao cho Billy không bị gì.

Hannibal thông báo tin mừng cho Billy. Thằng bé chạy đi lấy xe đạp bỏ ở phòng trà. Rồi bộ bốn đi về trung tâm thành phố.

* * *

Các toà nhà hành chính vẫn mở ngày chủ nhật để cho khách du lịch tham quan.

Phòng hộ tịch là một gian nhỏ ở tầng trệt. Hannibal đứng ngay giữa phòng, đọc lại câu đố thứ năm:

Đàn ông đi mua của nợ

Mày hãy bước ra nếu ra được

Ba Thám Tử Trẻ nhìn xung quanh. Dây quầy đóng cửa nằm bên tay phải. Bên trái là bàn quầy để đứng viết. Phía trước, có một băng gỗ có chỗ tựa lưng cao nằm ngay dưới hai cửa sổ có song sắt. Trên tường là những thông cáo chính thức và chân dung thống đốc và thị trưởng.

- Rồi - Peter nói - Nơi đây, người ta làm giấy tờ liên quan đến hôn nhân. Mình hiểu rồi. Nhưng Mày hãy bước ra nếu ra nếu ra được nghĩa là gì? Có phải là chuyện ly dị, như cậu nghĩ lúc đầu không?

- Hay lại một vắn ngược? - Bob hỏi - hay một manh mối không vắn...

- Mày hãy bước ra nếu ra được phải đưa ta đến manh mối kế tiếp, tức là điểm khởi đầu của câu đố thứ sáu cuối cùng.

Ở chỗ lão Đường trên đồng hội hoàng gia

Hãy nghỉ ngơi thật sáng suốt, thì sẽ chiến thắng

Đừng quên rằng lão Đường tiếng lóng vắn có nghĩa là cái giường.

- Mình - Bob nói - thì mình không hiểu trên đồng hội hoàng gia nghĩa là sao. Chẳng lẽ có một lão Đường cao hơn cả vua? Vậy lão Đường không phải là cái giường?

- Nhưng đồng hội hoàng gia có vắn với gì không?

- Có thể không vắn với gì cả - Hannibal nói - Hay có một ý nghĩa tiềm ẩn nào đó.

- Dù sao câu đố yêu cầu hãy bước ra nếu ra được, vậy là có khó khăn - Bob nhận xét.

- Hay qua cửa sổ - Peter gợi ý - Nhưng có song sắt rồi.

- Mà cửa sổ không vắn với từ nào trong mấy câu đố cả - Bob nói thêm.

Ba thám tử vẫn nhìn qua cửa sổ, nhưng chỉ thấy bụi cây mọc ngoài vườn. Không thấy cái giường nào, từ hoàng gia không áp dụng được cho gì cả và không thấy nguồn sáng nào đặc biệt. Đường như câu đố này dẫn vào ngõ cụt.

- Hay lần này phải hiểu bức thông điệp theo nghĩa bóng - Hannibal nói.

- Nhưng chỉ có một một ngõ vào mà thôi: cửa vào, bọn mình vừa mới vào rất dễ dàng - Bob bắt bẻ.

- Nhìn kia - Hannibal reo lên - Trước cửa, gạch lót nền bị cũ mòn.

- Thì đã sao nào hả Babal? Chuyện bình thường mà, đúng không?

- Nhưng hãy nhìn nền đất dưới cái băng!

Phía đó, gạch nền cũng bị cũ mòn.

- Cửa mật! - Bob và Peter đồng thanh kêu.

Ba Thám tử xem xét kỹ bức tường, nhưng không thấy vết nứt nào trên lớp thạch cao: đó chỉ là một vách tường bình thường.

- Nhầm hướng rồi - Bob thất vọng kết luận.

Peter rầu rĩ hơn:

- Có lẽ hồi xưa có cánh cửa ở đây. Nước sơn phía trên phần gạch bị mòn có màu hơi sáng hơn chỗ khác. Phần này mới được sơn lại.

- Cửa bị xây thành tường... - Hannibal lẩm bẩm - Khó ra, nhưng có thể đi vòng. Khi còn, cửa này dẫn ra đường gì vậy?

- Đường Salsipuedes! - Bob reo lên - Mà Salsipuedes tiếng Tây Ban Nha là hãy bước ra nếu ra được!

Chương 16: VỤ BÍ ẨN HOÀNG GIA

Hannibal chạy ra khỏi phòng hộ tịch, đi vòng toà thị chính. Billy, Bob và Peter đi theo. Bob không lằm: khi ra đến chỗ đối diện vừa mới đứng, thì đúng là ba thám tử đứng trước một cánh cửa đã bị niêm trên đường “Hãy bước ra nếu ra được”.

- Chỉ còn mỗi việc tìm ra lão Đường trên đồng hội hoàng gia! - Hannibal tuyên bố.

Nói thì dễ hơn làm. Từ phía này, xung quanh toà thị chính toàn là cây và bụi rậm. Xa hơn một chút là bãi cỏ. Nhưng không thấy cái giường nào cả!

Đối diện toà thị chính là phòng thương mại, và trên cửa kính có tấm áp phích như sau:

QUÝ KHÁCH HÃY THAM QUAN

CHIẾC TÀU HƠI LỚN NHẤT THỜI ĐẠI

“NỮ HOÀNG BIỂN CẢ”

ĐƯỢC TRÙNG TU HOÀN TOÀN

VỚI VẼ ĐẸP NGUYÊN THỦY

NAY MỞ CỬA CHO DU KHÁCH

Quà lưu niệm. Nước giải khát (tại cảng Rocky)

-Ồ. Không có gì hoàng gia hơn một nữ hoàng - Peter nói.

- Có lẽ Peter nói đúng - Hannibal đáp - Chắc chắn có rất nhiều lão Đường trên Nữ hoàng biển cả.

- Ura! - Billy kêu - Giải xong mấy câu đố rồi.

Mặc dù không bộc lộ ra, nhưng Hannibal cũng nghĩ rằng sự việc triển rất thuận lợi. Ba thám tử thực hiện hai bước về hướng chỗ để xe đạp, nhưng đột nhiên đứng lại. Một hình bóng vừa mới xuất hiện từ bụi cây và đang chạy nhanh về phía bãi đậu xe. Chính Skinny Norns.

- Bắt lấy nó! - Peter kêu - Chắc chắn nó đã nghe được bọn mình nói gì.

- Chắc chắn rồi: tai nó dài không kém gì cái mũi nó - Bob nói rồi phóng rượt theo Skinny, kẻ thù truyền kiếp, hay gần như thế, của Ba Thám Tử Trẻ.

Ba thám tử đến bãi đậu xe vừa kịp để thấy chiếc xe đỏ của Skinny xuất phát thật nhanh.

- Nhanh! - Hannibal ra lệnh - Xe đạp!

- Đi xe đạp thì không bao giờ bắt kịp nó! - Bob bắt bẻ - Nó sẽ tìm ra châu báu trước bọn mình.

- Nó còn phải tìm ra đúng giường và nghỉ ngơi một cách sáng suốt. Đây sẽ là lần đầu tiên Skinny làm một việc gì đó sáng suốt - Hannibal nhận xét - Tích cực lên, các bạn ơi!

- Mất xe đạp rồi! - Peter thông báo vì cậu chạy trước các bạn.

Thật vậy, xe đạp không còn ở chỗ cũ nữa.

- Chắc là Skinny giấu ở đâu đó - Bob nói.

- Kia rồi - Hannibal kêu.

Xe đạp bị giấu không khéo sau bụi cây. Ba thám tử lao đến, Billy xem té vì bị sút dây giày. Billy cúi xuống để cột dây giày lại. Ba thám tử đã đến chỗ xe đạp trước, và quay lại để kêu Billy nhanh lên.

- Sao vậy Billy? Bộ em muốn chờ ngày mai à... ? Peter bắt đầu nói.

Peter không nói hết câu. Hai gã đàn ông vừa mới xuất hiện: chính tên khổng lồ và gã cầm súng. Tên đầu tiên túm cổ Hannibal và Peter; tên thứ nhì chụp lấy Bob. Ba thám tử bị vút vào một chiếc xe đậu ở rìa bãi đậu xe, đang nổ máy sẵn.

13. Chương 17

BỊ BẮT!

Nằm yên đi, thì sẽ không bị gì - tên gầy ốm đang cầm tay lái nói.

Tên khổng lồ ngồi phía sau với Peter bên trái và hai thám tử kia bên phải.

- Còn thằng nhóc kia thì làm gì hả anh Savo? - Tên khổng lồ hỏi.

- Người ta dặn tóm ba, thì ta tóm ba - tên lái xe đáp - Mà cứ coi ba thằng đó đi, đừng một óc suy nghĩ làm gì. Rõ chưa Turco?

- Dạ rõ, thưa sếp - tên khổng lồ Turco trả lời.

Ba thám tử khiếp sợ hai tên lạ mặt và không nói tiếng nào. Ông Savo lái thận trọng, không quá tốc độ, nhưng đi vòng rất nhiều qua những con đường nhỏ thành phố Rocky. Dần dần, ba thám tử bình tĩnh và can đảm trở lại: Savo và Turco không có vẻ dữ dằn lắm. Hannibal đầu tiên nói chuyện.

- Ai dặn các ông “tóm” chúng tôi vậy? - Hannibal nói bằng một giọng chưa bình tĩnh lắm.

- Nếu mày không muốn nghe trả lời tầm bậy, thì đừng hỏi! - Savo đáp - Chúng tôi làm việc vì một người bạn.

- Một người bạn bị tội mày quấy rối - Turco nói thêm.

- Im đi Turco - Savo nói.

Sau một hồi im lặng rất lâu, xe chạy qua thêm vài con đường hướng tây Rocky, và cuối cùng rẽ vào một đại lộ dẫn đến một ngôi nhà nhỏ ẩn sau một toà nhà lớn.

- Tất cả xuống xe - Savo ra lệnh sau khi dừng xe.

Turco đẩy ba thám tử vào ngôi nhà, rồi dẫn đến một gian nhỏ có ba cái giường xếp. Một tấm sắt chắn ngang cửa vào; cửa lá sách to nặng che mất cửa sổ. Một cánh cửa thứ nhì dẫn vào phòng vệ sinh nhỏ không có lỗ thông nào.

- Đây là nhà mới của các cậu - Savo nói.

- Khoan đã - Hannibal nói - Tôi không biết người bạn các ông trả cho các ông bao nhiêu tiền, nhưng chắc hẳn bà Towne sẽ cho các ông nhiều tiền hơn khi nào chúng tôi tìm ra...

- Mày đừng lo chuyện đó - Savo đáp - Bạn là bạn.

- Một người bạn nhờ các ông phạm tội bắt cóc người... - Bob bắt đầu nói.

- Bắt cóc người? Chúng tôi đâu có bắt cóc người? - Turco phản đối.

- Chúng tôi không phải là tội phạm - Savo nói thêm.

- Xin lỗi các ông. Nhưng xét theo quan điểm chuyên môn... - Hannibal định nói vì muốn trình bày ý kiến của mình về chuyện này.

- Không cần biết quan điểm chuyên môn của mày - Savo nói - Đây, chúng tôi không hề có ác cảm gì với các cậu đâu. Chúng tôi chỉ muốn bảo vệ quyền lợi của mình mà thôi.

- Quyền lợi gì? - Peter hỏi.

- Quyền lợi tài chính. Mày có biết quyền lợi nào quan trọng hơn không? Người bạn kia nợ chúng tôi nhiều tiền lắm. Rất nhiều tiền và từ rất lâu. Chúng tôi, thì không thích như vậy lắm.

Turco phá lên cười. Hắn nhảy nhót như một con gấu.

- Kể không biết đánh bài thì lẽ ra không nên chơi bài, đúng không sếp? - Hấn nói.

- Turco, im đi - Savo nói.

- Các ông chơi bài chuyên nghiệp à? - Bob hỏi.

- Không - Savo trả lời - Chúng tôi không phải là những tay chơi bài. Kẻ nào thua mới là kẻ chơi bài. Chúng tôi là doanh nhân: chúng tôi cung cấp thiết bị, nhưng chúng tôi không chơi. Dại gì mà chơi.

- Thưa ông Savo - Hannibal nói tiếp - Cho dù bạn ông có là ai đi nữa, thì bà Towne sẽ trả các ông nhiều tiền hơn người bạn đó khi chúng tôi tìm ra gia tài của ông bố chồng bà ấy. Mà người chú của tôi cũng có thể...

- Đã nói rằng chúng tôi không phải là tội phạm mà! - Savo đáp - Chúng tôi làm ăn, thế thôi. Người bạn thiếu nợ chúng tôi, chúng tôi muốn được trả nợ. Bây giờ không nói chuyện nữa. Hỏi nhiều quá. Turco, đi thôi.

Turco quay ra cửa sau và lời dặn dò cuối cùng.

- Ngoan nhé! Chỉ yêu cầu bấy nhiêu thôi. Có giường, thức ăn, nước uống. Đừng hòng chạy trốn, nhớ là không ra nổi đâu.

Hai gã đàn ông bước ra. Cửa khoá xoay trong ổ. Một thanh sắt nặng nề rơi xuống. Ba thám tử đã bị nhốt!

Ba bạn nghe cửa nhà đóng mạnh lại, nhưng không có tiếng xe nổ máy. Và trong phòng kế bên vẫn còn người: có tiếng ghế kêu rắc tiếng thở dài vang lên.

- Turco ở lại - Peter thì thầm.

- Trước hết ta hãy xem xem có cách nào ra khỏi đây không. Ta sẽ lo Turco sau - Hannibal trả lời khẽ.

Peter rón rén bước đến cửa; Bob khám xét cửa sổ; Hannibal tham quan phòng vệ sinh. Peter đầu tiên chịu thua:

- Cửa khoá rất kỹ, và có tấm sắt chắn. Bọn mình không có đồ cưa sắt nổi.

Hannibal ra khỏi phòng vệ sinh:

- Chỗ thông hơi cũng không có - Hannibal thông báo.

- Cửa lá sách rất kiên cố, bản lề nằm bên ngoài, nên không thể tháo ra được.

Đó là báo cáo của Bob.

Sàn nhà cũng không hy vọng gì.

- Cả ngôi nhà nằm trên một tấm đan bê tông, không thấy ống sưởi hay thông hơi nào - thám tử phó nhận xét - Babal ơi, không có cách nào ra khỏi đây. Tốt nhất là nghỉ ngơi.

Để làm gương, Peter nằm xuống giường.

- Savo và Turco không phải là những tay nghiệp dư - Hannibal buồn bã nhận xét - Bọn chúng nhốt người.

Bob nằm xuống cái giường thứ nhì.

- Cuộc săn lùng kho báu chấm dứt - Bob nói - Có lẽ người bạn của Savo và Turco đang thám hiểm Nữ Hoàng Biển Cả.

- Tiếc quá, ta không mang đài theo.

- Để làm gì? - Bob nói - Cả ba đứa mình đều ở chung đây mà.

- Ta có thể cho Billy một cái.

- Ừ chà! Quên Billy mất! - Peter kêu - Nó thấy bọn mình đi. Có thể Billy đã báo cảnh sát.

- Hy vọng hiện cảnh sát đang tìm bọn mình - Bob nói.

- Đừng mơ - Hannibal trả lời - Billy không hề nhìn ta khi hai tên kia tóm cổ ta. Và cho dù có thấy, Billy cũng ở quá xa để đọc bản số xe. Billy chỉ có thể nói với cảnh sát rằng xe màu xanh. Mà ở Rocky có cả ngàn chiếc xe xanh.

Thám tử trưởng ngồi xuống cái giường thứ ba.

- Vậy có thể Billy đi xem chuyện gì xảy ra trên Nữ Hoàng Biển Cả - Bob giả thiết - Thành bé khôn lắm mà. Có thể Billy sẽ tìm ra lão Đường.

- Có thể nó sẽ gặp rắc rối - Hannibal đáp - Chỉ có một mình Billy đối phó với nguy hiểm. Không trừ trường hợp bọn Percival mất hết lương tâm khi vụ bí ẩn sắp kết thúc.

- Tội nghiệp bé Billy quá. Mình thấy rất mến thằng bé này! - Peter nói.

Hannibal cũng nằm xuống. Biết làm gì cho Billy bây giờ? Hy vọng thằng bé sẽ biết suy nghĩ...

Từng giờ chậm chạp trôi qua. Tia nắng chiếu qua cửa lá sách ngày càng xiên đi. Savo bước vào, nói vài lời với Turco rồi lại ra đi. Peter bắt đầu thấy đói, và tấn công vào lương thực để sẵn. Hannibal và Bob gặm chút bánh mì và phô mai để giữ sức, nhưng ăn không ngon miệng.

Hannibal vẫn nằm, suy gẫm, véo véo môi dưới.

- Có một điều rất lạ - cuối cùng Hannibal nói.

- Cái gì? - Peter hỏi.

- Tại sao Savo và Turco để ý đến ta? Tại sao bọn chúng rình rập ta suốt mấy ngày mà không ra tay? Đường như bọn chúng chỉ muốn ta dẫn đường bọn chúng đến châu báu, bọn chúng hay một kẻ nào đó khác. Nhưng tại sao bọn chúng lại đột ngột can thiệp vào? Ai đã ra lệnh cho bọn chúng? Kẻ nào vừa muốn chiếm đoạt kho báu vừa muốn đồng thời loại bỏ ta?

- Có thể là bọn Percival - Peter nói.

- Bọn Percival vừa mới đến. Làm sao bọn chúng có thể đánh một khoản nợ bài như thế?

- Có thể là một người mà bọn mình chưa bao giờ nghe nói đến - Bob nói.

- Có thể - Hannibal thừa nhận rồi lại tiếp tục suy nghĩ.

Mặt trời đang lặn. Căn phòng nhỏ chìm trong bóng tối. Ba thám tử đã bị nhốt cả buổi chiều. Trong phòng bên cạnh, Turco bắt đầu ngáy. Đúng, cuộc phiêu lưu đã chấm dứt. Ba Thám Tử Trẻ đã giải được năm trong sáu câu đố, nhưng một người khác sẽ giải câu đố cuối cùng và sẽ tìm ra kho báu.

Ba thám tử lần lượt thiếp ngủ đi.

Đột nhiên Peter ngồi dậy.

- Cái gì vậy? - Peter kêu.

Hannibal và Bob cũng giật mình thức giấc, lắng tai nghe. Tiếng ngáy của Turco làm rung rinh cả nhà, nhưng còn một tiếng động khác. Những tiếng gõ khê đầu đó.

- Cửa sổ! - Bob kêu khê.

Bob nói đúng. Tiếng gõ xuất phát từ cửa sổ, chẳng bao lâu giọng nói khê vang lên:

- Hannibal! Peter! Các anh có trong đó không?

- Có đây! - Peter áp miệng vào cửa lá sách trả lời.

Có tiếng kêu rắc, tiếng cọt kẹt. Có ai đang cố đẩy cái khoá bên ngoài. Cửa lá sách đột nhiên mở ra, mấy tấm gỗ xoay trên bản lề...

- Billy! - Ba Thám Tử Trẻ đồng thanh reo.

- Sụt! - cậu bé trả lời - Tên to lớn ngủ rồi, em đã chặn cửa ra, nhưng sợ hấn tỉnh dậy... Nhanh! Ra!

Không cần phải hỏi, ba thám tử làm nhanh. Được kích động bởi tiếng ngáy vang to của Turco, cả ba trèo qua cửa sổ đi vòng qua nhà, ra đường.

- Billy, làm thế nào em tìm ra bọn anh? - Hannibal hỏi.

- Thì, em nhìn thấy hai gã kia bắt các anh - Billy nói rất tự hào về thành tích của mình - rồi em gọi chú Callow, nhưng chú không có ở nhà, cũng không có ở văn phòng. Em không muốn làm mẹ hay cha mẹ các anh lo lắng. Thế là em quyết định dùng cái trò của các anh.

- Trò nào?

- Trăm tiếp âm ma. Em đã nghe nói trước khi quen các anh. Và em đã làm y như các anh. Em gọi bạn bè, nhờ các bạn gọi thêm các bạn khác. Do em không có bộ tham mưu, em phải ở trong buồng điện thoại suốt buổi chiều, vậy thôi. Cuối cùng, có bạn gọi em báo rằng đã nhìn thấy chiếc xe.

- Vậy em có số xe à? - Peter hỏi.

- Có. Bọn đấy cứ lẩn quẩn bên nhà em suốt, nên em thấy khả nghi: sáng nay, em ghi số xe lại. Anh có thấy em suy nghĩ y như thám...

Có tiếng ồn ào và hét khùng khiếp vang lên phía sau.

- Tên to cao! - Billy kêu - Em đẩy thùng rác ra trước cửa. Chạy đi!

Cả bốn chạy nhanh đến góc đường, quẹo, tiếp tục chạy nhanh.

- Nhưng... nếu... hấn... lấy... xe? - Bob hấn hấn.

- Không nổi - Billy trả lời và chìa ra một vật tròn đen nhỏ - Em gỡ cái đầu delco rồi!

Khi đó, ba thám tử đứng lại, ôm bụng cười khi nghĩ đến Turco tức giận không nổ máy xe được. Người qua đường ngạc nhiên nhìn ba thám tử, nhưng ba bạn vẫn cười.

- Billy, em giỏi quá! - Hannibal nói giữa hai tiếng cười - Nhưng hy vọng - Hannibal bình tĩnh lại nói tiếp - rằng vẫn còn kịp thời gian.

Khi nghe câu này, tất cả ngưng cười.

- Ta chưa giải ra câu đố cuối cùng - Hannibal nói - Ta hãy đi lấy xe đạp và đi chào Nữ Hoàng Biển Cả.

14. Chương 18

THOÁT NẠN!

Xe đạp vẫn còn bên toà thị chính. Ba thám tử và Billy đạp nhanh ra cảng. Chiếc tàu to tướng đang đậu ở kè. Vẫn còn vài ánh đèn sáng trên tàu, nổi rõ trong hoàng hôn. Đám người đông đang bước qua cầu.

- Coi chừng, có lẽ Skinny và bọn Percival đang lẩn quẩn đâu đây - Hannibal nói.

Mất láo liêng, ba thám tử và Billy tìm đường đến quầy bán vé tham quan tàu. Bốn anh em không thấy bốn người Anh và dịch thủ người Mỹ của mình đâu cả. Tại quầy, một nhân viên chặn đường nhóm thám tử:

- Rất tiếc. Hôm nay đã hết giờ tham quan tàu.

- Nhưng nhất định tụi em phải xem tàu! - Bob kêu.

- Thứ bảy chủ nhật tuần sau vậy - nhân viên trả lời.

Rồi ông bỏ đi về hướng nhóm du khách sau cùng đang rời tàu.

- Thứ bảy chủ nhật tuần sau! - Bob tuyệt vọng trả lời - Ít nhất phải mở cửa hàng ngày chứ.

- Chắc là không đủ khách - Hannibal trả lời.

- Nhìn kìa! - Peter la lên.

Tuốt trên cao, trên boong tàu, một hình bóng gầy có cái mũi dài thông vừa mới xuất hiện.

- Skinny! - thám tử phó nói.

Hannibal nhìn xung quanh. Một cổng vào kè vẫn còn mở. Không có nhân viên nào nhìn về hướng đó...

- Nhanh lên!

Bốn anh em lên vào, chạy đến cầu tàu. Peter đến trước và bắt đầu leo lên... cho đến lúc dừng đầu vào bụng một ông đang xuống.

- Ái da! Thám tử phó kêu.

Người đàn ông một đồng phục sĩ quan thủy quân. Ông chụp lấy cánh tay Peter để đỡ cho cậu không té.

- Bình tĩnh nào - ông nói bằng một giọng trầm - Tàu đóng cửa cho đến thứ bảy chủ nhật tuần sau.

- Thưa chú, tụi cháu biết rồi - Hannibal nói - nhưng tụi cháu...

- Nếu biết rồi, thì phải đi về ngay - người đàn ông ngắt lời.

Một nhân viên vừa mới phát hiện ra động tác của bốn anh em và đang giận dữ ra hiệu phải xuống.

- Thuyền trưởng ơi! - Hannibal kêu - Cháu xin được nói chuyện nghiêm túc với chú ạ.

Người đàn ông mỉm cười.

- Tôi không phải là thuyền trưởng thật - ông trả lời - Tôi chỉ là người quản lý cuộc triển lãm. Nói vậy, chứ nếu thích gọi tôi là thuyền trưởng, thì cứ gọi. Tôi luôn sẵn sàng trò chuyện với du khách. Nhưng ngay bây giờ, thì...

- Tụi cháu không phải là du khách, tụi cháu là thám tử! - Billy hét lên - Tụi cháu đang thực hiện một cuộc điều tra! Anh Hannibal, anh đưa cho chú thuyền trưởng xem danh thiếp đi.

Hannibal đưa cho thuyền trưởng tấm thiệp của Ba Thám Tử Trẻ.

- Thưa thuyền trưởng, tụi cháu là thám tử nghiệp dư, nhưng tụi cháu đang có một cuộc điều tra nghiêm túc và tụi cháu được biết có một vật rất quan trọng giấu trên tàu của chú.

Thuyền trưởng đọc danh thiếp.

- Một vật giấu trên tàu hả? Cái gì vậy?

- Châu báu! - Peter giải thích.

- Châu báu... À! bây giờ tôi hiểu rõ hơn rồi.

Nhiều nhân viên đã bước lại gần, nhưng thuyền trưởng hươ tay xua đi.

- Tôi thấy nhiều giường trong các phòng ngủ bị xê dịch - thuyền trưởng nói - Chắc chắn không phải tin vịt chứ?

- Dạ không phải, thưa thuyền trưởng, và chú cũng thấy rằng có người khác ngoài tụi cháu đang tìm châu báu, có lẽ chúng được giấu trong một cái giường hoặc gần đó.

Thám tử trưởng ngăn gọn trình bày về câu chuyện.

- Tụi cháu đã giải ra mọi câu đố, ngoại trừ câu cuối - Hannibal kết luận - Bây giờ chỉ còn mỗi việc tìm ra đúng giường... nếu còn kịp.

- Rất có thể là không kịp nữa. Nhiều giường đã bị lục soát rồi. Làm sao các cậu có thể hy vọng tìm ra cái giường đó? Chúng tôi có đến năm trăm cái giường tất cả.

Hannibal rên lên một tiếng.

- Năm trăm cái? - Bob kêu.

- Tất cả là năm trăm cái, mỗi phòng có một, hai hoặc ba giường.

- Có giường nào dành riêng cho nữ hoàng Anh không? Peter hỏi.

- Không. Trên tàu không có khu dành riêng cho hoàng gia.

- Có cái đồng hội nào không?

- Đồng hội là cái gì?

Hannibal lắc đầu.

- Thế nào cũng có cách tìm ra đúng giường - Hannibal tuyên bố - Thừa thuyền trưởng, Nữ Hoàng Biển Cả có bao giờ đến Úc chưa?

- Rất nhiều lần. Lộ trình bình thường của tàu là Luân đôn-Úc-canada. Cậu nghĩ lão Dingo có lên tàu này một lúc nào đó trong đời à?

- Có thể. Trong tiếng lóng vắn, lão Đường không phải là một cái giường nào đó, mà là giường của người đang nói chuyện. Bác còn giữ danh sách các hành khách không ?

- Đều ở Luân đôn cả. Chắc là tác giả mấy câu đố không dám ọi người đi Luân đôn đâu.

- Bác chưa biết lão Dingo - Peter nói.

- Phải chi có thêm thời gian! - Hannibal kêu - Có Skinny trên tàu, e rằng ta chỉ là người thứ nhì tìm ra giường.

- Có ai trên tàu à? - Thuyền trưởng phẫn nộ - Ta sẽ giải quyết ngay vấn đề nhỏ này.

Thuyền trưởng quay gót, leo lên cái thang nhỏ. Các thám tử đi theo ông. Hannibal đi cuối cùng, chìm đắm trong suy nghĩ. Đột nhiên Hannibal ngẩng đầu lên.

- Các cậu ơi - Hannibal nói - dường như... coi chừng sà lúp!

Hannibal vừa mới thấy trên đầu mình một trong các sà lúp cứu hộ của tàu rơi ra khỏi móc treo trước, nhắm đúng vào thành tàu, rơi về hướng thuyền trưởng và các thám tử.

- Nhảy! Thuyền trưởng la lên và đẩy Peter về phía trước rồi ôm Billy vào lòng.

Bob nhào xuống dưới thang, Peter nhảy đi xa. Hannibal còn ở xa nên không bị nguy hiểm. Thuyền trưởng dùng thân che chở cho Billy, cả hai thoát được trong đường tơ kẽ tóc một cái thùng rơi ngay bên cạnh.

Suốt một hồi không ai động đậy. Rồi tất cả đứng dậy bình an vô sự. Nhân viên đang chạy đến. Thuyền trưởng ngước mắt lên nhìn chiếc sà lúp đang treo lơ lửng ở móc câu.

Thuyền trưởng tái mặt ra lệnh :

- Đi cột lại.

Rồi thuyền trưởng quay sang các thám tử :

- Tôi nghĩ không phải tαιν nạn đâu. Dây nhợ luôn được kiểm tra kỹ lắm.

- Chẳng lẽ Skinny... - Bob tức giận bắt đầu nói.

- Mình không nghĩ vậy - Hannibal ngắt lời - Vụ này có thể gây chết người. Skinny gốc gác xấu xa nhưng không bao giờ làm một chuyện nguy hiểm như thế.

- Vậy đi tìm kẻ sát nhân đi! - Billy kêu rồi lại lao lên thang.

- Khoan đã - thuyền trưởng nói - Rất tiếc, nhưng xét sự việc như thế này, tôi không thể để các cậu lên tàu nữa. Đây là trách nhiệm của cảnh sát.

- Cháu hiểu thưa thuyền trưởng - Hannibal nói - Bác cứ gọi chú cảnh sát trưởng Reynolds, Bob sẽ trình bày lại với chú ấy tất cả những gì đã xảy ra. Peter, cậu ở lại trên kè cùng Billy cho đến khi cảnh sát đến.

Bob và Peter tròn mắt nhìn bạn.

- Còn cậu, cậu sẽ làm gì?

- Mình hy vọng tìm ra lão Đường mà không phải khám xét năm trăm cái giường - thám tử trưởng trả lời - Hãy chờ mình khoảng một tiếng, nếu không thấy tăm hơi mình đâu, thì nói với chú cảnh sát bắt đầu lục soát tàu!

Nói xong thám tử trưởng mập leo lên xe đạp, biến mất dưới trời hoàng hôn.

15. Chương 19

TIẾNG CƯỜI CỦA NGƯỜI ĐÃ CHẾT

Một tiếng sau, Billy, Bob và Peter đang đứng dưới kè chiếu sáng cùng với thuyền trưởng và cảnh sát trưởng Reynolds. Phía trên đầu, hình bóng đồ sộ của Nữ Hoàng Biển Cả hiện rõ trong đêm. Thuyền trưởng xem đồng hồ.

- Cảnh sát trưởng ơi - thuyền trưởng nói - gần tám giờ rồi. Anh đã hứa chờ các cháu một tiếng: đã hết một tiếng rồi. Tôi lo cho tàu quá: không biết hiện chuyện gì đang xảy ra trên tàu!

- Nếu Hannibal chỉ được đứng giường - cảnh sát trưởng Reynolds trả lời - thì ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Tôi cho Babal thêm mười lăm phút nữa.

- Babal sẽ về trước, thưa chú cảnh sát trưởng Reynold - Bob và Peter đồng thanh nói.

- Tôi cũng nghĩ thế - cảnh sát trưởng Reynolds mỉm cười trả lời.

- Cháu nghe rồi! Đúng anh Babal đang về! - Billy reo

Nhưng Billy lầm: Roger Callow đang bước nhanh đến. Khi nhìn thấy nhóm người, ông luật sư có vẻ nhẹ nhõm.

- À! Mọi người kia rồi. Và có cả Billy nữa! Nelly có nói rằng các cậu đến toà thị chính, nhưng tôi không thấy và bắt đầu lo quá... Tôi gọi điện thoại cho cảnh sát và được báo các cậu ở ngoài kè cùng cảnh sát trưởng.

- Thưa chú, tội cháu đang giải câu đố cuối cùng - Bob nói rồi giải thích về hai manh mối mới nhất - Nhưng mà đã có người trên tàu và có thể kẻ đó tìm ra châu báu rồi.

- Vậy sao các cậu còn đứng chờ gì nữa? - Roger Callow phẫn nộ.

- Tội cháu đang chờ Hannibal, có thể Hannibal sẽ biết phải tìm ở phòng nào trên tàu. Nhưng Hannibal đang bị trễ.

- Nếu mỗi người đều tìm - ông Callow nói - thì có lẽ ta sẽ tìm được...

- Phải, nếu ta hết sức may mắn! - giọng Hannibal vang lên.

Thám tử trưởng chạy qua cổng dưới tiếng reo của Billy. Hannibal quay sang Roger Callow nói:

- Chú cũng đến đây à?

- Phải, tôi tìm các cậu.

Hannibal nói:

- Cách duy nhất để biết lão Dingo có đi trên Nữ Hoàng Biển Cả hay không và biết được phòng số bao nhiêu, là đi hỏi thăm một người có khả năng đi cùng lão. Chỉ có hai người khả dĩ: Jack Dillon và nhân chứng thứ nhì đã ký vào bức di chúc: Sadie Jingle.

- Rồi sao nữa? - Bob hỏi.

- Bà Sadie Jingle đến Mỹ bằng tàu Nữ Hoàng Biển Cả cùng lão Dingo cách đây ba chục năm. Có lẽ ông Towne cho bà ký trên bức di chúc với tư cách nhân chứng chỉ để cho ta biết tên bà mà thôi. Cả hai đều đến Úc. Và bà đã cho biết số phòng.

- Vậy ta lên tàu đi - thuyền trưởng nói.

Thuyền trưởng dẫn cả nhóm lên boong chính, được đặt tên là boong A. Còn vài đèn sáng đây đó. Nhiều cửa hành lang tối tăm hiện ra. Boong trên cao chìm mất trong bóng tối. Cảnh sát trưởng Reynolds cho người gác ngay thang và tại những điểm chốt yếu khác. Cả nhóm bước vào trong khách rộng rãi sang trọng ở hạng nhất. Hannibal cầm một quyển hướng dẫn lên, xem xét sơ đồ tàu.

- Phòng số mấy vậy Hannibal? - Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi.

- Lão Dingo ở phòng 22 trên boong D. Còn bà Jingle ở phòng bên cạnh, số 21. Cháu có hỏi xem bà nhớ chắc không. Bà cười. “Chắc chắn một trăm phần trăm”, bà nói thế. Đó là hai phòng xấu nhất tàu.

Một lần nữa thám tử trưởng lấy bức di chúc-câu đố ra khỏi túi, đọc lại câu đố cuối cùng:

Ở chỗ lão Đường trên đồng hội hoàng gia

Hãy nghỉ ngơi thật sáng suốt, thì sẽ chiến thắng

Có lẽ hãy nghỉ ngơi có nghĩa là hãy nằm xuống - thám tử trưởng khẳng định - Nhưng còn một cách sáng suốt... có lẽ có nghĩa kép. Cần phải cảm hứng sáng suốt hoặc tìm một nguồn ánh sáng, hay một cái gì đó đại loại như vậy.

- Đi xem đi - thuyền trưởng nói - Phải đi cầu thang. Giờ này, thang máy ngưng hoạt động rồi.

Cả nhóm đang bước ra thì Peter vánh tai nghe:

- Có tiếng động - Peter nói khẽ.

Tất cả lắng tai nhưng không nghe thấy gì.

- Giống như có ai đụng tường - Peter giải thích.

- Có thể là một trong ta - thuyền trưởng nói - Boong D là boong cuối cùng khi đi xuống. Rất tối, nên mọi người hãy cẩn thận.

Sau mỗi tầng, cầu thang hẹp đi. Nhóm người đã xuống đến boong D.

- Bây giờ nghe không? - Peter hỏi.

Tiếng khẽ, như tiếng kêu...

- Có lẽ chuột - cảnh sát trưởng Reynolds nói - Tàu luôn đầy rẫy mấy chú chuột.

- Tàu tôi không có đâu, anh cảnh sát trưởng à - thuyền trưởng lạnh lùng đáp - Mà chuột không gây ồn to thế đâu.

Mọi người thận trọng bước tới trong hành lang tối om. Tiếng kêu gù gừ xuất phát từ một phòng nhỏ xíu. Tất cả bước vào. Kẽ - hay vật - phát ra tiếng đó nằm bên trong tủ.

- Lui ra! - Cảnh sát trưởng Reynolds ra lệnh.

Cảnh sát trưởng từ từ mở tủ ra.

- Skinny! - Bốn thám tử la lên.

Skinny Norris bị nhét vào tủ như một bị đồ dơ. Nó bị trói và bịt miệng. Mắt nó trợn lên như người điên và đang thốt lên những tiếng không thành âm như muốn nói một cái gì đó. Hai viên cảnh sát giải thoát nhanh cho nó.

- Cháu bị nhốt trong đây mấy tiếng rồi - Skinny áp úng khi ngồi xuống giường - Cháu đang tiến hành tìm kiếm, thì bị đánh từ phía sau.

- Skinny, cậu nói láo! Bọn mình vừa mới thấy cậu cách đây chưa đầy một tiếng - Bob nói.

- Không thể có chuyện đó được. Có lẽ kẻ nào giả làm mình - Skinny rùng mình trả lời - Mình bị trói, bị nhét giẻ trong miệng, bị nhốt trong cái tủ này. Mình cứ tưởng sẽ không bao giờ thoát ra nổi.

Thằng Skinny hư hỏng có vẻ khiếp sợ, xấu hổ.

- Ai bảo mày xía mũi vô chuyện người khác - Peter nói.

- Có bao nhiêu kẻ tấn công? - Hannibal hỏi.

- Mình không biết - Skinny lắc đầu - Mình không thấy ai cả. Mình bị đánh gục.

Skinny sờ cục u trên đầu.

Đột nhiên có tiếng động mới vang lên: giống như tiếng thủy tinh vỡ.

- Phía phòng 22 - thuyền trưởng nói.

- Nhanh! Chạy đến đó! - Hannibal nói.

- Chạy một mình đi - Skinny trả lời - mình bỎ cuộc.

Một người cảnh sát ở lại cạnh Skinny. Những người khác lao theo thuyền trưởng.

- Phòng 22 kia! - thuyền trưởng thông báo.

Cửa phòng 22 mở ra. Winifred bước ra, theo sau là ông Cecil mập. Cecil cầm một cái cặp đen trong tay.

- Đứng yên! Cảnh sát đây! - Cảnh sát trưởng Reynolds la lên.

Câu nói này khiến hai người Anh càng chạy nhanh hơn.

Người em trai mập run rẩy, người chị gầy thực hiện những bước rộng như hươu cao cổ. Hai chị em tìm ra cầu thang, leo nhanh ra boong B rồi lao vào phòng khách hạng thường.

- Lối ra nằm bên trái - thuyền trưởng hỗn hển nói - Ta hãy chặn đường bọn chúng.

Thuyền trưởng và Peter đi vòng bằng hành lang, đứng ngay trước cửa ra, trong khi những người còn lại chắn ngang cửa vào. Winifred nhìn thấy cái bẫy, chuyển hướng khác, lao vào thư phòng. Cecil định đi theo chị, nhưng bị trượt chân ngã lăn xuống đất. Cái cặp đen thoát khỏi tay ông. Sau khi làm ngã ba cái bàn, ông nằm dài dưới sàn như một đồng vô duyên đáng thương.

Khi nhìn thấy thảm họa, Winifred đứng lại:

- Đồ mập ngu! - Bà kêu.

Chính thuyền trưởng và cảnh sát trưởng Reynolds phải hỗn hển lời ông người Anh đứng đây. Một người cảnh sát giữ Winifred. Hannibal chụp lấy cái cặp đen.

- Có lẽ họ nghe được những gì ta nói trên kia - Hannibal nói - Chính là tiếng động mà Peter đã nghe: chị em Percival vội vã đến trước ta. Cô đã tìm được cái cặp này ở đâu ạ? Trong phòng D-22 à? Sau một cái đèn phải không?

- Phía sau cái đèn trần - bà Winifred mím môi trả lời.

- Babal ơi, mở ra đi! - Bob năn nỉ.

Hannibal mở cặp ra. Một suối những viên đá long lanh nhiều màu đổ ra bàn. Cảnh sát trưởng Reynolds cúi xuống, cầm lấy một viên đá xanh lục xem xét kỹ.

- Không phải ngọc bích - ông thông báo - Chỉ là miếng thủy tinh.

Ông xem thêm những viên đá khác:

- Điều giả cả! Toàn đồ dỏm! - ông kết luận.

- Có phong bì phía dưới - Bob nhận xét.

Cảnh sát trưởng Reynolds lấy phong bì, rút ra một tấm giấy cứng trên đó có viết:

Thư mở gửi tất cả những kẻ tìm tiền dễ kiếm

Như lẽ ra các người phải đoán biết trước, một người minh mẫn sáng suốt sẽ dùng tiền một cách hợp lý: xài hết tiền. Nhưng tôi đã rất vui thích khi tưởng tượng các người, một lũ tham lam chạy tứ tung để tìm kiếm kho báu của tôi!... Người ngu thì chỉ đạt được những gì xứng đáng với người ngu mà thôi.

Dingo

Tất cả sững sốt một hồi. Rồi Billy la lên:

- Vậy chỉ là trò đùa hả?

- Vậy mà mình cứ tin chắc... - Hannibal nói khẽ.

- Chơi kỳ quá! - Peter tức tối nói.

- Câu chuyện không thể kết thúc như thế! - Ông Callow gầm lên.

Ông quay sang chị em Percival:

- Anh chị còn tìm thấy gì khác sau cái đèn trần nữa không?

- Không - Cecil trả lời - Nếu anh nghĩ châu báu còn đó, thì đi lấy đi.

- Thưa chú Callow, ông Towne còn có thể giấu gì nữa vậy - Hannibal hỏi.

- Chắc chắn là còn một cái gì đó khác - ông luật sư nói - Đi xem nào.

Cả bọn trở xuống dưới. Cảnh sát trông coi chị em Percival. Trong phòng 22, cái đèn trần đã bị tháo ra. Một khoảng trống đen hiện rõ trên trần. Peter thọc tay vào, cẩn thận không chạm vào dây điện. Lúc đầu Peter lắc đầu, nhưng rồi có vẻ lạc quan hơn. Cuối cùng Peter lấy về được một phong bì.

Roger Callow giật lấy, mở ra.

- Đây là bức di chúc thật! - ông la lên - Bức di chúc để lại tất cả cho Nelly và Billy.

Ông luật sư cười đắc thắng.

- Nhưng không thể thế được... - Hannibal nói từ từ.

- Sao lại không?

- Bởi vì nếu bức di chúc này bị trộm ở văn phòng chú, thì nó không thể có ở đây được.

- Có chứ. Lão Dingo muốn chắc là sẽ không có ai tìm ra bức di chúc - Callow giải thích - Lão biết rằng chị em Percival sẽ cố giật tiền của lão.

- Dạ đúng - Hannibal nói - nhưng nếu không ai tìm ra bức di chúc, thì người thừa hưởng tiền vẫn là Billy, đúng không? Nếu có tiền. Nhưng do không có tiền, thì bức di chúc không còn ích lợi cả.

- Làm sao mà hiểu được việc làm của một người khùng - ông luật sư nhún vai đáp. Dù sao bức di chúc nói rằng Nelly và Billy thừa hưởng nhà và đất.

- Dạ đúng - Hannibal nói khẽ nhưng có vẻ chưa được thuyết phục lắm - Vậy hoá ra cả câu chuyện này chỉ là một trò đùa, trong khi...

- Em không tin! - Billy la lên - Có lẽ bức thư mà chú cảnh sát trưởng Reynolds đọc là một bức thư giả.

- Có thể... - Bob định nói.

Peter ngắt lời:

- Thưa chú cảnh sát trưởng Reynolds, có cái gì đó cột vào tấm giấy cứng.
- Sợi dây - Bob nói.

Cảnh sát trưởng Reynolds xem xét sợi dây cột ở tấm giấy cứng tìm thấy dưới đồng châu báu. Ông kéo dây từ từ...

Tiếng cười vang to tràn ngập phòng.

- Thu âm trên dây! - Hannibal kêu.
- Tiếng cười của ông nội! - Billy nói thêm.

Tiếng cười của người quá cố như không thể tắt được.

16. Chương 20

HANNIBAL GIẢNG BẦY

Trò đùa dở ẹc! - Cảnh sát trưởng Reynolds tức giận la lên - Billy, cháu có chắc đây là tiếng cười của ông nội không?

- Hoàn àn chắc chắn, thưa bác. Có lẽ ông nội tự thâu tiếng cười.
- Già rồi mà lại nghĩ ra những trò như thế! - Cảnh sát trưởng Reynolds bình luận.
- Anh cho rằng đây là trò đùa à? - Winifred xen vào - Tôi thấy kinh khủng quá.

Cảnh sát trưởng Reynolds quay sang bà.

- Chị nói đúng. Đối với hai chị em chị thì không là trò đùa. Thuyền trưởng ơi, hai người này có được cho phép lên tàu sau khi tàu đóng cửa không? Hay có được anh cho phép lục soát không?
- Hoàn àn không.
- Có thể ra à án tiểu hình rồi đó!
- Toà án tiểu hình à! Anh không nói nghiêm túc chứ... - Cecil nói.
- Chưa kể chiếc sà lúp mà hai người này cho rơi xuống đầu ta nữa - Hannibal nói.
- Đây là một lời buộc tội nghiêm trọng đấy - cảnh sát trưởng Reynolds nhận xét.

Winifred quay sang người em trai:

- Đồ ngu! Tôi đã bảo cậu để yên chiếc sà lúp kia mà. Cậu thấy vì cậu mà bây giờ rắc rối chưa!
- Chị im đi! - Cecil đáp - Thằng nhóc kia đã...
- Thưa cảnh sát trưởng, chính em tôi chủ mưu, chứ không phải tôi! Sà lúp, vụ trộm, chính nó!
- Họ an làm ta sợ để câu giờ - Hannibal giải thích - Thậm chí sáng nay họ cũng dỡ cái trò đó khi nhốt Billy lên xe tải nhẹ.
- Billy? Xe tải nhẹ? Chúng tôi không hề... - Winifred hét lên.
- Mang họ đi! - Cảnh sát trưởng Reynolds ngắt lời.

Cảnh sát giải chị em Percival đi. Cecil an táat Winifred nhưng bị một người cảnh sát chụp lấy cánh tay.

- Chính chị đã nói ạc ra hết, đồ khỉ cái!
- Chính mày đòi đến đây, đồ ngốc mập! - Bà chị của Cecil đáp.
- Chị thêm được lấy phần chị muốn chảy nước miếng, đồ điên!

- Ta xứng đáng hơn mày, đồ heo mập!

Trong khi cảnh sát lôi hai người đi trong hành lang, cảnh sát trưởng Reynolds không nén được tiếng cười:

- Cách trừng phạt hay nhất là đuổi cả hai cùng trở về Anh với nhau - cảnh sát trưởng nhận xét.

Ông bước ra cùng thuyền trưởng. Billy và Roger Callow đi theo sau. Ông luật sư cầm phong bì chứa bức di chúc đầu tiên. Bob và Peter cũng định ra, nhưng bị Hannibal nín lại:

- Khoan đã.

Ông Callow sắp bước ra bỗng quay lại, nét mặt dò hỏi.

- Tội cháu ra ngay - Hannibal nói.

Ông luật sư nhún vai, bước ra.

- Babal, cậu làm sao vậy? - Bob hỏi.

- Cậu thừa biết rằng câu chuyện đã kết thúc rồi - Peter nói thêm.

Hannibal xem lại sơ đồ tàu, rồi kêu lên một tiếng hài lòng:

- Không - Hannibal nói - chuyện chưa kết thúc. Lão Dingo đã chơi ta một vố, vố tài nhất.

- Nhưng không còn câu đố nào nữa! - Peter đáp - Bọn mình đã tìm ra lời giải câu đố cuối cùng và nhận được phần thưởng là một đồng mảnh ve chai.

- Ta chưa tìm ra lời giải của câu đố cuối cùng. Minh tin chắc rằng có một câu đố thứ bảy giấu rất khéo trong đây.

Thám tử trưởng lấy bức di chúc ra.

- Xem này. Sau câu đố thứ sáu, còn có thêm hai hàng:

Ai ngờ lão già có nhiều tiền đến thế?

Đúng là mọi người không ngờ điều này.

Mấy câu này không khớp với các câu đố và với chính nội dung bức thư. Tuy nhiên kiểu viết mỉa mai của những từ sau cùng...

- Cho thấy lão thích chọc tức bọn mình - Peter kêu.

- Đúng là bọn mình không ngờ lão có “nhiều tiền”, tức là chẳng có gì!

- Lúc đầu mình cũng nghĩ vậy - Hannibal thừa nhận - Nhưng mình thấy lạ rằng câu

Ai ngờ lão già có nhiều tiền đến thế?

tạo thành một câu thơ nghe rất suông. Thật ra đây là câu nhái theo câu thơ nổi tiếng của Shakespeare, trong vở Maabeth:

Ai ngờ lão già có nhiều máu đến thế?

Xét văn phong tầm thường của lão Dingo, thì đây không thể là chuyện trùng hợp được.

- Có lẽ lão mê kịch Macbeth, vậy thôi - Peter nói - Lão hơi khùng khùng mà. Đâu có gì chứng tỏ rằng đây là một câu đố cuối cùng.

- Điều chứng tỏ là phần tiếp theo - Hannibal trả lời - Đúng là mọi người không ngờ điều này. ” Điều này” tức là câu đố. Với một cái nháy mắt, lão Dingo nói với ta rằng: còn một câu đố mà mọi người không ngờ đến. Mà số bảy là một con số bí ẩn đối với nhiều người và thường dính liền với nhiều trò chơi đố, trong khi con số sáu chỉ là nửa tá mà thôi.

- Nhưng ở đây cung cấp cho ta manh mối gì? - Bob hỏi - Macbeth, vậy thôi à?

- Mình không thấy gì khác - Hannibal nói.

Thám tử trưởng có vẻ như lắng tai một hồi, rồi nói tiếp bằng giọng hơn:

- Và mình cũng không biết ta có thể làm gì với một manh mối như thế. Hay ta ra hỏi xem mấy người ngoài kia nghĩ sao.

- Úi chà! - Peter kêu - Sao lại nói thế! Tốt hơn là bọn mình thử tự tìm ra kho báu, bây giờ Skinny và bọn Percival đã bị loại khỏi cuộc thi rồi.

- Không, ta không thể làm gì một mình đâu - Hannibal vẫn nói thật - Ta hãy đi tìm thêm người giúp.

Thám tử trưởng mập và hai bạn bước ra khỏi phòng, tìm cầu thang chính, lên phòng khách hạng nhất, rồi từ đó bước ra boong. Boong tàu rộng mênh mông, tối thui và im ắng. Khi đó Hannibal lôi hai bạn thám tử ra góc tối nhất.

- Ta dừng tại đây thôi - Hannibal thì thầm.

- Bọn mình làm gì? - Bob ngạc nhiên hỏi.

- Ta chờ - Hannibal trả lời - Rồi ta đi tìm châu báu.

- Cậu biết châu báu ở đâu à? - Bob hỏi.

- Úi chà! - Peter kêu.

Hannibal nhìn xung quanh. Không có gì động tĩnh.

- Mình đã xem xét rất kỹ sơ đồ tàu - thám tử trưởng nói rõ - và mình tìm thấy một phòng khách mang tên phòng khách Macbeth. Có lẽ châu báu ở trong đó.

- Vậy sao cậu nói cậu không hiểu gì? - Peter hỏi.

- Rồi cậu sẽ hiểu - Hannibal trả lời bằng thái độ tự kiêu - Ta đi - Hannibal nói sau khi xem đồng hồ - Nhớ phải thật im lặng, và cứ làm theo mình.

Lặng lẽ như một chú mèo, thám tử trưởng lén vào phòng khách hạng nhất, rồi từ đó xuống khoang B. Hannibal lần theo nhiều hành lang và cuối cùng đứng trước một cánh cửa có cửa sổ tròn. Bob và Peter đang đứng ngay phía sau.

- Đây là cửa sau để vào phòng khách Macbeth - Hannibal thì thầm.

- Bây giờ làm gì nữa? - Peter hỏi.

- Tiếp tục chờ - Hannibal trả lời - Và quan sát.

Hannibal chưa nói hết câu thì chùm sáng đột nhiên xuất hiện trong phòng. Đèn chĩa khi chỗ này khi chỗ kia và làm lộ bóng dáng của bàn, ghế bành, quầy bar, tường trang trí màu sẫm và bia chắn cổ, tượng bán thân bằng đồng hình các chiến sĩ có râu rậm.

Kể cầm đèn pin bắt đầu di chuyển.

Ba Thám Tử Trẻ hầu như không dám thở, dán mắt nhìn. Ngoại trừ bàn tay cầm đèn, ba thám tử chỉ thấy một hình bóng đen xoay hướng này hướng kia, dừng ở mỗi bàn, nhìn dưới quầy bar, tìm kiếm trong các mũ sắt, các bia chắn. Thỉnh thoảng bàn tay kia xuất hiện, chụp lấy một vật, nhấc lên, rồi bỏ lại sau khi xem xét xong.

Sau đó, chùm sáng rơi vào các tượng bán thân, quét sáng từng cái một, và cuối cùng dừng lại ở một cái đầu đội vương niệm. Kể tìm kiếm nhảy phốc đến tượng bán thân, nâng thử để ước lượng nặng nhẹ.

Bàn tay Hannibal chụp lấy vai Bob, khiến Bob phải nén một tiếng đau.

- Tìm ra rồi - Thám tử trưởng thì thầm.

Nhận thấy rằng tượng bán thân rỗng bên trong, nhờ trọng lượng, kể tìm bỏ đèn pin xuống bàn, rồi thò tay từ phía dưới. Một túi da xuất hiện. Kể tìm mở ra, thốt lên một tiếng đắc thắng, rồi lao ra cửa chính của phòng khách.

- Im lặng rượt theo! - Hannibal ra lệnh.

Đi hết hành lang này đến hành lang khác, ba thám tử rượt theo con mồi mà không gây tiếng động nào. Kẻ lạ cuối cùng dừng trước một phòng. Hắn bước vào, mở cửa tủ, rồi bước ra không còn mang túi da nữa.

Ba thám tử đã núp trong phòng đối diện để theo dõi. Peter định lao theo kẻ lạ nhưng bị Hannibal giữ lại:

- Bây giờ ta đi lấy châu báu - Hannibal nói khẽ.

Hannibal băng qua hành lang, mở tủ, lấy đèn pin từ trong túi ra, bật lên. Có ống thông hơi trong tủ. Phía sau lưới chắn, nhìn thấy rõ túi da.

Mắt Hannibal sáng lên... nhưng cậu đóng cửa tủ lại.

- Chắc chắn đây là đá thật - Peter thì thầm - Ta nên mang đi, Babal à. Hay ít ra phải nhìn xem chúng ra sao.

- Hay ta rượt theo kẻ trộm? - Bob đề nghị - Bởi vì đúng là một kẻ trộm đúng không?

- Đúng - Hannibal thừa nhận - nhưng kẻ trộm sẽ không đi xa, và ta không được đụng vào túi kia bởi vì đó là một chứng cứ.

- Cậu giảng bày tên trộm, phải không? - Bob hỏi - Cậu biết rằng sẽ có kẻ đánh trộm châu báu trong phòng khách Macbeth à? Làm sao cậu đoán được?

- Bởi vì mình biết rằng bức di chúc tìm thấy cùng với đồng ve chai chỉ có thể là bức di chúc giả mà thôi. Không phải lão Di go giấu trong đèn trần. Nói cách khác, kẻ giấu bức di chúc đã tìm thấy mấy miếng thủy tinh trước và đã cho trở về chỗ cũ.

- Cho trở về chỗ cũ à? - Peter ngạc nhiên hỏi lại.

- Phải, để buộc ta tiếp tục tìm, để dẫn tên trộm đến châu báu thật. Khi mình hiểu ra điều này, thì mình cũng hiểu ra rằng người thiếu nợ Savo và Turco đã không ngừng rình rập ta ngay từ đầu, rằng hắn nghe được những gì mình nói, và hắn sẽ mắc vào bẫy của mình. Nên mình đã giải câu đố thứ bảy thật lớn tiếng. Do mình biết phòng khách Macbeth nằm chỗ nào, thì có nhiều khả năng tên trộm cũng biết và sẽ chạy đến đó ngay khi tưởng ta đã đi khỏi tàu.

- Và hắn làm đúng như thế! - Peter kêu.

- Phải - Hannibal thừa nhận - Bây giờ ta sẽ đi tìm cảnh sát trưởng Reynolds và chỉ cho chú ấy chỗ giấu mà tên trộm giấu châu báu để sau này đến lấy. Dấu vân tay sẽ đủ để buộc tội hắn. Và thế là...

- Thế là tôi sẽ buộc phải thủ tiêu các cậu.

Ai đã nói? Ba thám tử xoay về hướng cửa. Roger Callow đang đứng trước cửa, tay cầm một khẩu súng.

17. Chương 21

PETER CỨU VẤN TÌNH THẾ

Tiếc quá - ông luật sư nhận xét - Tôi không định hại các cậu nếu lấy được châu báu.

- Ông đã có ý đánh cắp châu báu ngay từ đầu! - Bob tố cáo.

Callow bước tới, ngón tay trên cò súng, môi nở một nụ cười nham hiểm:

- Tôi cần tiền của lão khùng. Và lão Dingo đã toan lừa tôi bằng một bức di chúc-câu đố: lão không muốn tôi cưới Nelly. Lão đã đoán biết rằng tôi chỉ quan tâm đến tiền. Bây giờ tất cả sẽ thuộc về tôi!

- Ông có ý định lợi dụng chúng tôi - Hannibal nói - Chính vì vậy mà ông thuê chúng tôi, thay vì một hãng thám tử chuyên nghiệp. Ông tưởng rằng người trẻ tuổi dễ lừa hơn.

- Tôi công nhận rằng tôi nghĩ sai - ông luật sư nói - Nhưng mặc kệ các cậu.

- Tôi hiểu rõ tại sao ông muốn tìm ra châu báu trước mọi người - Bob nói - nhưng ông cần gì lấy cắp châu báu? Số đá quý sẽ thuộc về ông sau khi ông cưới Nelly Towne mà.

- Và để cho chắc ăn hơn - Hannibal nói thêm - ông đã thực hiện một bức di chúc giả chỉ định Nelly Towne là người thừa kế duy nhất.

- Mày khôn quá - Callow trả lời - Nhưng cậu phải hiểu rằng một nửa số đá quý kia chưa đủ đối với tôi, mà tôi cũng không muốn giải thích cho Nelly tại sao tôi cần nhiều tiền như thế.

- Chúng tôi đã biết rồi - Peter nói.

- Bởi vì ông đã thua bài. Chủ nợ của ông tên là Savo và Turco - Bob nói.

- Và bà Towne sẽ không vui khi biết ông mắc nợ bài nhiều đến thế - Hannibal nói hết.

- Rõ ràng các cậu đã biết quá nhiều - Callow nhận xét - Mà các cậu nói rất đúng: Nelly sẽ cắt đứt quan hệ ngay nếu biết tại sao tôi cần nhiều tiền như vậy. Ngoài ra, tại sao tôi lại phải chia tiền với Nelly và Billy trong khi tôi có thể vợ vét hết? Bây giờ sẽ không còn ai tìm ra châu báu, và khi cưới Nelly tôi sẽ được luôn đất và hai cái nhà.

Rồi ông luật sư cười thích thú, tay vẫn chìa súng vào ba thám tử. Hannibal không rời mắt khi cửa mở phía sau lưng Callow.

- Ông lầm rồi - thám tử trưởng nói - Bà Towne sẽ không lấy ông khi biết rằng ông đã lấy cắp tiền của bà.

- Nhưng bà sẽ không bao giờ biết chuyện này - ông luật sư bắt bẻ với một nụ cười rùng rợn - Chỉ có ba cậu có thể báo tin cho bà, nhưng các cậu sẽ không bao giờ có dịp làm chuyện này.

- Có thể chúng tôi không báo - Hannibal dừng cảm đáp - nhưng Billy sẽ nói hết. Billy, em chạy đi báo chú cảnh sát trưởng Reynolds những gì em đã nghe thấy đi.

Callow phá lên cười và không thèm quay lại:

- Trò này xưa quá rồi! - ông nói.

- Nhanh đi, Billy! - Peter nói.

- Không đùa nữa - Callow chau mày ra lệnh - Dù tôi có mắc lừa, các cậu cũng không đủ sức chế ngự tôi.

- Billy, chạy đi chứ! - Hannibal la lên - Chạy đi!

Khi thấy nét mặt Hannibal thật sự hoảng lên, Roger Callow bắt đầu tự hỏi không biết mình có lầm không. Mắt ông híp lại, và cuối cùng ông quay lại... Trẻ quá! Đúng là Billy đã đứng ngoài hành lang, quan sát tất cả, và đang bỏ chạy.

- Thắng! - Peter la lên

Thằng bé Billy đã biến mất trong khoảng tối hành lang. Callow thốt lên một tiếng chửi, rồi lại quay sang Ba Thám Tử Trẻ.

- Tham thì thâm, thưa ngài Callow - Hannibal nghiêm trang nói - Bây giờ ông sẽ mất tất cả cho dù ông có làm gì chúng tôi đi nữa.

- Đúng là các cậu đã thắng tôi cú này - ông luật sư thừa nhận - Khi các cậu nói chuyện với Billy một cách trực tiếp như thế, tôi thật sự tưởng các cậu muốn làm tôi tưởng nó có ở đó, trong khi thật ra không có ai.

- Bây giờ chúng tôi không còn là mối nguy hiểm đối với ông nữa! - Hannibal nhận xét.

- Trái lại, các cậu sẽ giúp tôi. Tôi có chuẩn bị sẵn một kế hoạch phòng trường hợp khẩn cấp như thế này. Peter, cậu đi lấy túi đá quý trong tủ. Chú ý! Đúng hòng đỡ trò anh hùng. Tôi đã đến nông nỗi này, thì không còn ngại ngần bắn đâu.

Peter nuốt nước miếng, tháo tấm lưới thông hơi, lấy túi châu báu, đưa cho ông luật sư. Ông thở dài cầm lấy.

- Có lẽ tôi buộc phải đi một chuyến đến Mê-hi-cô. Ở đó không ai nhận dạng được số đá quý này. Mà nghe nói mùa này thời tiết ở đó tốt lắm. Tiến lên! Khi ra, rẽ trái.

Vẫn theo nòng súng đe dọa, Ba Thám Tử Trẻ đi vào mê cung hành lang tàu Nữ Hoàng Biển Cả. Tiếng chân bước hấp tấp vang lên: cảnh sát trưởng Reynolds và người của ông đang chạy đến tiếp ứng. Khi đó Callow đẩy ba thám tử vào một cầu thang đi xuống. Tiếng la vang lên: cảnh sát vừa mới tìm thấy phòng trống không.

Đến boong C, Callow ra hiệu cho Bob và Hannibal:

- Hai đứa, chạy hướng này. Nhanh.

- Nhưng... - Bob phản đối.

- Peter đi với tôi - Callow nói tiếp - Nếu muốn Peter sống, thì hai cậu hãy biến vào hành lang này và không được quay mặt lại.

Hannibal và Bob tuân lệnh. Hai thám tử chỉ quay lại khi đi hết hành lang: không thấy Roger Callow và Peter nữa!

Hai thám tử bắt đầu vừa la hét vừa tìm cách gặp cảnh sát trưởng Reynolds. Cuối cùng khi tìm được nhau, hai nhóm nói chuyện với nhau một hồi rồi tụ tập trên boong B.

- Callow đâu? - Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi.

Hannibal và Bob báo tin cho ông.

- Hẳn nói đúng - cảnh sát trưởng Reynolds nói. Nếu hẳn đến được Mê-hi-cô, thì ta sẽ không thể nào chứng minh được rằng hẳn lấy cắp đá quý. Nhưng hẳn sẽ không thành công: người của tôi đang canh ở thang cửa tàu.

- Có cách nào để rời tàu không vậy chú? - Hannibal hỏi - Callow nói với tụi cháu rằng ông có sẵn kế hoạch cấp cứu. Và đường như hẳn đi xuống sâu phía dưới tàu.

- Chỉ có thang cửa tàu để trở ra kè - cảnh sát trưởng nói.

- Kè hả? - Hannibal lập lại - Nhưng đâu chỉ có kè. Còn có bến hàng nữa. Có ai canh ở đó không?

- Bến hàng? Mở cửa à? Tôi đâu biết điều này. Không, không có ai canh.

- Nhanh lên! - Hannibal la.

Thuyền trưởng chỉ đường. Cửa hầm tàu mở để lộ trời đêm. Cửa đã bị phá!

Một tấm ván nối liền hầm tàu với bến hàng. Trên tấm ván, Callow đang đẩy Peter đi trước, nòng súng kê vào đầu Peter. Khi thấy có người rượt theo, ông luật sư quay lại:

- Đứng kia, đứng yên! - ông luật sư la lên.

- Callow! - cảnh sát trưởng Reynolds đáp - Anh bị bắt rồi, không thể trốn nữa đâu.

- Được lắm, rất dễ, trừ phi anh buộc tôi phải giết chết thằng...

Callow không nói tiếp được. Mãi lo nói chuyện với cảnh sát trưởng Reynolds, ông không thấy Peter ngoéo chân ông, ông bị mất thăng bằng, té xuống, kéo theo Peter. Ông bị mất súng, và cả túi đá quý, hươ hai tay, rồi rơi xuống mười mét, trúng biển.

Chẳng bao lâu ông nổi trở lên mặt nước la hét vì đau đớn, vì bị gãy chân khi té xuống.

Trong khi đó, Peter lực sĩ chụp lấy túi châu báu đang rơi, chuyển cú rơi thành một cú nhảy tuyệt đẹp. Peter cũng trở lên mặt nước, nhưng không bị gãy gì và hươ cái túi trên đầu.

Được thuyền trưởng và Billy vớt tay, Peter bơi đến cầu thang để trở lên bến tàu. Cảnh sát vớt Roger Callow lên. Ôm chân bằng hai tay và trông giống như chú chuột cống chết đuối, vị luật sư tài giỏi thả mình xuống bến tàu giữa hai người đại diện pháp luật.

- Cũng may là chấm dứt được cuộc đời trộm cắp của tay này - cảnh sát trưởng Reynolds bình luận rồi quay sang Hannibal sẵn giọng mắng - Lẽ ra cậu không được tự tay mình thử bắt hắn. Lẽ ra cậu phải cho tôi biết cậu nghi ngờ gì.

- Cháu không có bằng chứng - Hannibal trả lời - Tất cả những gì Callow đã làm, là nhét một bức di chúc giả vào chỗ giấu, và thậm chí việc này cũng không chứng minh nổi. Nếu cháu không giăng bẫy thì hắn đã cưới bà Towne hay đúng hơn là cưới tiền của bà.

-Ồ - cảnh sát trưởng Reynolds nói - Nếu vậy, thì...

- Cháu tin chắc rằng lòng tham sẽ hại hắn, nếu để cho hắn cơ hội lấy cắp châu báu - Hannibal nói rõ.

- À, còn đá quý sao rồi? - Billy hỏi.

Mọi người quay sang Peter. Thám tử phở mở túi đồ ra cầu tàu. Một núi đá quý đỏ, vàng, xanh dương, xanh lục - mà không thể nào nhầm là đồ giả - long lanh dưới ánh đèn tàu.

18. Chương 22 (Hết)

HANNIBAL NHẬN MINH SAI LẦM

Vài ngày sau, tại văn phòng Alfred Hitchcock, Ba Thám Tử Trẻ báo cáo về cuộc điều tra cho nhà đạo diễn lừng danh. Ông vừa nghe chăm chú, vừa đu đưa trên ghế bành.

- Xảo quyết! Thật xảo quyết! - Cuối cùng ông la lên khiến quả địa cầu rung trên cái đế gỗ - Vậy tên Callow đề tiện chỉ có một mưu đồ duy nhất là chiếm đoạt gia tài của lão Dingo!

- Tội cháu nghĩ thế, thưa bác - Hannibal trả lời.

- Con người ghê tởm!

- Lão Dingo nghi hắn chỉ quan tâm đến tiền - Peter nói - nhưng bà Towne không chịu nghe bố chồng.

- Trong chuyện tình cảm, sự mù quáng là điều thường gặp - vĩ nhân nhận xét - Thế rồi để đập tan mưu đồ của tên xấu xa kia, ông lão đã nghĩ ra trò bức di chúc câu đố à?

- Dạ, một phần là vậy - Hannibal trả lời - Lão nghĩ rằng cuộc săn lùng kho báu sẽ làm chậm trễ sự việc và có thể sẽ buộc Callow tiết lộ cho bà Towne mục đích thật tại sao hắn tấn công bà. Nhưng lão cũng tức giận bà Towne, vì bà quá dễ dãi để cho Callow theo bà. Tóm lại, lão Dingo hy vọng rằng sẽ có người khác tìm ra gia tài ông bởi vì ông cho rằng gia đình ông không xứng đáng thừa hưởng.

- Nhưng mọi việc không tiến triển theo ý Callow - Peter nói thêm - Trước hết, bức di chúc đầu tiên biến mất khỏi văn phòng ông, rồi ông Dillon lại đưa ra bức di chúc-câu đố.

- Vậy không phải Callow phá hủy bức di chúc đầu tiên à? - ông Alfred Hitchcock hỏi.

- Không, mà chính lão Dingo sau khi lão lấy trộm ở chỗ Callow. Nếu lão làm khác, thì Callow sẽ nghi ngờ

- Bob giải thích. Ví dụ, nếu lão Towne gửi bức di chúc-câu đố ở văn phòng, thì tên luật sư sẽ vội hủy đi. Chính vì thế mà lão Dingo gửi bức di chúc cho ông Dillon.

Đến phiên Hannibal kể tiếp:

- Khi bức di chúc-câu đố được mang ra, thì Callow buộc phải tăng tốc. Hắn cần tiền ngay để trả nợ bạc. Hắn sợ có người tìm trước, mà hắn không hiểu nổi mấy câu đố. Thế là hắn thuê tội cháu.

- Để tìm ra châu báu thay cho hắn - Bob bình luận - Tội cháu tìm ra, còn hắn thì chiếm lấy.

- Nhưng mưu đồ thất bại - nhà đạo diễn nhận xét với ánh mắt tinh nghịch.

- Callow đã tự hắn đập tan chính hắn - Hannibal khiêm nhường nói.

- Nhưng làm thế nào cậu nảy ra ý nghi ngờ ý đồ tên luật sư?

Hannibal hít thở thật sâu. Thám tử trưởng thích làm nổi bật một kiểu lý luận hay.

- Trước tiên, cháu đã bắt đầu nghi hấn khi Turco và Savo cho biết tội cháu bị nhốt vì một tay chơi bài kém may mắn. Mà hai tên này đã liên tục rình rập biệt thự nhà bà Towne. Cháu đã nghĩ rằng có lẽ tay cờ bạc thường xuyên có mặt trong đó.

Rồi cháu lại tự hỏi sao Billy không bị nhốt cùng tội cháu. Rõ ràng, bởi vì tay cờ bạc không biết Billy làm việc cùng tội cháu. Nhưng bà Towne biết điều này. Có lẽ Callow chưa biết.

Cho nên, khi tội cháu đi đến tàu, thì cháu đã nghĩ Callow có thể là tên cờ bạc. Nhưng đó chỉ là một khả năng. Việc phát hiện ra bức di chúc giả đã giúp cháu không còn nghi ngờ nữa.

- Làm sao cậu biết đó là bức di chúc giả, còn Callow là kẻ làm giả?

- Bởi vì Sadie Jingle có nói với cháu rằng lão Dingo đã phá hủy bức di chúc gốc. Lão đã đề cập điều này trước mặt bà và ông Dillon khi lão mời hai người đến làm chứng cho bức di chúc-câu đó. “Nếu có bao giờ bức di chúc cũ tái xuất hiện - lão đã nói với họ - thì anh chị sẽ biết rằng đó là một cái giả và hãy ọi người biết. Tôi nghi Callow dám làm một cái giả.” Rõ ràng lão Dingo nghĩ đúng. Khi bức di chúc cũ tái xuất hiện, không còn nghi ngờ gì tên tuổi của kẻ đã cho nó vào đó cùng với châu báu giả.

- Cậu hãy nói rõ hơn đi - ông Alfred Hitchcock yêu cầu.

- Đúng, chính mình cũng thấy mơ hồ quá - Peter nói thêm.

- Chỉ đơn giản là áp dụng nguyên tắc “tội ác có lợi cho ai” - Hannibal giải thích - Nếu bức di chúc giả không tái xuất hiện, Billy sẽ thừa kế tất cả. Không ai được quyền đụng đến tiền của Billy, kể cả mẹ Billy. Có bức di chúc giả, Billy chỉ còn được hưởng một nửa số tiền thôi, bà Towne được thừa kế nửa kia, và nếu Callow cưới bà, thì hấn sẽ lãnh phần nửa của số nửa của bà, bởi vì ở Californie, một nửa sở hữu của người vợ sẽ tự động thuộc người chồng.

- Đúng - Alfred Hitchcock thừa nhận.

- Bà Towne không thể nào có mưu đồ lấy tiền của con. Nên chỉ còn lại một kẻ tình nghi khả dĩ: Roger Callow Chính hấn đã nhốt Billy vào chiếc xe tải nhẹ kia, rồi nhờ Savo và Turco bắt cóc tội cháu. Rồi hấn dành cả buổi chiều lục soát tàu, tìm ra châu báu giả, phát hiện rằng đó chỉ là đồ dỏm, nhưng không tài nào đoán được số đá quý thật nằm chỗ nào. Không thể tin lời tuyên bố của lão Dingo rằng lão đã xài hết. Hết đường, và cùng lắm chỉ để nhận một nửa của một nửa toàn bộ gia tài, Callow đã nhét bức di chúc giả bên cạnh số đá quý dỏm. Thậm chí có lẽ hấn đã ra lệnh cho Savo thả tội cháu ra, để tội cháu tìm ra châu báu. Dĩ nhiên là tội cháu đã thoát mất rồi.

Khi cháu suy ra được tất cả những điều này, cháu quyết định giăng bẫy để xem Callow có đúng là thủ phạm thật hay không. Cháu đã không vội bước ra khỏi phòng, hy vọng hấn sẽ tìm cách nghe những gì cháu nói. Hấn đã làm đúng như thế. Cháu đã lớn tiếng giải câu đố thứ bảy, và Callow đã lao ngay đến phòng khách Macbeth, đâm đầu vào bẫy của cháu.

- Chính các cậu cũng đã xem bị mắc bẫy của mình - ông Alfred Hitchcock nói - Thôi, mọi chuyện kết thúc tốt đẹp.

- Tội cháu cũng nghĩ vậy.

- Nhưng mặc dù cậu có khả năng suy luận siêu tài, nhưng cậu cũng đã áp dụng những phương pháp không được khoa học lắm - nhà đạo diễn nói - Khi tố cáo chị em Percival làm ngã chiếc sà lúp, cậu đã đoán mò.

- Dạ không, thưa bác. Kẻ làm ngã sà lúp không muốn tội cháu lên tàu; vậy kẻ đó không biết rằng châu báu trong phòng D-22 là dỏm. Nhưng Callow thì biết; Skinny thì bị nhốt trong tù. Vậy chỉ còn bọn Percival.

- Trời! Cậu tài quá - nhà đạo diễn kêu lên - Bây giờ số phận của các nhân vật trong chuyện này sẽ ra sao? Dĩ nhiên Callow sẽ đi gở lịch. Nhưng còn mấy người kia?

- Savo và Turco đã biến mất - Bob nói - Cảnh sát đang truy nã bọn chúng. Có lẽ bọn Percival sẽ bị trục xuất... chung với nhau. Theo cảnh sát trưởng Reynolds, thì đó là cách trừng phạt hay nhất.

- Trừng trị thích đáng - ông Alfred Hitchcock công nhận - Còn tên Skinny Norris?

- Skinny thì thốt rằng sau mấy tiếng ngồi trong tù, nó đã trở nên rất ngoan.

- Cần phải kiểm chứng phép lạ này - nhà đạo diễn gợi ý - Tóm lại, phương pháp điều tra có hệ thống của các cậu một lần nữa lại thành công. Các cậu giỏi quá.

Bob và Peter đột nhiên phá lên cười to. Ông Alfred Hitchcock sững sốt nhìn. Hannibal đỏ lên như trái cà chua.

- Tôi chưa hiểu vui ở chỗ nào? - nhà đạo diễn nói.

- Hai bạn cười cháu, thưa bác - Hannibal giải thích - Bác biết không, nếu cháu áp dụng phương pháp điều tra có hệ thống hơn nữa, thì cháu đã có thể bỏ qua năm câu đố đầu tiên.

- Sao? Cậu có thể chuyển ngay sang câu thứ sáu à?

- Dạ đúng. Đồng hội, lẽ ra phải làm cháu nghĩ đến “đồng hội đồng thuyền”, và như làm cho cháu hiểu ra vấn đề nằm trên một con thuyền, còn hoàng gia sẽ hướng cháu nghĩ đến Nữ Hoàng Biển Cả. Cháu thể đáng trách vì đã không nghĩ ra.

- Không chỉ một mình cậu - ông Alfred Hitchcock bình luận - Có thể cậu đã bỏ qua con đường tắt, nhưng suốt lộ trình đã đi qua, cậu đã chứng tỏ về trí thông minh, và sự dũng cảm của mình. Các cậu rất đáng khen.

Ba Thám Tử Trẻ chào rồi bước ra.

- Tên tội phạm tiếp theo nào mà phạm sai lầm khi để ba thám tử này sẽ phải hối hận! - Nhà đạo diễn nói.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-buc-di-chuc-kho-hieu>